Lexicon

van het

Neuen Front

Michael Kühnen

nationaalsocialistische
NaSoBi
bibliotheek

Lexicon

van het

Neuen Front

Michael Kühnen

Index

Inleiding van de vertaler	**7**
In plaats van een voorwoord - mijn belijdenis	**9**
Adel	11
Alliantiebeleid	12
Amerikanisme	14
Antisemitisme	15
Arabieren	16
Arbeidersbeweging	17
Arbeiderschap	18
Arbeidsfront	20
Ariërs	21
Autarkie	22
Biologisch humanisme	23
Boerendom	25
Burgerij	26
Christendom	27
Corporatisme	28
Culturele revolutie	29
Dapperheid	30
Decadentie	31
Democratie	33
Dictatuur	34
Differentiatie	35
Discipline	36
Dogmatisme	37
Duitsland	38
Eindoplossing	39
Elite	40
Elitescholing	41
Erfelijkheid	43
Ethiek	44
Europa	45
Familie	46
Fascisme	47
Frontorganisatie	48
Führer	49
Führerprincipe	50
Gelijkheid	52
Geloof	53
Germanen	54
Grondwet	55
Gruwelpropaganda	56

Heil 57
Holocaust 58
Hoofdlijn 59
Ideologische detentie 60
Imperialisme 62
Individualisme 63
Inkomen 64
Internationalisme 65
Islam 66
Jeugd 67
Jodendom 68
Kader 69
Kameraadschap 70
Kapitalisme 71
Klassenstrijd 72
Landhervorming 73
Leefruimte 74
Levensbescherming 75
Legitimiteit 76
Liberaal-kapitalisme 77
Liberalisme 78
Mannenbond 79
Marxisme 80
Massaorganisatie 81
Materialisme 82
Middenstand 83
Minusselectie 84
Mobilisatie 86
Moederschap 87
Monarchie 88
Moraal 89
Natie 90
Nationaalsocialisme 91
Nationaalsocialisme van de nieuwe generatie 92
Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij 93
Nationalisatie 95
Nationalisme 96
Neue Front 97
Neutraliteit 99
Nieuwe Orde 100
NSDAP/AO 101
Oorlog 102
Oorlogsschuldleugens 104
Oost-Indogermanendom 105

Oostpolitiek	106
Orde	107
Ouderenzorg	108
Parlementarisme	109
Parsi	110
Partijvijand	111
Partijprogramma	112
Persoonlijkheid	114
Persoonsverheerlijking	115
Planning	116
Privé-eigendom	117
Propaganda	118
Ras	119
Rassenhygiëne	121
Rassenscheiding	122
Rassenstrijd	123
Rassenwetten	124
Reactie	125
Rebellie	127
Recht	128
Rechtspraak	129
Renteknechtschap	131
Revolutie	133
Rijk	135
Ritus	137
Romanen	138
Russen	139
Senaat	140
Slaven	141
Soldatendom	142
Soevereiniteit	143
Sovjet-Unie	144
Socialisme	145
Staat	146
Staatsvernieuwing	147
Strategie	148
Strijd	149
Sturmabteilung	150
Tactiek	152
Tijdwende	154
Traditie	155
Trouw	156
Trots	157

Turken	158
Omvolking	159
Ondermens	160
Volk	161
Volkerengemeenschap	162
Volkse beweging	163
Volksgemeenschap	164
Volksverdediging	165
Volksvoorlichting	166
Vrede	167
Vrijheid	168
Vrijmetselarij	170
Vrouwenbeweging	171
VS	172
Waarde-idealisme	173
Waarderelativisme	174
Weerwolf	175
Wereldbeweging	177
Wereldheerschappij	178
Wil	180
Winstdeling	181
Zelfbeschikkingsrecht	182
Zionisme	183

Inleiding van de vertaler

Michael Kühnen (21 juni 1955 – 25 april 1991) geldt tot op de dag van vandaag als de belangrijkste, invloedrijkste en tegelijk meest omstreden nationaalsocialistische leider en denker van na 1945. Geboren in Bonn, opgegroeid in een tijd waarin Duitsland niet alleen militair verslagen, maar ook geestelijk en moreel geknecht was, koos hij al op zijn zeventiende bewust en onomkeerbaar voor de verboden zaak van het nationaalsocialisme. Als jonge luitenant bij de Bundeswehr werd hij in 1977 voor het eerst gearresteerd omdat hij in zijn kazerne openlijk nationaalsocialistische propaganda verspreidde. Vanaf dat moment wijdde hij zijn hele leven aan één enkel doel: het nationaalsocialisme opnieuw opbouwen in een tijd van totale repressie, verbod en maatschappelijke verstoting.

In 1977 richtte hij de **Aktionsfront Nationaler Sozialisten** (ANS) op, die later verderging als **ANS/NA** (Nationale Aktivisten). Na het verbod daarvan in 1983 vormde hij de **Gesinnungsgemeinschaft der Neuen Front** (GdNF), een ideologische kern die zich bewust buiten de wettelijke kaders plaatste en tegelijkertijd de meest geduchte nationaalsocialistische ondergrondse beweging van Europa werd. Kühnen zat in totaal meer dan tien jaar in de gevangenis, vaak onder de zwaarste omstandigheden (isolatie, hongerstakingen, mishandeling), maar bleef tot zijn dood in 1991 schrijven, organiseren en opleiden. Hij stierf op 35-jarige leeftijd aan de gevolgen van aids, een ziekte die hij zelf zag als een laatste wapen van het systeem om hem het zwijgen op te leggen.

Wat Kühnen zo uniek maakte, was dat hij radicaal brak met de oude, nostalgische stromingen. Hij wees de “uniform-en-vlaggen”-clubs af die alleen maar 1933–1945 naspeelden. Hij eiste een **Tweede Revolutie**: een nationaalsocialisme dat zich volledig aanpaste aan de nieuwe tijd (massale immigratie, kapitalistische uitverkoop, zionistische wereldmacht, moreel verval), maar tegelijk de kern van ras, bloed en bodem harder en duidelijker formuleerde dan ooit tevoren. Hij noemde dat “het nationaalsocialisme van de nieuwe generatie” – compromisloos, militant, maar tegelijk strategisch en intellectueel scherp.

Het **Lexicon der Neuen Front** is het belangrijkste ideologische document dat uit die jaren is voortgekomen. Het werd tussen 1983 en 1987 samengesteld door Kühnen en zijn naaste medewerkers (onder wie Friedhelm Busse, Jürgen Mosler, Thomas Brehl en anderen) en diende als intern handboek voor de kaders van ANS/NA, GdNF en later ook de FAP. Het is geen academisch werk en ook geen populaire propaganda, maar een militair-ideologische catechismus: kort, glashelder en uiterst precies in de formulering. Elk begrip (van “Adel” tot “Zionisme”, van “Boerendom” tot “Winstdeling”) wordt in enkele pagina’s uitgelegd, altijd verbonden met de concrete politieke praktijk in een tijd van verbod, vervolging en ondergrondse strijd.

Dit lexicon is bedoeld als:

- een wapen in de ideologische oorlog,
- een kompas voor activisten die geen toegang hadden tot de oorspronkelijke geschriften uit 1920–1945,
- een blauwdruk voor de opbouw van een nieuwe structuren na de totale nederlaag.

Meer dan veertig jaar later is het verbazingwekkend hoe actueel het gebleven is. De analyses over:

- het zionisme als wereldwijde samenzwering,
- de dodelijke werking van rente-kapitalisme en waarderelativisme,
- de noodzaak van een Arische volkerengemeenschap en een Vierde Rijk,
- de strategie van legale en illegale strijd tegelijk,
- de betekenis van de wil als hoogste waarde in een tijd van decadentie,

zijn vandaag zelfs scherper en dringender dan toen ze geschreven werden. Wat destijds alleen voor een handvol gevangen kameraden of ondergedoken activisten bedoeld was, leest nu als een brandend actuele waarschuwing en als een onwrikbaar kompas voor iedereen die in de chaos van de 21e eeuw nog bereid is de strijd voor ras, volk en toekomst op te nemen.

Deze Nederlandse vertaling verschijnt op een moment dat de omstandigheden in West-Europa op pijnlijke wijze lijken op die van Duitsland in de jaren zeventig en tachtig: massa-immigratie, economische uitverkoop, morele ontbinding, totale censuur en een systeem dat elke vorm van wit verzet in de kiem smoort. Juist daarom is dit lexicon geen historisch relikwie, maar een actuele ideologische wapening voor een nieuwe generatie die weigert te buigen.

Het nationaalsocialisme is geen museumstuk. Het is geen folklore en geen nostalgie. Het is de enige levensbeschouwing die de eeuwige natuurwetten van bloed, bodem en strijd onverbloemd durft uit te spreken en tegelijk de moed heeft om een Nieuwe Orde te denken die past bij de 21e eeuw.

Moge dit boek in Nederlandse handen dezelfde functie krijgen als destijds in Duitsland:

- als zwaard van de geest,
- als schild tegen leugen en verval,
- als baken voor de komende Tweede Revolutie.

Want zolang er nog één Ariër ademt die trots is op zijn bloed, is de strijd niet verloren.

In plaats van een voorwoord - mijn belijdenis

Tien jaar strijd liggen achter onze troep - tien jaar waarin we ons eerste grote tussendoel, de heroprichting van de NSDAP, een aanzienlijk stuk dichterbij hebben gebracht. Onze gemeenschap wilde vanaf het begin alle nationaalsocialisten verzamelen die bereid zijn tot een gedisciplineerde strijd voor de heroprichting van de partij en daarbij ons leiderschap erkennen. Voorwaarde was en is slechts een duidelijke en openlijke belijdenis tot het nationaalsocialisme. Wereldbeschouwelijke meningsverschillen en tendensen moesten daartegenover op de achtergrond blijven, omdat alleen een opnieuw opgerichte NSDAP het recht en de kracht heeft om een bindende uitleg van onze idee en ons programma te ontwikkelen en door te voeren. Maar hoe sterker onze gemeenschap werd, hoe duidelijker zij zich meer en meer tot een voorstadium van de komende partij ontwikkelde, des te meer moest zij ook stelling nemen over politieke detailkwesties en een omvattende en gesloten opvatting van de politieke strijd ontwikkelen. Zij moest ook beginnen met het doen van programmatische en wereldbeschouwelijke uitspraken.

Nu - na tien jaar - is voor het eerst de politieke hoofdlijn van onze ideologische gemeenschap, het Neue Front, in de vorm van een politiek lexicon vastgelegd en wordt deze voortaan bindend voor al onze kameraden. Dit is een belangrijke etappe op die lange weg naar de heroprichting van onze partij.

Het Politieke Lexicon bevat 150 basisbegrippen uit politiek en wereldbeschouwing en verduidelijkt telkens kort de houding en mening van onze troep daarover. Het doel van dit werk is dat iedere kameraad, en vooral iedere politieke leider, die gevraagd wordt naar de houding van onze gemeenschap, ook in staat is daar helder op te antwoorden en dat deze antwoorden overal gelijk en overeenstemmend zijn. Uit de politieke wil van het individu ontstaat de gebundelde en collectieve wil van een revolutionaire troep, die daarmee de politieke wilsdrager van de nationaalsocialistische beweging wordt. Natuurlijk draagt ook deze politieke hoofdlijn nog het stempel van voorlopigheid: alleen de partij en haar latere legitieme leiding kan definitieve vaststellingen doen. Maar zij is al een grote stap vooruit uit de wereldbeschouwelijke chaos van onze vroege jaren.

Het nationaalsocialisme is niet dogmatisch, en daarom is geen enkele kameraad verplicht om in elk detail met deze hoofdlijn in te stemmen. Er mogen, kunnen en zullen zeker afwijkende meningen zijn. Maar één ding moet duidelijk zijn: de hoofdlijn verplicht alle kameraden van onze troep om deze naar buiten toe eensgezind te vertegenwoordigen en er in het openbaar op geen enkele manier tegenin te gaan. Bedenkingen, suggesties en kritiek dienen aan de leiding te worden meegedeeld en worden door haar serieus genomen en waar nodig in overweging genomen. Uitsluitend de leiding van onze gemeenschap kan de hoofdlijn wijzigen. Zij zal dit doen door trefwoorden uit het Politieke Lexicon te veranderen, te herschrijven en aan gewijzigde situaties aan te passen.

Ongeacht de taak die dit Politieke Lexicon voor onze ideologische gemeenschap van het Neue Front heeft - het vastleggen van de politieke hoofdlijn van onze strijd - is het lexicon ook een aanbod aan de gehele nationaalsocialistische beweging. Natuurlijk is geen kameraad buiten onze gelederen verplicht om de vaststellingen voor zichzelf over te nemen. Maar iedere kameraad en iedere groep die zich tot het nationaalsocialisme bekent, kan zelf beslissen in hoeverre zij ermee instemt en het tot basis van hun eigen strijd maakt, voor zover dat het geval is. Er is immers geen groepering binnen onze beweging die iets vergelijkbaars te bieden heeft. Hoe meer kameraden delen van onze lijn voor zichzelf overnemen en hoe omvangrijker die delen zijn, des te sterker wordt de innerlijke eenheid van

onze totale beweging. Ook dat helpt bij de grote en zware taak om een wedergeboorte van onze partij te bevechten.

In deze zin wens ik het Politieke Lexicon van het Neue Front een brede verspreiding toe en hoop ik dat het bijdraagt aan een betere uitvoering van onze strijd en uiteindelijk aan de overwinning - de verwezenlijking van de Nieuwe Orde.

Michael Kühnen

Adel

Alle oorspronkelijke, traditionele ordeningen en culturen berusten op de levenswet van de erfelijkheid en op het hiërarchische – en daarmee uiteindelijk “aristocratische” – grondbeginsel van het leven zelf. Daaraan beantwoordt de heerschappijvorm van de monarchie en in het algemeen de heerschappij van de biologisch besten: de adel!

De Europese decadentie heeft echter alle grondslagen van de traditionele orde vernietigd en de huidige negatieve wereld geschapen, waarin niet langer het behoud en de hogere ontplooiing van de soort door de heerschappij van een waarachtige bloed-, volks- en rassenadel centraal staan, maar een levensvijandige negatieve selectie overheerst. Ook de oude adel van Europa – en daarmee van het blanke ras als geheel – is grotendeels uiteengevallen en aan de decadentie ten onder gegaan. Dit wordt in Duitsland vooral bewezen door zijn hoge aandeel in hoogverraad en landverraad tijdens de Tweede Wereldoorlog. Gezien de heersende negatieve wereld kan het nationaalsocialisme daarom niet bouwen op de puinhopen van het oude, maar moet het volledig nieuwe fundamenten scheppen: de strijd van de nationaalsocialistische partij brengt een nieuwe, strijdvaardige, volks- en rassenbewuste elite voort en verzekert haar door het leidersbeginsel de heerschappij – eerst binnen de partij en na de revolutie ook in de staat.

De bewuste en voortdurende elitevorming tijdens de strijdtijd en de opbouw van een nationaalsocialistische volksstaat scheppen daarmee de onmisbare voorwaarden voor een nieuwe en ware adel in de Nieuwe Orde.

Alliantiebeleid

Gezien de grote zwakte van het nationaalsocialisme van de nieuwe generatie in vergelijking met het historische nationaalsocialisme van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij, moet de tactiek van het politieke werk van nationaalsocialisten in het huidige Duitsland letterlijk alle wegen bewandelen om de volksmassa's te bereiken en blijvende invloed op hen te winnen. Om die reden ontwikkelen de frontorganisaties van het Neue Front een doordacht en flexibel alliantiebeleid.

Ondanks alle noodzakelijke tactische soepelheid houdt het Neue Front daarbij onvoorwaardelijk vast aan de twee fundamentele grondbeginselen van nationaalsocialistisch partijwerk, die door de Führer Adolf Hitler in 1934/35 op de Reichsparteitag werden geformuleerd:

- De Nationaalsocialistische Partij dient een echte wereldbeschouwingspartij te zijn.
- De Nationaalsocialistische Partij streeft naar totale en onbeperkte macht in de staat.

Bij beide grondbeginselen zijn voor ware nationaalsocialisten geen compromissen ooit mogelijk.

Het alliantiebeleid van het Neue Front omvat daarom – steeds en onder alle omstandigheden – drie duidelijke, opeenvolgende stappen:

1. **Erkenning** Nationaalsocialisten moeten altijd aanwezig zijn waar volksgenoten, om welke reden dan ook, ontevreden zijn. Zij moeten daar de stemming naar rebellie en uiteindelijk naar revolutie aanwakkeren en zich daartoe aansluiten bij bestaande massaorganisaties of zelf dergelijke organisaties in het leven roepen. Deze organisaties zullen doorgaans niet openlijk nationaalsocialistisch kunnen zijn; voor de kaders van het Neue Front volstaat het dat zij ontevredenheid uitdrukken en versterken. Ze mogen slechts niet scherp in strijd zijn met de wereldbeschouwelijke doelen en moeten bereid zijn nationaalsocialisten als bondgenoten en medestrijders te erkennen. Hiervoor kan het Neue Front aanzienlijke uiterlijke concessies doen, want hoe meer volksgenoten en groepen het nationaalsocialisme van de nieuwe generatie als politieke kracht en bondgenoot erkennen, des te brozer en onhoudbaarder het nationaalsocialistische verbod wordt.

2. **Overheersing** Het Neue Front mag bij de eenmaal bereikte erkenning als politieke bondgenoot nooit stilstaan. Zodra deze erkenning is veiliggesteld, moeten de geschoolde kaders ernaar streven binnen de massaorganisaties de politieke overheersing te verwerven. Dit geschiedt door onvermoeibare en voorbeeldige inzet als activisten – een inzet die ook bewondering en instemming bij niet-nationaalsocialisten zal oogsten en waarvoor de nationaalsocialistische kaders zich door hun ethiek van het politieke soldatendom bij uitstek lenen. Daarnaast wordt de overheersing bereikt door het bezetten van de belangrijkste (zij het niet altijd zichtbare) functionele posities die invloed geven op ledenbestanden, publicaties en financiën.

3. **Controle** Zodra de overheersing is veiliggesteld, nemen de nationaalsocialistische kaders de totale controle over de massaorganisaties over. Deze worden daarmee officieel onderafdelingen van het Neue Front en van de toekomstige NSDAP, wier politieke leiderschapsaanspraak zij openlijk erkennen en actief bevorderen.

Dit alliantiebeleid is alleen is mogelijk wanneer de kaders worden gekenmerkt door absolute discipline, elke tactische wending zonder aarzeling uitvoeren – ook als zij die nog niet volledig begrijpen en deze hun aanvankelijk niet openlijk kan worden uitgelegd – en te allen tijde een betrouwbaar, onwrikbaar werktuig van de leiding blijven.

Amerikanisme

Het amerikanisme is de extreemste vorm van de burgerlijk-materialistische levenshouding en daarmee de belangrijkste kracht achter de huidige decadentie. Het gaat hier echter niet om een natuurlijk vervalproces van verouderde volkeren, maar om een doelgerichte en gestuurde ontwikkeling met als doel de vernietiging van de organisch gegroeide volkeren en de schepping van een wereldwijde, gemakkelijk stuur- en manipuleerbare eenheidsmens in een materialistische wereldcivilisatie.

De dragers van het amerikanisme en de geplande wereldcivilisatie zijn de Verenigde Staten, naar wier model deze wordt vormgegeven. Het amerikanisme is daarmee het geestelijk-zielrijke wapen van het liberaal-kapitalisme en maakt een cultureel kolonialisme mogelijk van zijn belangrijkste macht - de VS -, dat de voedingsbodem vormt van het Amerikaans imperialisme. Het amerikanisme wil uiteindelijk alle mensen veranderen in stompzinnige massaconsumenten zonder hogere interesses en zonder enige binding aan volk, ras, cultuur en traditie; het is dus ook een van de verschijningsvormen van het internationalisme, dat culmineert in de voorstelling van de “one world”, de “ene wereld”, die alleen door wereldheerschappij te bereiken is. Oorspronkelijk ontstaan uit het winstoogmerk van Amerikaanse kapitalisten, die droomden van een wereld van gemanipuleerde massaconsumenten, werd deze specifiek Amerikaanse vorm van materialisme steeds meer een werktuig voor de einddoelen van het zionisme in zijn strijd om wereldheerschappij.

Terwijl andere vormen van internationalisme vooral dwangmiddelen inzetten, zoekt het amerikanisme de instemming en goedkeuring van de mensen, wier wil het corrumpeert door een beroep te doen op de laagste instincten - bezitsdrang, egoïsme, afgunst enzovoort. Het amerikanisme is daarmee de gevaarlijkste vijand van de volkeren, omdat het niet alleen hun vrijheid, maar ook en vooral hun ziel en wil vernietigt. Zijn pendant in het politieke domein is de democratie van westers type, waarin het zich het meest effectief en ongestoord kan ontwikkelen en zijn vernietigingswerk kan ontplooien en voltooien. De door het amerikanisme in razend tempo versnelde decadentie is dus niet onvermijdelijk, maar kunstmatig opgewekt. Hier komt de natuurlijke overlevingswil van de volkeren in actie, die het amerikanisme bestrijdt door een volkse culturele revolutie.

De drager van de Duitse culturele revolutie is het Neue Front, wier strijd tegen het amerikanisme een essentieel deel van haar politieke tactiek vormt. Omdat in de Bondsrepubliek Duitsland het amerikanisme sinds 1945/56 buiten de VS het verst is voortgeschreden en de meest verwoestende gevolgen heeft gehad, is de culturele revolutie tegen dit amerikanisme hier ook het meest urgent en noodzakelijk, wil het Duitse volk overleven!

Antisemitisme

De semitische ras - ook wel de Voor-Aziatische ras genoemd - is een specifiek gemengd ras, waarvan het voornaamste vestigingsgebied Noord-Afrika en Voor-Azië is en dat zich in dit grootgebied zowel als buffer als bemiddelaar tussen de drie grote rassen (blank, zwart, geel) positioneert. Het semitische ras beschikt over duidelijke, biologisch stabiele lichamelijke en geestelijke rassenkenmerken en moet dus ten opzichte van de andere rassen als soortvreemd worden beschouwd.

Bij het semitische rassentype hoort consequent ook een rassen-eigen wereldbeeld, levenshouding en religiositeit. Voor zover deze dienen tot behoud en vervolmaking van de eigen soort, zoals bij de semitische Arabieren met de islam, levert dit voor anders geaarde mensen geen probleem op. In de loop van de Europese cultuurgeschiedenis zijn echter vanuit het semitische jodendom geestelijke invloeden uitgegaan die steeds sterker werden en als noodlottig moeten worden bestempeld. Daartoe behoren vooral dogmatisme, fanatisme, de ideologie van gelijkheid en het individualisme, die alle vreemd zijn aan de Arische geest en de Arische ziel en zijn decadentie bevorderen. Deze invloeden concretiseren zich in geestelijke of politieke stromingen zoals het christendom, marxisme, liberaal-kapitalisme, psychoanalyse en dergelijke, om uiteindelijk, volledig ontdaan van elke geestelijke inhoud, in het materialisme te eindigen.

Tegen deze invloeden en stromingen keert zich de geestelijke afweerstrijd van het antisemitisme, dat in Duitsland zijn politieke uitdrukking vindt in punt 24 van het partijprogramma van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij, waarin de strijd tegen de “joods-materialistische geest in en buiten ons” als voorwaarde voor een genezing van de volksgemeenschap wordt aangeduid. Daarmee is het antisemitisme een wezenlijk bestanddeel van het nationaalsocialisme - zowel als wereldbeschouwing als levenshouding. Deze invloeden en stromingen van semitisch denken en voelen zijn echter niet louter toevallige resultaten van het samenkomen van verschillende rassen, maar ook politieke wapens van het jodendom in zijn streven naar wereldheerschappij. De drager van dit politieke streven van het jodendom is tegenwoordig het zionisme als georganiseerde macht van het wereldjodendom en daarmee als joodse nationale beweging.

Tegen dit alles organiseert de nationaalsocialistische partij haar politieke afweerstrijd. Omdat in deze strijd de islamitische wereld en de semitische Arabieren niet een extra bedreiging vormen, maar juist een begeerlijke bondgenoot zijn, is het raadzaam om voor de geestelijke afweerstrijd de term “antijudaïsme” en voor de politieke afweerstrijd de term “antizionisme” te gebruiken en de historische uitdrukking “antisemitisme” naar de achtergrond te laten verschuiven. Het doel van het nationaalsocialisme in deze strijd is het wegnemen van de geestelijke en politieke dreiging die uitgaat van het jodendom door een eindoplossing van de jodenkwestie, die - in tegenstelling tot de gebruikelijke gruwelpropaganda - niet de uitroeiing of vervolging van het joodse volk betekent, maar enkel de vrijheid van de Arische volkeren moet mogelijk maken en herstellen om naar hun eigen aard te denken, te voelen en te leven.

Arabieren

Het semitische ras is een zelfstandige mengvorm tussen de drie grote rassen (blank, zwart, geel) met stabiele, rassenkenmerkende eigenschappen. Het vestigingsgebied omvat de hele Noord-Afrikaanse Middellandse Zeekust tot aan het puur negroïde vestigingsgebied in Centraal-Afrika, evenals Voor-Azië tot aan de grenzen van het vestigingsgebied van de Turken en de Perzen. De volkse kern van het semitische ras is de volkerenfamilie van de Arabieren, wier oorsprongsgebied de uitgestrektheid van het Arabische Schiereiland is, maar die zich door de veroveringsdynamiek van de islam over het hele bovengenoemde grootgebied heeft uitgebreid en dit heeft gevormd, waarbij het echter diverse raciale elementen opnam, wat leidde tot differentiatie in verschillende volkeren. Desondanks moeten de Arabieren als een eenheid worden beschouwd, wat ook blijkt uit het bestaan van een Arabische nationale beweging en haar onvermoeibare pogingen om een eigen Arabische natie te stichten.

De Arabieren zijn de natuurlijke bondgenoten van een nationaalsocialistisch Europa: het Arabische nationalisme strijdt, net als het Europese, tegen het imperialisme en voor vrijheid. Nationaalsocialisme en islam verbindt bovendien de strijd tegen de renteknechtschap als voorwaarde voor een niet-marxistisch socialisme. En ten slotte lijdt de Arabische natie onder de terreur van het zionisme, dat op Arabische bodem zijn piratenstaat Israël oprichtte en het Arabische volk van de Palestijnen deels doodde en verdreef, deels onderwierp en tot op heden onderdrukt. Het zionisme is echter de voornaamste vijand van het nationaalsocialisme, dat een meedogenloze weerstand biedt tegen het zionistische streven naar wereldheerschappij. Dit alles vormt de voorwaarden voor de vorming van een Europees-Arabisch grootgebied, dat de overwinnen van het imperialisme van de grootmachten mogelijk maakt, een renteloze, socialistische economische orde opbouwt en de pretenties van het zionisme vernietigt.

De eenheid van het Europees-Arabische grootgebied als gemeenschappelijke leefruimte heeft bovendien sinds de Romeinse tijd diepe historische wortels en maakt in de toekomst de vrijheid en autarkie van alle daarin levende volkeren mogelijk, evenals onafhankelijkheid van imperialistische overheersing in politiek, economie, volksverdediging en cultuur. Daarom streeft het nationaalsocialisme van de nieuwe generatie naar de oprichting van het Vierde Rijk als gemeenschappelijke grootorde van Europa, Noord-Afrika en Voor-Azië.

De brug tussen de rassen wordt gevormd door de veelvuldige Arische rassensplinters in het Arabische vestigingsgebied - zoals de Berberstammen van de Maghreb, de Kopten van Egypte, de christelijke nakomelingen van de kruisvaarders in Libanon of de Koerden. Deze dienen in alle opzichten te worden bevorderd, versterkt en opnieuw in het Arische ras te worden opgenomen, om ze zo als bindmiddel van het komende rijk te laten fungeren, waarvan het grondbeginsel natuurlijk niet de door het internationalisme gedreven rassenvermenging is, maar steunt op de eis van rassenscheiding.

Arbeidersbeweging

De toenemende industrialisering in het leefgebied van het Arische ras bracht de afgelopen honderd jaar steeds meer industriearbeiders voort en verscherpte tegelijkertijd in enorme mate het uitbuitende karakter van het kapitalisme. De voornaamste slachtoffers van dit kapitalisme waren de industriearbeiders, die de meest verarmde en onderdrukte sociale laag werden - de arbeidersklasse. Onweerstaanbaar groeide in haar het protest tegen haar wanhopige armoede en haar verlangen naar een sociaal rechtvaardige orde zonder uitbuiting en onderdrukking - haar verlangen naar socialisme. De drager van dit protest en dit verlangen werd de arbeidersbeweging, haar uitdrukkingsvorm de klassenstrijd. Vroegtijdig kwam de arbeidersbeweging onder de overheersende invloed van het marxisme en nam diens politieke en ideologische dogmatisme over: geloof in de gelijkheid van alle mensen, internationalisme en andere soort- en natuurvijandige grondslagen vervreemdden de arbeidersklasse volledig van haar volk, haar natie, haar ras en hun tradities.

De arbeidersklasse zou de internationalistische drager van een marxistische wereldrevolutie moeten zijn. Deze doelstelling maakte de arbeidersbeweging al vroeg tot een werktuig en manipuleerbare massa van het zionisme in zijn streven naar wereldheerschappij en vervreemdde haar zo van haar werkelijke taak. Anderzijds waren de noodtoestand van de arbeidersklasse in het kapitalisme en de noodzaak van de klassenstrijd onmiskenbaar. Uit dit tragische dilemma tussen de noodzaak en rechtmatigheid van de arbeidersbeweging en haar misbruik door arbeidersvijandige leiders, achter wie zionistische machtsbelangen schuilgingen, kwam zij tot aan het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog niet los en bleef zij machtspolitiek onwerkzaam, ook al kon zij concreet sommige misstanden verzachten en overwinnen.

Het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog wekte in alle betrokken Arische volkeren een overweldigend nationaal ontwaken op, dat de illusie van het internationalisme wegvaagde en de arbeidersklasse integreerde in de wilsgemeenschap van de natie. In de Eerste Wereldoorlog werd de Europese arbeider, met eigen en bewuste wil, een lid van de volksgemeenschap! En hij bekrachtigde deze wil met zijn bloed en honderdduizendvoudige soldaten dood. Tegen het einde van de oorlog en in de naoorlogse periode bleek echter dat de westerse democratieën met hun liberaal-kapitalisme dit offer verwierpen en doorgingen met het bedriegen, uitbuiten en onderdrukken van de arbeidersklasse. Zo won het marxisme een deel van de teleurgestelde arbeidersklasse terug, die het in 1914/25 unaniem had afgewezen. Maar in het nationaalsocialisme en het fascisme groeiden in Europa de politieke krachten die de erfgenamen van de arbeidersbeweging werden en het erfgoed van de wilsbeslissing van de arbeidersklasse van 1914/23 in hun tradities opnamen en politiek vruchtbaar maakten.

In Duitsland vormde deze nationale arbeidersbeweging zich tot de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij. Deze is de erfgenaam en voltooiing van de Duitse arbeidersbeweging en treedt aan om het liberaal-kapitalisme te overwinnen, het socialisme op te bouwen, de arbeider tot een gelijkberechtigd lid van de volksgemeenschap te maken en het arbeiderschap uiteindelijk voor alle volksgenoten als verplichte ethiek van de Nieuwe Orde door te zetten. Daartegenover is de marxistische traditie van de arbeidersbeweging sinds 1914/25 reactionair geworden.

Arbeiderschap

De nationaalsocialistische revolutie maakt een einde aan het burgerlijke tijdperk en vervangt het door de Nieuwe Orde, waarvan de arbeider de drager is. De term “arbeiderschap” omvat zowel de arbeidersklasse als concrete, afhankelijk werkende en handarbeid verrichtende sociale groep in de volksgemeenschap, als de door waardidealisme gevormde nationaalsocialistische levenshouding. De door het nationaalsocialisme als voorwaarde voor de Nieuwe Orde nagestreefde oprichting van een ware volksgemeenschap is alleen mogelijk als de arbeidersklasse zich uit overtuiging en met enthousiasme in de natie voegt, omdat te midden van de toenemende decadentie van de bovenklasse en het burgerij in de westerse minuswereld de waardevolste en meest gezonde krachten van het volk in de arbeidersklasse te vinden zijn.

Het winnen van de arbeider voor de natie - en daarmee het overwinnen van de klassenstrijd en de wil tot een volksgemeenschap - is echter alleen denkbaar als het eigen volk voor de arbeider een bewuste thuisbasis wordt, waarin hij met zijn prestaties volledig erkend, passend beloond en rechtvaardig behandeld wordt. Dat realiseert het volkse socialisme met zijn gelijkheid van rechten en plichten, zoals dat in Duitsland tot uitdrukking komt in de socialistische eisen van het partijprogramma van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij.

Daarnaast verstaat het nationaalsocialisme onder arbeiderschap ook een nieuwe, ethisch in het waardidealisme gewortelde levenshouding, waarvan het hoogste ideaal - de waarde en zin van het menselijk leven - de gemeenschap is: wie zich overeenkomstig zijn aanleg, neigingen en capaciteiten op zijn plaats en met al zijn kracht voor de volksgemeenschap inzet, wie al zijn talenten en zijn hele ik probeert te herkennen en te ontwikkelen en zich daarbij in dienst van de volksgemeenschap stelt, verwezenlijkt de ethiek van het arbeiderschap, is arbeider in en voor de volksgemeenschap!

Hiertoe voedt het nationaalsocialisme alle volksgenoten op, maakt zo de adel van arbeid duidelijk en verenigt de scheppenden van alle lagen en groepen van een volk tot een gemeenschap van arbeid - en daarmee van het streven naar behoud en ontplooiing van de soort:

“Jij bent niets, je volk is alles!”

Dit nationaalsocialistische leidmotief van het arbeiderschap verkondigt niet de waardeloosheid van het individuele leven, maar maakt slechts duidelijk dat dit leven pas dan waardevol en zinvol wordt wanneer het wordt begrepen en geleefd in dienst van de volksgemeenschap en als arbeid voor haar overleving en hogere ontwikkeling. “Zelfloos scheppen in plaats van zelfzuchtig graaien” onderscheidt de arbeider van de burger, de toekomstige Nieuwe Orde van de huidige minuswereld. Het opvoeden en verzamelen van zulke arbeiders is de taak van een partij:

- een partij van het algemeen nut tegen een partij van eigenbelang
- een partij van idealisme tegen een partij van materialisme
- een partij van de revolutie tegen een partij van de burgerlijke benepenheid
- een partij van het volk tegen een partij van het internationalisme

- een partij van de arbeid tegen een partij van de winst
  Deze partij wil het Neue Front tot leven wekken - het is de opnieuw op te richten Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij!

Arbeidsfront

Het nationaalsocialisme streeft naar een volkssocialisme dat gestalte krijgt in de economische orde van het corporatisme. In de strijdtijd is alleen de partij de wilendrager en politieke voorhoedeorganisatie in deze strijd voor de socialistische volksgemeenschap; na de revolutie zal ook de staat, door een totale politieke mobilisatie, de opbouw van het socialisme mogelijk maken en verwezenlijken om zo de Nieuwe Orde vorm te geven.

Zoals de partij aanvankelijk om de macht strijdt en daarna de totale mobilisatie op alle niveaus van het staatsbestaan inleidt, zo komt het Arbeidsfront de taak toe van politieke voorhoedeorganisatie, wilendrager en bevordering van de totale mobilisatie op het gebied van de volkseconomie en daarmee binnen de corporaties.

Het Arbeidsfront is een onderafdeling en daarmee onderdeel van de nationaalsocialistische partij. Het is gebonden aan de ethiek van het arbeiderschap, vertegenwoordigt de economische belangen van alle werkende volksgenoten en vergemakkelijkt de uitvoering van de centrale planning van de volkseconomie ter plaatse, dat wil zeggen in de bedrijven en economische organisaties. Het Arbeidsfront is onderverdeeld in beroepsgemeenschappen, bedrijfsgemeenschappen en bedrijfscellen, is voor een derde deel betrokken bij alle bedrijven en ondernemingen boven een minimumgrootte en stelt bovendien kandidaten voor bedrijfsraadverkiezingen en zelfbestuursorganen van de corporaties, die zich in vrije persoonlijkheidsverkiezingen moeten en zullen bewijzen.

Het Arbeidsfront is geen staatsinstelling, maar een onderdeel van de partij en daarmee vóór en na de revolutie in feite de vakbeweging. Het omvat werkgevers en werknemers op basis van de nationaalsocialistische wereldbeschouwing en het partijprogramma.

De inspanningen van het Neue Front in haar bedrijfscellenwerk en bij de eis voor een vrije vakbeweging dienen uiteindelijk de opbouw van dit Arbeidsfront. In de huidige fase van de politieke strijd zal de opbouw van het Arbeidsfront plaatsvinden met behulp van een massaorganisatie van het Neue Front, maar er moet nog meer dan anders op worden gelet dat deze volledig onder controle van de kaders blijft, zodat het daaruit voortkomende Arbeidsfront later daadwerkelijk zijn nationaalsocialistische leiderschapstaak in de volkseconomie en haar corporaties kan waarnemen.

Ariërs

Ariërs is de benaming van het nationaalsocialisme van de nieuwe generatie voor de leden van het blanke ras, dat - naast het negroïde “zwarte” en het mongolische “gele” - een van de drie grote rassen is. Deze drie menssoorten en de door rassenvermenging ontstane raciale tussen- en mengvormen bepalen de natuur en geschiedenis van de mensheid door hun strijd om het bestaan. De Ariërs zijn dus de leden van de blanke menssoort, die zich op haar beurt onderverdeelt in drie rassentypen: noordse, westelijke en oostelijke mensen, die de volkerenfamilies van de Germanen, Romanen en Slaven vormen. Daarnaast waren er nog resten van het Oost-Indo-Germaansdom, evenals Arische rassensplinters in Noord-Afrika en Turkije.

Het vestigingsgebied van het Arische grootras is het Europese grootgebied, inclusief Noord-Afrika, Voor-Azië, Perzië, Zuid-Afrika, het Amerikaanse dubbelcontinent, het Australische grootgebied en het invloedsgebied van het Oost-Indo-Germaansdom in het Indiase grootgebied. De enorme omvang van het Arische vestigings- en daarmee leefgebied kan niet verhullen dat het Arische ras dodelijk bedreigd is: tot aan de Tweede Wereldoorlog beheersten de Ariërs met hun wereldomspannende koloniale rijken bijna de hele aarde en waren zij numeriek het op een na sterkste ras, na de mongolische volkeren. De Arische broederstrijd van de beide wereldoorlogen vernietigde deze overheersing en leidde tot het verval van de koloniale rijken. Tegelijkertijd bracht de machtspolitieke triomf van de minuswereld na 1945/56 de steeds sneller voortschrijdende decadentie van het Arische ras teweeg, gepaard met een dramatische geboortedaling, die samengaat met een geboorte-explosie van de gekleurde volkeren. Daarmee is nu, na het uiteenvallen van de overheersing, zelfs het eigenlijke leefgebied van de Arische volkeren bedreigd, die nog slechts ongeveer 20% (ten tijde van schrijven, inmiddels ca 14%) van de wereldbevolking uitmaken met een dalende tendens, waarbij een van de grootste bedreigingen de vervreemding is die door massamigraties van gekleurden wordt ingezet. Al deze ontwikkelingen brengen het biologische overleven van de Ariërs in gevaar.

Tegen dit alles komt het nationaalsocialisme in opstand, dat zich vandaag de dag als georganiseerde levenswil niet meer alleen van de noords-Germaans-Duitse menssoort ziet, maar van het Arische ras als geheel. Het doel is de Arische volkerengemeenschap, die door uitzetting van vreemdelingen de vervreemding van het kerngebied van het Arische leefgebied beëindigt, door rassenscheiding de reeds bijna verloren gebieden als vestigingsruimte behoudt en door bevordering en herintegratie van de resten van het Oost-Indo-Germaansdom in Perzië, in het Indiase grootgebied, en van de Arische rassensplinters in Noord-Afrika en Voor-Azië het natuurlijke invloedsgebied veiligstelt. Bovendien moet de geboortecijfer weer worden verhoogd tot een niveau dat voldoende is voor het behoud van de soort.

De in de Arische volkerengemeenschap zichtbare overlevingswil uit zich in de opbouw van een soort- en natuurgetrouwe Nieuwe Orde, die de huidige decadentie overwint. De drager van deze wil tot overleven en hogere ontwikkeling van de Arische menssoort is de nationaalsocialistische wereldbeweging, waarvan de basis wordt gevormd door de respectieve volkse nationaalsocialistische partijen.

Autarkie

Autarkie betekent zelfvoorziening op het gebied van grondstoffen en voeding, evenals een voldoende basis in bevolkingsaantal, techniek en wetenschap om het behoud en de ontplooiing van een volk te waarborgen. Autarkie is daarom de voorwaarde voor de soevereiniteit van staten, naties of een rijk. Zij vereist voor haar verwezenlijking een voldoende leefgebied.

In de huidige minuswereld van het concurrerende imperialisme van de grootmachten, de uitbuitende renteknechtschap van het kapitalisme, het streven naar wereldheerschappij van het zionisme en de vrijmetselarij en andere dogmatisch-ideologische dwangsystemen zijn er nog maar een handvol soevereine staten over. Duitsland verloor zijn soevereiniteit in 1944/56.

Daarentegen ziet het nationaalsocialisme zichzelf als een anti-imperialistische vrijheidsbeweging, die het Arische ras en zijn volkeren de vrijheid wil en zal teruggeven. Dit vereist een beleid van de nationaalsocialistische wereldbeweging dat het Arische leefgebied zo organiseert dat de blanke volkeren onafhankelijk van de kapitalistische wereldeconomie en vrij van elke soortvreemde invloed - of die nu geestelijk, politiek, economisch, militair of cultureel is - kunnen leven en zich ontwikkelen, oftewel autarkisch worden. Daarom steunt het Neue Front op alle niveaus van het volkse leven van de Duitsers een beleid dat grotere autarkie mogelijk maakt, maar zij blijft zich bewust dat een volledige autarkie van het Duitse volk binnen zijn oorspronkelijke vestigingsgebied niet haalbaar is - een inzicht dat al in het partijprogramma van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij leidde tot de eis van punt 3 voor voldoende leefruimte.

Het Neue Front wil het doel van autarkie bereiken door de oprichting van het Vierde Rijk - als autarkische grootorde.

Biologisch humanisme

Het biologisch humanisme is de natuurwetenschappelijke kennistheorie die aan het nationaalsocialisme ten grondslag ligt. Het gaat uit van de biologische werkelijkheid van de mens in zijn omgeving. Het biologisch humanisme definieert de mens als volgt:

De mens is een zelfverantwoordelijk natuurwezen met een biologische aanleg tot cultuurschepping en is alleen als gemeenschapswezen levensvatbaar.

Het erkennen van de mens als natuurwezen betekent dat biologisch denken, de natuurwetten van strijd en selectie, erfelijkheid en differentiatie ook op hem en zijn leefomgeving worden toegepast. Net als alle natuurwezens is de mens onderworpen aan de natuurwetten. In tegenstelling tot deze kan hij ze echter tijdelijk negeren en door natuurvreemd, zelfs natuurvijandig denken, voelen en handelen in tegenspraak met hen leven. Hij is dus zelfverantwoordelijk en beslist zelf of hij in harmonie of in tegenspraak met zijn biologische natuur en haar levenswetten leeft. Maar in elk geval blijft hij uiteindelijk van hen afhankelijk. Een leven in tegenspraak met de natuurwetten als basis van de menselijke gemeenschap leidt tot de decadentie van die gemeenschap en uiteindelijk tot haar dood.

De menselijke capaciteit tot cultuurschepping verandert hier niets aan: de cultuur bevrijdt de mens niet van zijn biologische natuur. Zij is zelf het resultaat van een biologische aanleg. De menselijke intelligentie en vrije wil als voorwaarde voor cultuurschepping zijn geen bovennatuurlijke gaven, maar instrumenten van de natuur in de overlevingsstrijd van het menselijk geslacht. Ten slotte is de mens alleen levensvatbaar als gemeenschapswezen. Alleen de gemeenschap maakt de mens tot mens en daarmee zijn leven waardevol en zinvol. Uit deze definitie vloeit het doel voort van een soort- en natuurgetrouwe hoge cultuur, die noch een louter “terug naar de natuur” nastreeft, noch een ontaarding van de culturele levenswijze in levensvijandige richtingen. Hieruit volgt ook de methodiek van het nationaalsocialistische denken en kennisverwerving. Wanneer een bepaalde vraag opkomt, moet de nationaalsocialist zich eerst afvragen:

Betreft dit een zaak die behoort tot de biologische natuur van de mens, of is het een cultureel verschijnsel? Gaat het om een probleem van de biologische natuur van de mens, dan moet worden onderzocht onder welke omstandigheden deze eigenschap is ontstaan en welke biologische zin zij oorspronkelijk had, of dat het gaat om een biologisch verschijnsel van culturele minusselectie. Op problemen en zaken die in de biologische natuur van de mens liggen, kan het nationaalsocialisme alleen reageren door deze aanleg haar oorspronkelijke biologische zin te laten ontplooien. Verder beschermt het het erfgoed van de aan hem toevertrouwde menselijke gemeenschappen door eugenetische maatregelen.

Op problemen die voortkomen uit de culturele ontwikkeling van de mens reageert het nationaalsocialisme door opvoeding tot een ontwikkelingsbevorderende en over het geheel natuurgetrouwe levenshouding en door meedogenloze strijd tegen alle verschijnselen die het behoud en de ontplooiing van de soort bedreigen, dus levensvijandig zijn.

Tegenover zaken die zich noch positief noch negatief uitwerken, kan het zich ook neutraal opstellen. Overeenkomstig de dubbele natuur van de mens als natuurwezen met de biologische aanleg tot

cultuurschepping onderscheidt het biologisch humanisme natuurlijke en culturele gemeenschappen in het leven van het menselijk geslacht. De belangrijkste zijn:

- Familie, volk en ras als natuurlijke gemeenschappen.
- Mannenbond, partij, natie en rijk als culturele gemeenschappen.

Uit deze inzichten van het biologisch humanisme vloeit het doel van het nationaalsocialisme voort: het scheppen van een Nieuwe Orde waarin elke culturele activiteit haar biologische zin vervult, om het overleven en de hogere ontwikkeling (behoud en ontplooiing van de soort) van de respectieve natuurlijke gemeenschappen en daarmee van het menselijk geslacht als geheel mogelijk te maken en te bevorderen.

Dit leidt tot eisen aan iedere afzonderlijke mens, tot een biologisch imperatief: handel zodanig dat je handelingen het behoud en de ontplooiing van die menssoort waartoe je door je geboorte noodlottig behoort niet in gevaar brengen, maar bevorderen! Uit dit biologisch imperatief ontwikkelt zich de ethiek van het waardidealisme, het nationaalsocialisme als levenshouding. Deze ethiek bouwt organisch voort op de natuurwetenschappelijke inzichten van het biologisch humanisme. Samen vormen zij de nationaalsocialistische wereld- en levensbeschouwing.

Boerendom

Het boerendom is de zuiverste en oorspronkelijkste vorm van het arbeiderschap - dus die levenshouding die het nationaalsocialisme van alle volksgenoten verlangt en van iedereen verwacht, namelijk met inzet van al zijn capaciteiten en aanleg op zijn plaats arbeid te verrichten voor het behoud en de ontplooiing van zijn volk. Niet alleen indirect, zoals alle andere lagen van een volksgemeenschap, maar heel direct doet de boer dit, die zijn volk met zijn arbeid voedt en daarmee de voorwaarde schept voor elk volks leven. Daarom ziet het nationaalsocialisme in het boerendom een belangrijk fundament van zijn wereld- en levensbeschouwing, zijn politieke programma en de toekomstige nationaalsocialistische volksstaat.

Het streven naar een nieuw Vierde Rijk en naar voldoende leefruimte dient niet in de laatste plaats de autarkie op voedingsgebied, die het boerendom in staat moet stellen het volk uit eigen kracht te voeden. Autarkie op voedingsgebied behoort tot de nagestreefde vrijheid van een natie en haar volkseconomie.

Om het Duitse boerendom ook intern in staat te stellen zijn taak te vervullen, komt naast het streven naar externe autarkie het streven naar een interne, aan de nationale behoeften aangepaste landhervorming. Daarom eist de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij in het agrarisch-politieke punt 17 van haar partijprogramma bovenal een dergelijke landhervorming, die een gezond boerendom als fundament van een soort- en natuurgetrouw levende volksgemeenschap levensvatbaar houdt.

Burgerij

De revolutie van de Verlichting verving de leidende rol van adel en clerus door de heerschappij van de burgerij. Logischerwijs werd de burger het ideaalbeeld van de democratie van westers type en het overheersende mensentype van de maatschappij- en economische vorm van het liberaal-kapitalisme, die beide voortkwamen uit de geest van de Verlichting.

Terwijl deze onder de term 'burger' nog het ideaalbeeld van een vrij, zelfverantwoordelijk en verantwoordingsbewust individu verstond, bewees de werkelijkheid al snel dat zulk individualisme enkel tot scherp materialisme kon leiden en dat de burger in feite slechts de mens is die verdienen wil in plaats van dienen; die zijn welzijn boven het welzijn van de gemeenschap stelt en zichzelf als middelpunt van de wereld wil zien. Zijn gemakzucht, zijn beperkt-burgerlijke moraal, zijn levensstandaard dienen als maatstaf van het leven te gelden en in het centrum van de inspanningen van de staat te staan. Daarin put het verlangen van de burger zich uit. Uit deze ongeist is de huidige materialistische minuswereld ontstaan.

Het nationaalsocialisme ziet de burgerij daarom als het mensbeeld van het materialisme, dat het overwint door de ethiek van het arbeiderschap.

"De wereld van de burger wijkt voor de wereld van de arbeider."

Dit is een belangrijke voorwaarde voor de overwinnen van de decadentie door de nationaalsocialistische revolutie.

Had de burgerij in Duitsland zich na de Eerste Wereldoorlog al historisch overleefd en was het door de machtsovername van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij teruggedrongen, zij het helaas niet volledig overwonnen, na de Tweede Wereldoorlog werd het door de westerse overwinnaars in de Bondsrepubliek Duitsland weer aan de macht gebracht en beheerst het sindsdien het maatschappelijke en openbare leven en het karakter van het Duitse volk.

De Duitse burgerij, dat sinds 1945/56 bovendien een bondgenootschap met het amerikanisme is aangegaan, werd zo definitief tot de pestbuil van het Duitse volkskorps, waarvan de genezing alleen mogelijk is door zijn volledige overwinnen. Dit voltrekt zich politiek met de machtsovername van de nationaalsocialistische partij, cultureel door de strijd van de volkse culturele revolutie.

Christendom

Als wereldbeschouwing van het biologisch humanisme gaat het nationaalsocialisme uit van de door natuurwetten bepaalde werkelijkheid van het leven. Voor hem staan daarom volk en ras centraal in al het denken, voelen en handelen. Zonder uitzondering zijn alle uitingen en verschijningsvormen van het menselijk leven het resultaat van de biologische natuur van de mens en daarmee van zijn ras- en volkslidmaatschap, en zij hebben alleen zin en waarde als zij dienen tot behoud en ontplooiing van de soort!

Tegen deze achtergrond dient ook de kwestie van religie te worden beoordeeld. De nationaalsocialistische wereldbeschouwing omvat de ethiek van het waardidealisme, maar is religieus tolerant. Zij vraagt niet naar religieuze boodschappen en vormen, maar laat iedere volksgenoot de vrijheid van religieuze belijdenis. De enige beperking is het voor alles en iedereen bindende doel van behoud en ontplooiing van de soort, waardoor geen religieuze gemeenschap kan worden toegelaten die dit doel tegenspreekt. Dienovereenkomstig maakt het nationaalsocialisme ook onderscheid tussen een positief en een negatief christendom. Het christendom bewerkstelligde de eerste werkelijke revolutie van Europa in historische tijd en leidde tot een totale omkering van alle tot dan toe geldende waarden van de toen nog grotendeels traditionele ordeningen van de antieke wereld. Negatief hieraan was dat daarmee het denken en voelen van het jodendom met al zijn dogmatisme en fanatisme toegang kreeg tot de Europese cultuur. Dit negatieve, verjoodste christendom had verwoestende gevolgen, werd een hoofdfactor van de Europese decadentie, zoals vooral Nietzsche heeft aangetoond, en bedreigde daarmee het behoud en de ontplooiing van de Arische mens. Er bestaat echter ook een positief, niet-verjoodst christendom, dat zich heeft aangepast aan het voelen en de waarden van de Arische mens, in zijn gedachte van “liefde tot de naaste” (de volksgenoten) een religieuze onderbouwing van de volksgemeenschap en het volkse socialisme bevat en zich zo positief uitwerkt op behoud en ontplooiing van de soort. Het liefdesgebod van het positieve, soort- en natuurgetrouw opgevat christendom komt overeen met het zelfbegrip van het nationaalsocialisme als band van liefde en wederzijds begrip onder de volksgenoten.

Duitsland is sinds het begin van zijn geschiedenis christelijk gevormd. Dit kan door een politieke beweging - als het ware door een bevel - niet zonder nieuwe en gevaarlijke verdeeldheid in het denken en voelen van de volksgenoten worden veranderd. De Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij laat bewust de vraag open of het Duitse volk ook een volkse-religieuze, niet-christelijke hervorming behoeft. Maar dit kan in elk geval niet de taak zijn van een politieke partij, waartoe alle volksgenoten zich kunnen en moeten bekennen, ongeacht religieuze belijdenissen, die behoud en ontplooiing van de soort als hoogste waarde ervaren.

Daarom eist de NSDAP in punt 24 van haar partijprogramma de vrijheid van alle religieuze belijdenissen, voor zover zij zich niet keren tegen volk en staat van de Duitsers, bestrijdt zij de joods-materialistische ongeist van de huidige minuswereld en bekent zij zich als organisatie tot een positief christendom, waarvan het liefdesgebod overeenstemt met het doorslaggevende ethische gebod van het nationaalsocialisme en daarmee het fundament van de komende Nieuwe Orde, zoals het als hoeksteen in het partijprogramma van de NSDAP is vastgelegd:

Volksbelang voor eigenbelang!

Corporatisme

Corporatisme is de organisatievorm van een volkseconomie na de verwezenlijking van de doelen van het volkssocialisme, zoals deze door het nationaalsocialisme worden nagestreefd en gerealiseerd. Terwijl het kapitalisme een mechanistische organisatievorm van de volkseconomie is en steunt op de laagste instincten van de mens - afgunst, egoïsme en bezitsdrang - verwezenlijkt het corporatisme een organische volkseconomie, waarvan het grondbeginsel luidt:

Volksbelang gaat voor eigenbelang!

Daarmee berust het corporatisme op de nationaalsocialistische ethiek van het arbeiderschap. Iedereen die op zijn plaats, overeenkomstig zijn neigingen en capaciteiten en met alle kracht, zich inzet voor de volksgemeenschap, is een arbeider - zo voedt het nationaalsocialisme de mens op. Alle arbeiders worden echter in de toekomstige nationaalsocialistische volksstaat, overeenkomstig hun werkgebieden, georganiseerd in grote, volgens beroepsmatige gezichtspunten gestructureerde corporaties en vormen zo één grote arbeidsfront - dat is het doel van het corporatisme.

Medeverantwoordelijkheid en medevormgeving van de volksgenoot in de staat zullen dan niet langer plaatsvinden via de mechanische apparaten van de huidige systeempartijen, waar ze steeds slechts een illusie bleven, maar ze worden werkelijkheid in de corporaties. Want de mens wordt niet geboren in partijen, die hem altijd wezensvreemd blijven, maar hij groeit op en leeft in een organische volksgemeenschap en brengt het grootste deel van zijn leven door in arbeid voor de volksgemeenschap en in haar volkseconomische organisatiestructuren. Hier ligt dus het fundament van zijn te nastreven vrijheid en medeverantwoordelijkheid. Via de corporaties vindt ook de staatkundige kaderplanning van de volkseconomie plaats.

De inbedding van de corporaties in de staat geschiedt politiek met behulp van hun leiding door de arbeidsfront, die op haar beurt een onderafdeling van de nationaalsocialistische partij is. Institutioneel gebeurt dit door de standenstaatachtige structuur van de nationaalsocialistische volksstaat, zoals bijvoorbeeld gesuggereerd in punt 25 van het partijprogramma van de NSDAP, en die culmineert in een standenparlement als hoogste en centrale volksvertegenwoordiging.

Culturele revolutie

Onder culturele revolutie wordt dat deel van de revolutie van het nationaalsocialisme verstaan dat zich onder het niveau van de machtspolitieke strijd richt tegen de decadentie van de huidige minuswereld, enkel door massa's te mobiliseren tegen bepaalde maatschappelijke misstanden, gebeurtenissen en gewoonten en daardoor het levensgevoel en de levenshouding verandert. Het fundamentele levensgevoel van de culturele revolutie is dat van rebellie. De culturele revolutie richt zich dus niet op het veranderen van machtsverhoudingen, maar op gedrags- en houdingsveranderingen en schept zo pas de basis voor een duurzame machtsuitoefening van de nationaalsocialistische partij. Er zijn twee fasen van de culturele revolutie te onderscheiden - voor en na de machtsovername door de nationaalsocialistische partij.

Voor de machtsovername mobiliseert de culturele revolutie - los van de politieke strijd gericht op machtsverwerving - massa's tegen de burgerlijke, decadente levenshouding, vergroot de ontevredenheid over misstanden tot rebellie en leidt zo het volk naar het besef van de noodzaak van de revolutie. In de BRD richt de culturele revolutie zich in de eerste plaats tegen het amerikanisme, de huidige hoofdmacht en hoofdschuldige aan de decadentie van het Arische ras. In totaal is de Duitse culturele revolutie daarmee een belangrijk onderdeel van de tactiek van het Neue Front.

Na de machtsovername behoudt de culturele revolutie de geest van rebellie, vooral onder de jeugd, voorkomt zo de ontaarding van de nationaalsocialistische volksstaat tot een machtsregime en vormt de levenshouding van de opgroeiende generaties tot aan de verwezenlijking van de Nieuwe Orde. Het leidende motto van de culturele revolutie luidt:

Rebellie is gerechtvaardigd!

Programmatisch is de Duitse culturele revolutie verankerd in punt 23 van het partijprogramma van de NSDAP.

Dapperheid

Dapperheid is de wil om jezelf te overwinnen. Alleen een gemeenschap die deze wil koestert en in de strijd bewijst, kan het individualisme en de negatieve aspecten van de burgerlijke wereld overwinnen. Pas wanneer de Ariër zijn eigen kleine bestaan niet langer als hoogste doel ziet, maar hogere waarden en idealen erkent als leidraad en zo zijn egoïsme overwint, kan hij een Nieuwe Orde verwezenlijken die trouw is aan zijn soort en natuur. Deze strijd voor de toekomstige Arische hoge cultuur van het Vierde Rijk vraagt om dapperheid, evenzeer als om geloof, discipline, trouw en andere waarden van de nationaalsocialistische ethiek.

Voor de nationaalsocialistische partij, en in het bijzonder voor haar Sturmabteilung als gemeenschap van politieke soldaten, vormt dapperheid een kernonderdeel van het nationaalsocialisme als levenshouding. Deze houding voert van het individu naar de gemeenschap, van burgerlijk individualisme naar een volksgemeenschap, gevormd door arbeiderschap en saamhorigheid.

In de SA is de eis *“Wees dapper!”* een van de tien geboden van de politieke soldaat en daarmee een voorwaarde voor een strijdvaardig leven dat de revolutie dient. Deze dapperheid toont zich in de bereidheid om alle gemakken en genoegens van het burgerlijke leven op te geven – ja, indien nodig zelfs het leven zelf – en leed, ontberingen, vervolging en gevangenschap te aanvaarden in dienst van de nationaalsocialistische idee en partij. Deze geven het leven een hogere betekenis en waarde. In de politieke soldaten van de partij leeft het ideaal van strijdvaardige ridderorden voort, als de edelste vorm van zelfoverwinning. Zij zien zichzelf als ordensridders van de nationaalsocialistische revolutie.

Decadentie

Het biologisch humanisme, als wetenschappelijke kennistheorie van het nationaalsocialisme, beschouwt de mens als een zelfverantwoordelijk natuurwezen met een biologische aanleg voor cultuurschepping, dat enkel als gemeenschapswezen levensvatbaar is. Als natuurwezen is de mens, net als al het leven, onderworpen aan natuurwetten zoals erfelijkheid, differentiatie en de strijd om het bestaan met zijn selectie en uitroeiing – om de belangrijkste te noemen.

Voor de oermens, nog grotendeels onbewust van zijn eigen aard, is leven en overleven in harmonie met de natuur volkomen vanzelfsprekend. De mens draagt echter ook een biologische aanleg tot cultuurschepping, die, zoals alle biologische eigenschappen van levende wezens, één doel dient: het behoud en de ontplooiing van de soort, gericht op overleving en hogere ontwikkeling. Deze aanleg krijgt historisch gestalte wanneer de mens afziet van het bestaan als jager-verzamelaar en overgaat naar een sedentaire boerencultuur. Deze ontwikkeling vindt plaats in mannenbonden van priesters en krijgers, die de oprichting van een monarchie – de oorspronkelijke staatsvorm – mogelijk maken. Langs deze wegen vormt zich de cultuur van de Ariër. Maar zoals elke cultuur is ook de Arische voortdurend bedreigd door decadentie.

Decadentie begint wanneer de culturele ontwikkeling losraakt van haar doel – het behoud en de ontplooiing van de soort – en zichzelf als doel op zich stelt. Hierdoor komt zij in strijd met het leven en de natuurwetten, wat leidt tot de ondergang van een cultuur en vaak ook van het volk dat haar draagt. Wanneer cultuur en natuur in tegenspraak raken, ontstaat een vervalproces dat aanvankelijk langzaam en onzichtbaar is, maar steeds sneller verloopt en culmineert in de ondergang van de cultuur en dikwijls de vernietiging van het volk. In engere zin verwijst decadentie naar het laatste stadium van dit verval, gekenmerkt door:

- materialisme als dominante levenshouding;
- waarderelativisme;
- gelijkstelling van de geslachten;
- geboortedaling;
- rassenvermenging.

In dit eindstadium wordt de levenswil van een volk gebroken, waardoor het doorgaans de vernietiging van zijn cultuur niet overleeft.

De huidige wereld, een minuswereld, wordt beheerst door het amerikanisme, dat de wereldwijde motor van decadentie is geworden. Het bedreigt zonder onderscheid alle rassen, volkeren en culturen, waardoor voor het eerst in de geschiedenis de gehele mensheid tegelijkertijd wordt getroffen door decadentie en haar gevolgen.

Tegen deze achtergrond verheft het nationaalsocialisme zich binnen het domein van het Arische ras als erfgenaam van de idealistische traditie van de blanke mens en biedt het verzet. De nationaalsocialistische partij versterkt de levenswil van het volk door een culturele revolutie, verwijdert de fundamenten van de heersende minuswereld door een machtspolitieke revolutie, voert strenge rassenhygiëne in via rassenwetten, stelt alle culturele uitingen opnieuw in dienst van het

behoud en de ontplooiing van de soort, en overwint zo de decadentie door de vestiging van de Nieuwe Orde.

Democratie

De moderne democratie, als staatsvorm, vindt haar oorsprong in de revolutie van de Verlichting. Haar voorstanders zien en prijzen haar als een vorm van volksheerschappij, waarbij de soevereiniteit van de staat niet langer bij een heerser ligt, zoals in de monarchie, maar wordt overgedragen aan het volk. De kern van het probleem van de democratie ligt in de vraag hoe de wil van het volk zichtbaar wordt gemaakt en tot uitdrukking komt, en in hoeverre deze wil aan beperkingen of hogere waarden moet worden gebonden, dan wel absoluut en onbeperkt geldt. De verschillende antwoorden op deze vragen leiden tot sterk uiteenlopende vormen van democratie.

De westerse democratie heeft zich verbonden met het liberalisme en is zo verworden tot parlementarisme. Dit leidt tot waardeverval en materialisme, omdat de wil en daadkracht van het volk versnipperen en de staat ten prooi valt aan belangengroepen die enkel hun eigen egoïstische doelen en welzijn nastreven.

De oostelijke democratie, ook wel volksdemocratie genoemd, koppelt de volksoevereiniteit aan de leidende rol van de communistische partij en de zogenaamd wetenschappelijke ideologie van het marxisme.

Geen enkele vorm van democratie is echter in staat om de uitdagingen van het heden en de toekomst te beheersen of het voortbestaan, laat staan de hogere ontwikkeling, van menselijke gemeenschappen te waarborgen. Dit komt doordat alle vormen van democratie, door hun dogmatisme, de werkelijkheid van de mens, zijn biologische natuur en de wetten van het leven miskennen. Het grondprobleem van het Arische ras – decadentie – wordt niet overwonnen, maar juist verergerd. Dit geldt in het bijzonder voor de westerse democratie, die, samen met het liberaal-kapitalisme waarmee zij vaak samenhangt, in de praktijk heeft geleid tot een materialistische en decadente minuswereld. Dit markeert het historische bankroet van de burgerij, met als eindstadium het amerikanisme.

Om deze redenen verwerpt het nationaalsocialisme zowel de democratie als het idee van volksoevereiniteit. Het erkent enkel de natie als soeverein, met de nationaalsocialistische partij als haar wilendrager. Het nationaalsocialisme deelt met de westerse democratie alleen de vastberadenheid om haar mechanismen te benutten door deel te nemen aan de partijstrijd, met als doel een legale revolutie. Het is overtuigd dat de Nieuwe Orde niet op dwang kan rusten, maar de instemming van de volksmassa's vereist. Daarom werft de nationaalsocialistische partij binnen de democratie de steun van een meerderheid, om de democratie vervolgens af te schaffen en een nationaalsocialistische volksstaat te vestigen.

Dictatuur

Een veelgehoorde beschuldiging in de gruwelpropaganda tegen het nationaalsocialisme is dat nationaalsocialistische partijen streven naar een dictatuur, waarbij zij de vrijheid zouden onderdrukken en tegen de wil van het volk een heerschappijsysteem met geweld zouden opbouwen en handhaven.

Het weerleggen van deze vijandelijke propaganda is niet de taak van de propaganda van het Neue Front, maar is voorbehouden aan de volksvoorlichting (binnen de partij aangeduid als scholing). In plaats daarvan verklaart de ideologische gemeenschap van het Neue Front openlijk haar afwijzing van de westerse democratie met haar parlementarisme en haar toewijding aan de nationaalsocialistische revolutie. Hieruit moet een staat voortkomen die, onder leiding van de partij, een totale politieke mobilisatie op alle niveaus van het volksleven realiseert. Deze mobilisatie bundelt alle krachten en energieën van het volk, overwint de huidige minuswereld en bereidt de weg voor de Nieuwe Orde.

Voorwaarde hiervoor is de totstandkoming van een ware volksgemeenschap, waaruit de wilsgemeenschap van de natie voortkomt, die de basis vormt voor de totale staat. Wat vijandelijke propaganda als dictatuur bestempelt – de nationaalsocialistische volksstaat in een staat van totale mobilisatie – vereist in werkelijkheid de vrije en overtuigde instemming en loyaliteit van de volksmassa's. Zonder deze instemming zijn, volgens het nationaalsocialistische zelfbegrip, noch een volksgemeenschap, noch een natie denkbaar. Het verwerven van deze steun is de politieke strijdopdracht van de nationaalsocialistische partij, als wilendrager van het volk en voorhoedeorganisatie van de natie.

Een staatsvorm die, hoezeer zij de mens ook volledig omvat, voedt, vormt en mobiliseert, steunt op de instemming en loyaliteit van de volksmassa's, kan geen dictatuur worden genoemd, zelfs al beschikt zij over de machtsmiddelen van een dictatuur.

De totale mobilisatie van de nationaalsocialistische volksstaat is geen doel op zich, maar een middel om een hoger doel te bereiken. Zij maakt het mogelijk de decadentie van de heersende minuswereld te overwinnen, voert de volkeren van het Arische ras terug naar een levenswijze die trouw is aan hun soort en natuur, en waarborgt zo het behoud en de ontplooiing van de soort. Hiermee wordt de Nieuwe Orde gerealiseerd, een orde die zowel geworteld is in traditie als in een juist begrepen vrijheid.

Daarom verwerpt het Neue Front de beschuldiging dat het naar een dictatuur streeft. Het verklaart met trots zijn toewijding aan een krachtige, totale nationaalsocialistische volksstaat, die als enige het voortbestaan en de soort- en natuurgetrouwe hogere ontwikkeling van het volk mogelijk maakt en waarborgt. Alleen zo wordt de soevereiniteit en vrijheid van de natie werkelijkheid.

Differentiatie

Het biologisch humanisme, als natuurwetenschappelijke kennistheorie van het nationaalsocialisme, streeft naar kennis van de natuur en haar levenswetten en past deze toe op het sociale leven van de Arische mens. Door biologisch denken en biopolitiek handelen schept het de voorwaarden voor het behoud en de ontplooiing van het Arische ras. De belangrijkste levenswetten zijn erfelijkheid, differentiatie en de strijd om het bestaan met zijn selectie en uitroeiing.

Erfelijkheid vormt het statische element van het leven, dat politiek domineert in traditionele gemeenschappen en tot uiting komt in de monarchie, de adel en een erfelijke standen- of kastenmaatschappij. Differentiatie daarentegen vertegenwoordigt het dynamische element van het leven. De overdracht van erfgoed is nooit een exacte kopie, maar brengt voortdurende vernieuwing met zich mee, door kleine veranderingen die ontstaan uit mutaties en aanpassingen aan wisselende levensomstandigheden. In de strijd om het bestaan stabiliseren deze veranderingen zich genetisch en kunnen ze uiteindelijk leiden tot de vorming van nieuwe soorten en levensvormen. Zo ontstaat de oneindige verscheidenheid van het leven, die bij de mens vooral tot uiting komt in rassen, volkeren en stammen.

Daarom is het dogmatisme van de gelijkheid van alle mensen, dat veel hedendaagse ideologieën kenmerkt, levensvijandig. Waar dit dogma doorbreekt, leidt het tot verarming en uniformering, resulterend in de gestandaardiseerde massamens, zoals die vooral kenmerkend is voor het mensbeeld van het liberaal-kapitalisme en het marxisme.

Het nationaalsocialisme erkent daarentegen de verscheidenheid van het leven en beschermt het erfgoed door rassenwetten en rassenhygiëne tegen vermenging, uniformering en biologische verarming. Hiermee past het de levenswet van differentiatie toe op het gemeenschapsleven van het Arische ras, schept het de voorwaarden voor raciaal voortbestaan en een soort- en natuurgetrouwe hogere ontwikkeling, en wordt het de georganiseerde levenswil van de Ariërs.

In de Nieuwe Orde, bevochten door de nationaalsocialistische revolutie, zal een Arische volkerengemeenschap opbloeien als een hoge cultuur. Deze doet recht aan de verscheidenheid van het leven en stelt iedere rasgenoot, elk Arisch volk en het Arische ras als geheel in staat om overeenkomstig hun biologische aard te leven en zich vrij te ontplooien. Dit is de hoogste vorm en het enige natuurgetrouwe begrip van vrijheid.

Discipline

Discipline is de innerlijke houding die de nationaalsocialistische partij van al haar partijgenoten eist en die tot uiting komt in onvoorwaardelijke gehoorzaamheid aan de partij, haar leiders en onderleiders op alle niveaus.

Gehoorzaamheid is de grote deugd van de nationaalsocialistische revolutie! Daarom is, na de eis van geloof, gehoorzaamheid het tweede gebod onder de tien geboden van het politieke soldaatschap. Alle partijgenoten, maar vooral de politieke soldaten, gehoorzamen uitsluitend de partij. Zij doen dit zonder voorbehoud en met volle toewijding, ongeacht of zij de zin van een bevel begrijpen en ongeacht of het bevel overeenstemt met hun eigen wensen. Voor de politieke soldaat gaat de plicht tot gehoorzaamheid zelfs tot aan het offer van zijn eigen leven:

Wie op de hakenkruisvlag zweert, heeft niets meer dat nog van hem is!

De nationaalsocialist gehoorzaamt om te overwinnen. Niet een afgedwongen, mechanische kadavergehoorzaamheid, maar discipline geboren uit vrije wil en inzicht vormt de nationaalsocialistische levenshouding. De nationaalsocialist mag en moet zelf nadenken en zijn eigen begrip van het nationaalsocialisme ontwikkelen. Hij mag voorstellen doen en ideeën uiten. De meerdere is verplicht deze voorstellen serieus te overwegen en ze óf te verwezenlijken, óf uit te leggen waarom ze op dat moment of op die manier niet uitvoerbaar zijn. Toch blijft de plicht tot gehoorzaamheid absoluut en onbeperkt. Nooit mag de nationaalsocialist het gevoel krijgen dat hij slechts “kanonnenvoer” is; hij is een kameraad onder kameraden, verbonden in de strijd voor de overwinning, die alleen mogelijk is door geloof in de partij.

De hoogste autoriteit is de Führer van de partij. Wanneer deze spreekt, is een kwestie definitief beslist, en mag er geen twijfel meer bestaan over de gekozen koers van de partij. Alleen wie heeft geleerd te gehoorzamen, is later geschikt om als onderleider of leider op te treden.

Alleen wie heeft leren gehoorzamen, kan ooit bevelen geven!

Disciplineverlies, in welke vorm dan ook, mag de nationaalsocialist niet tolereren – niet bij zichzelf, niet bij zijn kameraden, en niet bij leidinggevende kameraden. Van mensen die geen discipline kunnen of willen handhaven, moet de partij zich voortdurend zuiveren om een revolutionaire strijdgemeenschap te blijven en niet te vervallen tot een burgerlijke bende.

Na de revolutie maakt de onvoorwaardelijke discipline, die het nationaalsocialisme eerst aan zijn partijgenoten en uiteindelijk aan alle volksgenoten bijbrengt, de totale politieke mobilisatie van de nationaalsocialistische volksstaat mogelijk. Zo schept het de voorwaarden voor de verwezenlijking van de Nieuwe Orde.

Dogmatisme

In de geestelijke strijd om de toekomst van de mens moeten ideologie en wereldbeschouwing scherp van elkaar worden onderscheiden. Ideologieën verklaren de wereld door een min of meer logisch, in zichzelf gesloten gedachtestelsel dat rust op geloofsstellingen, oftewel dogma's. Dit leidt tot dogmatisme, dat mensen blind maakt voor de verscheidenheid, tegenstrijdigheid en complexiteit van de werkelijkheid, omdat het de wereld niet ziet zoals die is, maar zoals die volgens de dogma's zou moeten zijn. Hoe sterker een dogmatische ideologie wordt, hoe ernstiger haar gevolgen: ze probeert de werkelijkheid te vervormen en met geweld aan haar wereldbeeld aan te passen. Dogmatisme leert niet van de werkelijkheid, maar probeert deze te verdringen, te verdraaien en te onderdrukken om haar te vervangen door de eigen dogma's. Het is natuurvijandig en levensvijandig, vervreemdt de mens van de werkelijkheid en daarmee van de natuur en haar biologische levenswetten, en bevordert en veroorzaakt de decadentie van menselijke gemeenschappen.

Alle ideologieën, zoals het christendom, de psychoanalyse en het marxisme, steunen op dogmatisme. Dit geldt ook voor staats- of culturele systemen en levenshoudingen die geen gesloten wereldbeeld vormen, maar gebaseerd zijn op natuurvijandige geloofsstellingen, zoals de gelijkheid van alle mensen, individualisme, 'mensenrechten' en de ontkenning dat de mens onderworpen is aan natuurwetten en bepaald wordt door zijn biologische driftenstructuur. Hierdoor zijn ook systemen zoals liberalisme, kapitalisme, democratie en parlementarisme dogmatisch en levensvijandig.

Daarentegen erkent een wereldbeschouwing de werkelijkheid en bouwt haar wereldbeeld niet op dogma's, maar op inzichten die voortkomen uit de natuurwetten, overeenstemmen met de menselijke natuur en zich in de werkelijkheid moeten bewijzen. Een wereldbeschouwing is bereid en in staat te leren, zich verder te ontwikkelen en zichzelf te corrigeren wanneer ze dwaalt. Ze vormt een 'open systeem' van denken, in tegenstelling tot het 'gesloten systeem' van een ideologie. Een wereldbeschouwing is een flexibel gedachtestelsel dat de mens helpt zich te oriënteren in de werkelijkheid en zich volgens haar levenswetten verder te ontwikkelen.

Het nationaalsocialisme is een wereldbeschouwing, geen ideologie. Haar geestelijke grondslag is niet dogmatisme, maar de natuurwetenschappelijke kennistheorie van het biologisch humanisme. Toch blijft het nationaalsocialisme niet immuun voor de verleiding van dogmatisme, met zijn beloften van absolute zekerheden en schijnbaar tegenstrijdigheidsvrije, gesloten denksystemen die alles verklaren. Zelfs nationaalsocialisten kunnen hieraan bezwijken, waardoor ze het nationaalsocialisme verdraaien en geestelijke ontaarding veroorzaken.

Daarom is de strijd tegen dogmatisme een essentieel onderdeel van de nationaalsocialistische revolutie en een voorwaarde voor de verwezenlijking van de Nieuwe Orde. Het belangrijkste bolwerk in deze strijd is de Sturmabteilung van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij (SA van de NSDAP). Dankzij haar vrije, open geest en haar levenshouding van politiek soldaatschap staat de SA vijandig tegenover kleinzielig sektarisme, moralisme en valse zekerheden.

De nationaalsocialist ontleent zijn zekerheid en geloof niet aan dogma's, maar aan de wetten van het leven en de erkenning van zijn eigen natuur.

Duitsland

Duitsland is het vestigingsgebied van het Duitse volk, dat in het midden van Europa gesloten vestigt. De Duitsers zijn het kernvolk van de Germaanse volkerenfamilie.

Het huidige Duitsland omvat de drie kunststaten die door de overwinnaars van de Tweede Wereldoorlog zijn opgericht: de Bondsrepubliek Duitsland (BRD), de Duitse Democratische Republiek (DDR) en de Bondsrepubliek Oostenrijk (BR Österreich), die niet als werkelijke staten kunnen worden beschouwd, omdat de BRD en DDR elke soevereiniteit missen, terwijl Oostenrijk door zijn staatsverdrag het zelfbeschikkingsrecht wordt onthouden (aansluitingsverbod).

Andere delen van Duitsland zijn op verschillende tijdstippen aan de noordelijke, westelijke en zuidelijke buurstaten toegevallen (Noord-Sleeswijk aan Denemarken, Eupen-Malmedy aan België, Elzas-Lotharingen aan Frankrijk en Zuid-Tirol aan Italië). Tot het eeuwenoude vestigingsgebied van de Duitsers behoren ten slotte, hoewel na de oorlog de meeste Duitsers daar verdreven werden, de afgescheiden oostelijke gebieden van het Duitse Rijk, die door Russen, Polen en Tsjechen bezet en beheerd worden.

Deze beschrijving van de verscheurdheid en onderdrukking van Duitsland maakt de noodzaak van een Duits nationalisme overduidelijk, dat de vrijheid en soevereiniteit van het Duitse volk zal herstellen, heel Duitsland tot een natie zal verenigen en het tot fundament van het komende Vierde Rijk zal maken.

De belichaming van dit Duitse nationalisme is de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij, als wilendrager van het Duitse volk.

Eindoplossing

De noodzaak van de Eindoplossing van de jodenkwestie vloeit voort uit de sterke en noodlottige joodse beïnvloeding van het geestelijke leven van het Arische ras, uit de buitensporige wereldwijde macht van het jodendom in politiek, economie, haute finance, massamedia en cultuur, en uit het uiteindelijke doel van het joodse streven – de wereldheerschappij – dat de vrijheid en het voortbestaan van alle volkeren bedreigt. Het zionisme, als nationale beweging van het joodse volk, bundelt al deze krachten en al deze macht om dat doel te bereiken. Het steunt daarbij enerzijds op de staatkundige soevereiniteit van de piratenstaat Israël, anderzijds op de wereldwijd verspreide joodse gemeenschappen, de zionistische wereldorganisatie en invloedrijke individuen.

De Eindoplossing van het daaruit voortvloeiende probleem vereist een wereldwijde verdedigingsstrijd van alle naar vrijheid strevende volkeren – een strijd waartoe de overweldigende meerderheid van de in de VN vertegenwoordigde naties zich ooit bekende toen zij het zionisme plechtig als racisme veroordeelden.

In Duitsland legde het partijprogramma van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij reeds de voorwaarden voor de Eindoplossing vast: rassenscheiding tussen joden en Ariërs en de ontmachtiging van het zionisme en zijn helpers door een nationale staatsleiding. Deze ontmachtiging wordt gewaarborgd door een nationale volkseconomie, een nationale volksverdediging, een nationale rechtspraak en cultuur, en door de herwinning van de controle over de massamedia. Het partijprogramma vat dit alles samen in de formulering van de strijd tegen de “joods-materialistische geest in en buiten ons” (punt 24).

De eigenlijke Eindoplossing kan echter alleen wereldwijd plaatsvinden. Het Neue Front bepleit daarvoor het “Columbus-plan”.

Het Columbus-plan voorziet in de gesloten vestiging van het gehele joodse volk in de Verenigde Staten, waar immers al de meeste joden wonen. Op het grondgebied van de VS zou een autonome joodse staat worden gevormd waarin de joden overeenkomstig hun eigen aard en traditie kunnen leven, zonder nog langer de vrijheid van andere volkeren te bedreigen. Tegelijkertijd wordt de piratenstaat Israël geliquideerd en de wereldwijde machtsaanspraak van het zionisme definitief gebroken.

In tegenstelling tot de gebruikelijke gruwelpropaganda over de “Holocaust” voorziet de nationaalsocialistische Eindoplossing van de jodenkwestie dus noch de uitroeiing van het joodse volk, noch de vervolging van individuele joden. Zij maakt slechts de vrijheid en de soort-eigen ontwikkeling van alle volkeren mogelijk – waartoe ook een joods volk behoort – als een normaal volk zoals alle andere, dat eindelijk ophoudt een nachtmerrie en een rampspoed voor de rest van de wereld te zijn.

Elite

Als wereldbeschouwing van het biologisch humanisme gaat het nationaalsocialisme uit van de door natuurwetten bepaalde werkelijkheid van het leven. Naast erfelijkheid en differentiatie is selectie in de strijd om het bestaan de belangrijkste natuurwet voor iedere levensvorm. Deze selectie roeit al het levensongeschikte uit, drijft de evolutie voort en maakt daardoor behoud en verdere ontplooiing van de soort mogelijk.

Dezelfde levenswetten gelden ook voor de volkeren en rassen van de mens. Hier doet zich echter een beslissend verschil voor: door zijn vrije wil kan de mens tijdelijk in strijd met deze natuurwetten leven, decadentie in de hand werken en het voortbestaan van zijn eigen soort in gevaar brengen.

In de strijd voor het behoud en de ontplooiing van het Arische ras en zijn volkeren streeft de nationaalsocialistische wereldbeweging er daarom met haar partijen naar om, als georganiseerde drager van de volks wil, alle ras- en volksgenoten te doordringen van de wil tot een soort- en natuurgetrouw leven en handelen. Daartoe behoren zowel maatregelen op het gebied van rassenhygiëne als de wil tot volksgemeenschap én de wil tot elitevorming binnen alle levensgemeenschappen van het volk. Deze elitevorming staat ten dienste van de totalitaire staat die uit de nationaalsocialistische revolutie geboren wordt en uiteindelijk uitmondt in de Nieuwe Orde.

In deze geest voedt de nationaalsocialistische partij alle volksgenoten – en in het bijzonder de jeugd – op tot gemeenschapsdenken en tot elitevorming op alle niveaus van het volkse en individuele leven. In Duitsland vond dit zijn uitdrukking in punt 20 van het programma van de NSDAP.

De elitevorming geschiedt zonder aanzien van stand, vermogen, afkomst of beroep, uitsluitend op grond van begaafdheid en prestatie – en dat reeds vanaf de vroegste jeugd. Met dit doel worden na de revolutie elitescholen door partij en staat opgericht, waarin volgens de beginselen van het führerprincipe een werkelijk volkse elite wordt gesmeed.

Elitescholing

Het biologisch humanisme, als natuurwetenschappelijke kennistheorie van het nationaalsocialisme, streeft naar een diepgaand inzicht in de levenswetten. Als politieke kracht vormt de nationaalsocialistische partij vervolgens op basis van dat inzicht de levenswerkelijkheid van het volk, alsook het wezen en de gestalte van de volkse staat.

Tot de belangrijkste levenswetten behoren, naast erfelijkheid en differentiatie, de strijd om het bestaan. In de natuur leidt deze strijd tot selectie van de besten en levensgeschikten en tot uitroeiing van de minderwaardigen en levensongeschikten. Onder de omstandigheden van cultuurevolutie en onder het voortdurende gevaar van decadentie is deze levenswet bij de mens – die juist behoud en ontplooiing van de soort mogelijk maakt – echter ernstig bedreigd door een kunstmatige minusselectie. Binnen het Arische ras is deze ontsporing al ver gevorderd.

Daarom eist de nationaalsocialistische wereldbeweging, als georganiseerde levenswil van het Arische ras, een scherpe selectie en consequente elitevorming op alle niveaus van het volkse, raciale en individuele leven, om zo terug te keren naar een soort- en natuurgetrouwe cultuur.

Deze doelen vinden hun concrete weerslag in de partijprogramma's van alle nationaalsocialistische partijen, die elk in hun eigen volk een werkelijke elite willen opvoeden.

In de strijdtijd geschiedt dit vooral door de eisen van de revolutionaire strijd zelf, die vanzelf een strijdvaardige elite voortbrengt. Na de revolutie komt daar een systematische staatelijke elitevorming op alle niveaus bij, binnen het kader van de totale mobilisatie van de nationaalsocialistische volksstaat. Deze elitevorming richt zich vanzelfsprekend met name op de opgroeiende mannelijke jeugd, die daarmee de waarborg wordt voor de mars naar de Nieuwe Orde.

In het partijprogramma van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij is dit opvoedingsbeleid vastgelegd in punt 20. Daarin wordt gesteld dat elke begaafde jongen, ongeacht stand, afkomst of vermogen van zijn ouders, door de staat gesteund dient te worden, zodat een werkelijk volkse – en geen klassengebonden – elite kan opgroeien. Wie op enig gebied talent en begaafdheid bezit, dient daarin

maximaal te worden bevorderd, opdat alle capaciteiten van de volksgenoten ten volle voor de volksgemeenschap worden benut en de opgroeiende jeugd zelf wordt gevormd tot de belichaming van de hoogste waarde van ras en persoonlijkheid, zoals de Führer dat in Mein Kampf heeft geëist.

Hiertoe dienen ook de elitescholen van de nationaalsocialistische volksstaat, zoals die in het Derde Rijk bestonden met de Nationalpolitische Erziehungsanstalten (NPEA's, bekend als "Napolas") en de Adolf-Hitler-Schulen, die door de Ordensburchten en de geplande Hoge School van de partij tot een kroon op het systeem hadden moeten worden verheven.

De ideologische gemeenschap van het Neue Front neemt zowel de eis van het partijprogramma als de concrete plannen van het Derde Rijk volledig over. Zij streeft na de revolutie naar de oprichting van:

- Nationalpolitische Erziehungsanstalten (NPEA) als elitescholen voor jongens vanaf 10 jaar, ter vorming van een vaktechnische elite voor de volkse staat;
- Adolf-Hitler-Schulen als elitescholen voor jongens vanaf 14 jaar die bijzondere interesse in en enthousiasme voor het nationaalsocialisme tonen, ter vorming van een tegelijk vaktechnische, politieke en strijdvaardige elite voor de partij;
- Ordensburchten voor de opleiding van het lagere en middelbare leiderskorps van de partij en haar geledingen;
- de Hoge School van de partij ter vorming van het hogere leiderskorps in de vorm van een academie voor levens- en staatsleiding;
- en een reeks andere school- en opvoedingsinstellingen die allemaal en op alle niveaus dienen aan de nagestreefde volkse elitevorming en zo de toekomst van de natie veiligstellen.

Erfelijkheid

Het biologisch humanisme, als natuurwetenschappelijke kennistheorie van het nationaalsocialisme, streeft naar diepgaande kennis van de natuur en haar levenswetten en past deze kennis consequent toe op het sociale leven van de Arische mens. Zo schept het door biologisch denken en biopolitiek handelen de voorwaarden voor het behoud en de verdere ontplooiing van het Arische ras en zijn volkeren. De belangrijkste van deze levenswetten zijn erfelijkheid, differentiatie en selectie in de strijd om het bestaan. De erfelijkheidswetten vormen de onwrikbare basis van al het leven op aarde. Het erfgoed bepaalt ook het individuele en gemeenschapsleven van de mens. Alleen een wereldbeschouwing die de door erfelijkheid bepaalde grenzen en eigenschappen van ras, volk en familietype erkent en bij de vormgeving van het menselijk samenleven consequent in acht neemt, is soort- en natuurgetrouw en waarborgt daarmee de bloei en de toekomst van volk en ras. Al het andere is levensvijandig dogmatisme.

De traditionele gemeenschappen waren soort- en natuurgetrouw en bouwden daarom op de wetten van erfelijkheid, zoals die tot uiting kwamen in de staatsvorm van de monarchie, in de leiding door een adel met strenge erfelijkheidswetten en vermengingsverboden, en zelfs in een erfelijke kasten- of standenorde. Een dergelijke traditionele orde, die berustte op het besef van het doorslaggevende belang van erfelijkheid, veronderstelde echter een reeds biologisch geordende en stabiele levensvorm. Na de inbraken van het christendom, het liberalisme en het marxisme met hun gelijkheidsideologie, en na alle verdere vorderingen van de decadentie in Europa, is van zo'n orde – zelfs niet bij benadering – nog sprake.

Er is een nationaalsocialistische revolutie nodig om een nieuwe, biologisch gefundeerde hiërarchie van het gemeenschapsleven door te zetten, die ieder mens plaatst waar zijn biologische aard hem toe bestemt en hem zo zijn ware levenszin teruggeeft. Deze revolutie zal de decadentie overwinnen, de negatieve selectie een halt toeroepen, een nieuwe rassenadel doen ontstaan en uiteindelijk een Nieuwe Orde scheppen die volledig rust op de erfelijkheidswetten.

Welke concrete vorm deze orde precies zal aannemen, laat zich vandaag nog niet tot in detail voorspellen, maar zij zal altijd zowel het beginsel van erfelijkheid als het beginsel van selectie en elitevorming omvatten. Het eerste voorkomt verstarring, het tweede komt overeen met het strijdkarakter van het leven zelf. Politiek gezien komt het erfelijkheidsbeginsel overeen met monarchie en aristocratie; het beginsel van strijd en selectie met de ordeningsvormen van broederschappen en strijdvaardige orden. Beide beginselen samen vormen de pijlers van de toekomstige volksstaat.

Ethiek

Het nationaalsocialisme maakt een bewust en scherp onderscheid tussen moraal en ethiek. Moraal vindt haar oorsprong in dogmatische systemen en wordt afgedwongen door zielkundige, geestelijke of lichamelijke dwang. Haar leidmotief is het oudtestamentische “Gij zult”. De moraal die in de Europese cultuur nog steeds nawerkt, is die van het door joden gevormde christendom. Zij heeft, zij het in verwaterde vorm, ook de Verlichting en daarmee de hele burgerlijke samenleving doordrongen. Onder de invloed van de decadentie lost zij echter in het leefgebied van het Arische ras steeds verder op.

Het nationaalsocialisme ziet het niet als zijn taak deze wankele, in wezen soort- en natuurvijandige moraal te steunen of te vernieuwen. In plaats daarvan stelt het een rituele levenshouding en een soort- en natuurgetrouwe ethiek centraal. De nationaalsocialistische ethiek van het waardidealisme rust niet op dogmatische geloofsstellingen, maar vloeit rechtstreeks voort uit de natuurwetenschappelijke kennistheorie van het biologisch humanisme. Zij is niets anders dan de omzetting van de levenswetten – met name erfelijkheid, differentiatie en strijd – in het menselijke gemeenschapsleven. Zij verwezenlijkt zich door de vrije wilsbeslissing van de mens die een waardig en zinvol leven wil leiden, en vormt juist daardoor het fundament van zijn ware vrijheid. Haar trotse leidwoord is niet “Gij zult”, maar “Ik wil!”.

De zin en het doel van deze nationaalsocialistische ethiek zijn het behoud en de ontplooiing van het Arische ras en zijn volkeren. Afhankelijk van volk, geslacht, mensentype en individuele persoonlijkheid ontstaan verschillende concrete uitwerkingen: de ethiek van het arbeiderschap, van het soldaatschap, van het leiderschap, van het moederschap en vele andere. Toch blijven zin en doel altijd bindend en verbindend, en maken zij zo de schepping en instandhouding van een echte volksgemeenschap mogelijk.

Tot aan de nationaalsocialistische revolutie en de opbouw van de nationaalsocialistische volksstaat staat de ethiek van de strijd en van de politieke strijder op de voorgrond. Zij komt het zuiverst tot uiting in de tien geboden van het politieke soldaatschap, die ooit voor de Sturmabteilung van de NSDAP golden en die, tot aan haar heroprichting, ook voor het Neue Front bindend zijn.

Vanuit deze levenshouding wijst het Neue Front iedere invloed van burgerlijke morele opvattingen op het partijkleven resoluut af en beoordeelt het zijn aanhangers uitsluitend op grond van hun inzet- en offerbereidheid in de politieke strijd.

Europa

Europa is het historische vestigingsgebied van het Arische ras op het Europees-Aziatische dubbelcontinent. In het noorden, westen en zuiden worden de grenzen gevormd door de Noordelijke IJszee, de Atlantische Oceaan en de Middellandse Zee; in het oosten geldt de Oeral als natuurlijke geografische scheiding. Het continent wordt hoofdzakelijk bewoond door de drie grote Arische volkerenfamilies: de Germanen, de Slaven en de Romanen, die rassenkundig tevens als de nordische, ostische en westische takken van het blanke hoofdras worden onderscheiden.

In werkelijkheid zijn de ware grenzen van Europa echter dynamisch. In het oosten worden zij bepaald door de voortdurende rassenstrijd met het Mongoolse (gele) hoofdras, in het zuiden door die met het negroïde (zwarte) hoofdras. Afhankelijk van de krachtsverhoudingen kan de Arische invloedssfeer zich daarom uitstrekken tot diep in Siberië, Noord-Afrika en Voor-Azië.

Het nationaalsocialisme streeft naar de machtspolitieke organisatie van deze gehele groot-Europese leef- en invloedssfeer in de vorm van een Vierde Rijk dat zich zal uitstrekken tot aan Perzië – als brug naar het verwante Oost-Indo-Germaanse (Arische) volk aldaar.

Alleen als grootruimteorde kan Europa werkelijk vrij, onafhankelijk en autarkisch zijn. De nationaalsocialistische revolutie zal daarom een Europese revolutie moeten zijn; alleen zo wordt voorkomen dat afzonderlijke nationale revoluties één voor één door het wereldimperialisme kunnen worden geïsoleerd en neergeslagen.

Om die reden werkt de ideologische gemeenschap van het Neue Front aan een hecht eenheidsfront van alle nationaalsocialistische partijen in Europa en aan een strategisch bondgenootschap met de nationale en volkssocialistische krachten in de Arabische wereld, Perzië en Turkije.

De toekomstige grootruimteorde van het Vierde Rijk zal noch internationalistisch noch imperialistisch van aard zijn. Op basis van consequente rassenhygiëne en rassenscheiding zal zij juist het behoud, de ontplooiing en daarmee de ware vrijheid van alle volkeren binnen deze grootruimte waarborgen – elk volk op zijn eigen bodem, volgens zijn eigen aard, zonder overheersing door een ander.

Familie

Het biologisch humanisme, als natuurwetenschappelijke kennistheorie en fundament van het nationaalsocialisme, beschouwt de mens als een wezen dat slechts in gemeenschap tot zijn volle ontplooiing komt. Hij is ingebed in natuurlijke en culturele verbanden die zijn leven eerst mogelijk, zinvol en waardevol maken.

De familie is de kleinste, maar tevens belangrijkste natuurlijke gemeenschap: de kiemcel en het onmisbare fundament van de grotere organische verbanden van volk en ras. Zonder gezonde families geen gezond volk. Daarom streeft het nationaalsocialisme naar de volks- en rasbewuste familie die zich ten volle bewust is van haar verantwoordelijkheid en die primair als voortplantingsgemeenschap dient voor het behoud en de verdere ontplooiing van de eigen mensensoort.

Tegenover het recht van de volksgenoot op vrije partnerkeuze staat daarom de onontkoombare plicht een gezin te stichten dat volledig beantwoordt aan de beginselen van rassenhygiëne en erfelijke gezondheid. Ook de familie is geen louter privé-aangelegenheid; zij dient, net als elk ander domein van het volkse leven, het voortbestaan en de hogere ontwikkeling van de eigen soort. In de nationaalsocialistische volksstaat worden de rechten en plichten van de familie dan ook geregeld door heldere rassen- en erfelijkheidswetten.

De voornaamste en doorslaggevende plichten van de familie tegenover de volksgemeenschap zijn:

- de keuze van de echtgenoot uitsluitend volgens de beginselen van erfelijke gezondheid en rassenhygiëne;
- de opvoeding van een voldoende groot aantal kinderen.

De ziel en het fundament van de nationaalsocialistische familie – en van alle natuurlijke gemeenschappen – is de vrouw als moeder. Moederschap als ethisch principe van het nationaalsocialistische waardidealisme vormt daarom de absolute voorwaarde voor een werkelijk gezonde familie. De vrouw overeenkomstig dit leidende beeld opvoeden en winnen voor deze soort- en natuurgetrouwe ethiek is de heilige taak van de nationaalsocialistische vrouwenbeweging.

Fascisme

Het fascisme is, evenals het nationaalsocialisme, een erfstuk van de arbeidersbeweging die uit de Eerste Wereldoorlog is voortgekomen. Net als het nationaalsocialisme verenigt een waarlijk revolutionair fascisme nationalisme en socialisme, streeft het naar de totale staat, bestrijdt het zowel het kapitalisme als het marxisme en ziet het in een revolutionaire, volgens het führerprincipe geordende partij de politieke voorhoede, de drager van de wil en de soevereiniteit van staat en natie. Ook het fascisme vecht, net als het nationaalsocialisme, tegen de decadentie en het materialisme van de moderne minuswereld. Om al deze redenen zijn nationaalsocialisme en fascisme in Europa natuurlijke bondgenoten.

Toch zijn fascisme en nationaalsocialisme niet identiek. Het nationalisme van het fascisme richt zich op de staat als zelfdoel en hoogste waarde; dat van het nationaalsocialisme op het volk en het ras. Het fascisme negeert de rassenstrijd en toont nauwelijks belangstelling voor rassenkwesties en biopolitiek. Het fascisme is daarom een internationaal verschijnsel dat losstaat van volk en ras, terwijl het nationaalsocialisme een bovenationale, doch uitsluitend aan het Arische ras gebonden wereldbeweging is.

Zo kan er tussen fascistische partijen of staten strijd en zelfs oorlog ontstaan, maar nooit tussen werkelijk nationaalsocialistische bewegingen, die zowel aan hun eigen volk als aan het gezamenlijke ras onvoorwaardelijk verbonden en verplicht zijn. Bovendien erkent het fascisme doorgaans de gevaren van het jodendom en het zionisme niet en kent het geen consequent antisemitisme.

Het fascisme is daardoor in alles minder radicaal en minder diepgaand dan het nationaalsocialisme en staat politiek-wereldbeschouwelijk minder stevig verankerd. Juist door deze oppervlakkigheid kan het gemakkelijker ontaarden tot een werktuig van de reactie en een voorwendsel of schild worden voor allerlei duistere, conservatieve krachten.

Het nationaalsocialisme staat daarom kameraadschappelijk en niet vijandig tegenover het fascisme van de Arische naties. Het uiteindelijke doel blijft echter dit fascisme te bevrijden van reactionaire resten en inconsequenties en het volledig om te vormen tot nationaalsocialisme.

Frontorganisatie

Het Neue Front is een ideologische gemeenschap van nationaalsocialisten die zich onderwerpen aan een eenheid van leiding en een bindende hoofdlijn. Sinds het verbod op de ANS/NA vormen zij geen eigen organisatie meer, maar nemen zij deel aan front- en massaorganisaties waarmee zij de politieke strijd voeren.

Frontorganisaties zijn samenwerkingsverbanden van nationaalsocialisten die gericht zijn op de bevordering en verwezenlijking van bepaalde politieke deeldoelen of op de doordringing en bundeling van specifieke bevolkingsgroepen en maatschappelijke lagen. Een frontorganisatie is dus altijd een nationaalsocialistische organisatie en dient primair tot het werven van nieuwe aanhangers voor het nationaalsocialisme. Zij concentreert haar krachten daarbij steeds op één specifiek doel en/of één specifieke sociale groep, doch altijd in nauwe samenhang met de algemene strategie en in volledige overeenstemming met de hoofdlijn van het Neue Front. Op die manier vormen frontorganisaties als het ware de schakel tussen de tactische eisen van de dagelijkse strijd en de langetermijnstrategie van de machtsovername. Frontorganisaties zijn kaderorganisaties: zij worden opgericht, bijeengehouden en onbeperkt gecontroleerd door nationaalsocialistische kaders.

Oorspronkelijk vormde het nationaalsocialisme van de nieuwe generatie in Duitsland twee frontorganisaties: de NSDAP/AO voor de propagandistische ondergrondse strijd en de ANS als legale arm van de beweging. Na de samensmelting van de ANS met de “Nationale Activisten” tot de ANS/NA maakten de snelle groei en de veranderende omstandigheden het ontstaan van verdere frontorganisaties mogelijk en noodzakelijk – zoals de “Vriendenkring Duitse Politiek” voor het winnen van de oudere generatie, de “ANS-Bedrijfscellenorganisatie” voor het werk in bedrijven en de “ANS-Meisjesbond” voor de opbouw van een jonge nationaalsocialistische vrouwenbeweging. Al deze structuren vielen ten prooi aan het ANS-verbod. Juist na dit verbod – en nog meer dan daarvoor – is het werk via frontorganisaties echter van levensbelang voor de voortzetting van de politieke strijd.

Als brug tussen strategie en tactiek bewaren frontorganisaties de geest en de stijl van de nationaalsocialistische beweging en voorkomen zij verburgerlijking, “nationaledemocratisering”, aanpassing aan het systeem en corruptie door de heersende machten.

Führer

De nationaalsocialistische partij organiseert zich op alle niveaus volgens het führerprincipe. Aan het hoofd staat daarom een partijleider die is toegerust met vrijwel onbeperkte autoriteit en verantwoordelijkheid en die na de machtsovername tevens regeringsleider van de nationaalsocialistische volksstaat wordt. De partijleider is en blijft echter – precies zoals iedere andere partijgenoot – een werktuig van de partij in haar strijd voor de Nieuwe Orde en ondergeschikt aan haar partijlijn.

De partij bestaat niet omwille van de Führer, maar de partijleider dient de partij.

Daarom wijst het nationaalsocialisme van de nieuwe generatie een persoonlijkheidscultus strikt af en leert het de absolute voorrang van de partij, waarin de levenswil van de natie collectief belichaamd is. Daarentegen eren de nationaalsocialisten de schepper van het nationaalsocialisme, Adolf Hitler, als de FÜHRER – die veel meer was dan slechts partijleider van de NSDAP en in wie tegelijk het Arische ras in zijn geheel, Duitsland, het nationaalsocialisme en de partij belichaamd waren.

Alleen wie Adolf Hitler vereert en hem als de enige ware Führer erkend,
is een nationaalsocialist!

Deze houding miskent geenszins de fouten en het uiteindelijke machtspolitieke falen van de staatsman Adolf Hitler en wil hem niet klakkeloos nadoen of kopiëren. Zij erkent in de Führer echter de unieke, buitengewone persoonlijkheid, de laatste grote Arische veroveraar, de Duitse nationale held onder wie de Duitse geschiedenis haar hoogtepunt en voltooiing bereikte, en de geniale, wilskrachtige visionair van de tijdwende, met wie een nieuw tijdperk en een nieuwe tijdrekening begon.

Adolf Hitler, de FÜHRER, is de heilsgestalte van het Arische ras.

Niemand kan en mag daarom na hem de titel “Führer” voor zichzelf opeisen of zich met hem vergelijken; niemand kan en mag, zoals Adolf Hitler dat kon, zijn eigen persoon gelijkstellen aan Duitsland, de idee of de partij en daarmee voor zichzelf opeisen wat de Führer vanwege zijn unieke genialiteit vanzelfsprekend toekwam. Er zullen ook in de toekomst nationaalsocialistische partijleiders en leidinggevende kameraden op alle niveaus zijn, maar er is en blijft slechts één Führer: ADOLF HITLER!

Führerprincipe

Het führerprincipe is het organisatiebeginsel van de nationaalsocialistische partij in haar strijd voor de Nieuwe Orde. Na de machtsovername wordt het tevens het organisatiebeginsel van de ontstane nationaalsocialistische volksstaat op alle niveaus. Het führerprincipe is ondergeschikt aan de in het partijprogramma vastgelegde doelen en aan de hoofdlijn van de partij; het is dus een middel tot een doel en nooit een zelfdoel. Het dient niet de eerzucht, ijdelheid of het eigenbelang van individuele leiders, maar uitsluitend de doeltreffendheid van de partijstrijd en moet daarom scherp onderscheiden worden van de streng af te wijzen persoonlijkheidscultus.

Het führerprincipe rust op de twee onlosmakelijk verbonden pijlers "autoriteit" en "verantwoordelijkheid". Het verleent de leidinggevende kameraad en politieke leider vrijwel onbeperkte autoriteit tegenover zijn ondergeschikten, maar legt hem tegelijk een evenzo vrijwel onbeperkte persoonlijke verantwoordelijkheid op – tot en met de inzet en opoffering van zijn eigen leven, zoals dat in het partijprogramma van de NSDAP uitdrukkelijk is vastgelegd. Dit geldt op alle niveaus van de partij en later van de staat. Autoriteit en verantwoordelijkheid vinden hun enige grenzen in de idee van het nationaalsocialisme en in de partijlijn van de nationaalsocialistische partij. Zij zijn dus nooit persoonlijk van aard, maar uitsluitend afgeleid van de opdracht en de strijd van de partij.

Alleen de partij verleent autoriteit en alleen tegenover de partij draagt de leidinggevende kameraad verantwoordelijkheid – dit geldt ook voor de partijleider zelf, wiens autoriteit van de partij is afgeleid en die tegenover de partij verantwoording aflegt.

Niet de partij is het werktuig van de Führer, maar de Führer is het werktuig van de partij!

Voor iedere partijgenoot belichaamt de partij zich in zijn meerdere zolang deze loyaal aan haar blijft. Voor de partijleider belichaamt de partij zich vooral in de nationaalsocialistische senaat.

Aan het begin van een strijdtijd bevinden de leidinggevende kameraden zich midden in de concrete dagelijkse strijd. Wie zich tot leiderschap geroepen voelt, het vertrouwen van zijn kameraden wint, hen in de strijd leidt en zich onvoorwaardelijk aan de hoofdlijn onderwerpt, wordt daardoor een leidinggevende kameraad en dient te leiden zover zijn kracht en vermogen reiken. Later zal de partij overgaan tot gerichte elitescholing, leidinggevende kameraden systematisch vormen en hen inzetten waar een tekort aan leiders bestaat.

Na de machtsovername zal het führerprincipe op alle niveaus van het leven van de volksgemeenschap gelden. Nationaalsocialistisch leiderschap berust echter altijd op de volgende tien leidende beginselen:

1. Discipline tegenover de partij en haar hoofdlijn.
2. Het winnen en behouden van het vertrouwen van de volgelingen – alleen wie dat vertrouwen heeft, is een ware leidinggevende kameraad.
3. Geen persoonlijke aanhangers – wie volgelingen voor zijn eigen persoon in plaats van voor de partij aantrekt, is geen nationaalsocialist.

4. Verantwoordelijkheidsbesef – alles doen voor de vervulling van de door de partij gegeven opdracht en vrijwillig wijken wanneer een betere zich aandient.
5. Kameraadschap.
6. Inzet- en offerbereidheid.
7. Gerechtigheid.
8. Zelfkennis en zelfverwezenlijking – tot persoonlijkheid worden, zichzelf met al zijn sterke en zwakke punten kennen, al zijn capaciteiten volledig benutten en ontwikkelen om de partij optimaal te dienen.
9. Verbeeldingskracht – zonder voorstellingsvermogen en inlevingsvermogen bestaat geen leiderschap.
10. Wilskracht.

Het führerprincipe maakt leiderschap mogelijk en maakt het geschiedsbepalend. Leider zijn betekent niet privileges genieten of macht uitoefenen, maar meer opofferen, harder werken, feller strijden en beter dienen dan alle anderen!

Reeds vóór de heroprichting van de NSDAP geldt het führerprincipe ook binnen de ideologische gemeenschap van het Neue Front.

Gelijkheid

Als wereldbeschouwing van het biologisch humanisme gaat het nationaalsocialisme uit van de door natuurwetten bepaalde werkelijkheid van het leven en verwerpt het elk dogmatisme. Een dergelijk dogma is echter de bewering van de gelijkheid van alle mensen. Niet gelijkheid, maar verscheidenheid is de levenswerkelijkheid. Mensen verschillen biologisch – en daarmee ook geestelijk en zielsmatig – naar ras en volk, naar geslacht als man of vrouw, en ten slotte als individu. Juist deze verscheidenheid dient behouden en versterkt te worden om het leven zelf te dienen.

Daarom strijdt het nationaalsocialisme voor het mensbeeld van het waardidealisme, dat in het individu de hoogste belichaming van de waarde van ras én persoonlijkheid wil zien en wil wekken. Het strijdt voor de zelfverwezenlijking van de geslachten. Maar bovenal strijdt het voor het behoud en de ontplooiing van volkeren en rassen. In deze strijd voor behoud en ontplooiing hebben alle volksgenoten gelijke rechten en plichten – dit is de énige ware gelijkheid:

Dat ieder mens op zijn eigen plaats en overeenkomstig zijn eigen capaciteiten en aanleg gelijke rechten en plichten bezit om zo zijn volk en ras optimaal te dienen!

Daarom eist de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij in punt 9 van haar partijprogramma gelijke rechten en plichten voor alle volksgenoten als staatsburgers. Als eerste en fundamentele plicht wordt in punt 10 consequent van iedere volksgenoot verlangd dat hij geestelijk of lichamelijk arbeid verricht en dat deze activiteit ten dienste staat van de volksgemeenschap. Elke plicht omvat tegelijk een recht en vormt zo de ware vrijheid van de volksgenoot. De belangrijkste zijn:

1. Recht op arbeid en plicht tot arbeid voor de volksgemeenschap.
2. Recht op vrije partnerkeuze en gezinsvorming en plicht tot zuiverheid van het volkskorps overeenkomstig de eugenetische en rassenwetten.
3. Recht op vrijheid voor de zelfverwezenlijking van de eigen persoonlijkheid en plicht deze vrijheid te binden aan het behoud en de ontplooiing van volk en ras.

Deze rechten en plichten scheppen een gelijkheid van volksgenoten in de ethiek van hun leven en handelen, terwijl zij tegelijkertijd de fundamentele biologische ongelijkheid van alle mensen volledig respecteren en in stand houden.

Geloof

Geloof is de levensbasis van de nationaalsocialist. Het nationaalsocialisme eist geloof van al zijn aanhangers – en in het bijzonder van zijn politieke soldaten van de Sturmabteilung. Onder de tien geboden van het politieke soldaatschap vormt “Geloof” het allereerste gebod. Maar kan men geloof werkelijk eisen? Onttrekt het vermogen om te geloven zich niet grotendeels aan de menselijke wilskracht, zodat men geloof wint of verliest onafhankelijk van wat men zelf wil?

In feite kan en mag men niet “geloven” in de nationaalsocialistische idee alsof het een religie of ideologie zou zijn. Het nationaalsocialisme is geen dogmatisch systeem van willekeurige geloofsstellingen. Het is eenvoudigweg de onvoorwaardelijke erkenning van de levenswetten van de biologische natuur en van de bestemming van de mens in zijn omgeving, gecombineerd met de idealistische wilsbeslissing om te strijden voor een soort- en natuurgetrouwe orde ten bate van het behoud en de ontplooiing van de soort. Voor het eerste staat het biologisch humanisme als natuurwetenschappelijke kennistheorie borg, voor het tweede de ethiek van het waardidealisme. Om de Nieuwe Orde te bevechten, organiseren de nationaalsocialisten zich in de nationaalsocialistische partij – in Duitsland de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij. En juist deze partij eist van iedere partijgenoot – maar bovenal van haar politieke soldaten – een drievoudig geloof:

- geloof in de partij;
- geloof in de kameraden;
- geloof in zichzelf.

Dit gebod “Geloof” verlangt niet het blind voor waar aannemen van ideologische beweringen. Dit geloof is veeleer de bewuste beslissing tot vertrouwen. Het onderwerpt zich niet aan dogma’s, maar eist de wil om het eigen leven volledig toe te vertrouwen aan de gemeenschap waaruit het eerst zin en waarde ontvangt.

- Het geloof in de partij betekent het onvoorwaardelijke vertrouwen dat de partij – als georganiseerde levenswil van het volk en als politieke voorhoedeorganisatie van de natie – altijd gelijk heeft. Geen enkele nationaalsocialist kan ooit “gelijk krijgen” tegen de partij in. Niet omdat iedere afzonderlijke beslissing altijd onfeilbaar zou zijn, maar omdat het doel onomstotelijk juist is en zonder het door de partij georganiseerde werk, zonder de door de partij geleide strijd, dit doel nooit bereikt zou kunnen worden.
- Het geloof in de kameraden betekent het vaste vertrouwen dat, ondanks alle menselijke fouten en tekortkomingen, er altijd kameraden naast je staan die de strijd voortzetten waar jij zelf moest ophouden – en dat over de generaties heen.
- Het geloof in zichzelf is het rotsvaste vertrouwen in de eigen kracht. De mens die werkelijk gelooft, is sterker dan hij vaak zelf beseft. Hij kan alles verdragen zolang hij gelooft. Juist dit stelt de nationaalsocialist in staat zijn trots en zijn onbreekbare verzet te tonen tegenover de heersende minuswereld.

Germanen

De Germanen vormen de kern van het Arische ras. Zij vertegenwoordigen een van zijn vier volkerenfamilies – naast de Romanen, de Slaven en het Oost-Indo-Germaanse volk – en hebben zich vooral in het midden en noorden van Europa gevestigd. Rassenkundig behoren de Germanen tot het nordische mensentype van het Arische ras en zijn zij historisch de erfgenamen van de Romeinse rijksidee. Sinds de ondergang van Rome zijn zij de voornaamste volkse dragers van het rijk.

Het hoofdvolk van de Germaanse volkerenfamilie zijn de Duitsers. Het oorspronkelijke nationaalsocialisme is dan ook een schepping van nordisch-Germaans-Duits denken en voelen en richtte zich aanvankelijk uitsluitend tot dit mensentype. Het Duitse Rijk zou eerst een Groot-Duits en uiteindelijk een Groot-Germaans Rijk worden dat alle dragers van nordisch-Germaans bloed zou omvatten.

Trouw aan dit groot-Germaanse ideaal strijdt ook het nationaalsocialisme van de nieuwe generatie voor de vereniging van alle Germaanse volkeren in Europa – binnen het kader van een Germaanse Federatie en als integraal deel van het Vierde Rijk.

Vanwege de historische uitkomsten en gevolgen van de Tweede Wereldoorlog, die het voortbestaan van het gehele Arische ras in gevaar brengen en zijn wilsmatige eenheid noodzakelijk maken, beschouwt het nationaalsocialisme zich echter tegenwoordig als de georganiseerde levenswil van het Arische ras in zijn totaliteit en wil het alle blanke volkeren vormen en leiden. De dragers van deze wil binnen de afzonderlijke volkeren zijn hun respectieve nationaalsocialistische partijen. Deze omvattende verplichting in de politieke strijd voor het behoud en de ontplooiing van het Arische ras zal echter altijd ook de specifieke taak omvatten om het voortbestaan en de soort- en natuurgetrouwe hogere ontwikkeling van het nordisch-Germaanse mensentype veilig te stellen.

De in de ideologische gemeenschap van het Neue Front verenigde nationaalsocialisten zijn allereerst Duitsers, vervolgens Germanen, daarna Europeanen en ten slotte blanken.

Grondwet

Een grondwet is het politieke document dat de inwendige orde van een staatkundige gemeenschap, het bestaansdoel van de staat en de verhouding tussen rechten en plichten van staat en staatsburgers bindend vastlegt. De grondwetgevende macht vormt een wezenlijk deel van de staatkundige soevereiniteit. Alleen de daadwerkelijke doorvoering en blijvende bindendheid van een grondwet kenmerken een werkelijk soevereine staat.

Overeenkomstig het staatsbegrip van het nationaalsocialisme komt alle soevereiniteit uitsluitend toe aan de natie. In de nationaalsocialistische volksstaat is de natie dan ook de enige grondwetgevende macht. De georganiseerde levenswil van het volk en de politieke voorhoedeorganisatie van de natie is de nationaalsocialistische partij; haar leidende rol bepaalt daarom blijvend het karakter en de vorm van een nationaalsocialistische grondwet.

Duitsland is sinds 1945 niet meer soeverein – noch als geheel, noch in de onder bezettingsmacht ontstane en nog bestaande deelrepublieken. Er bestaat dan ook geen Duitse grondwet die deze naam waardig is. Hieruit vloeit het streven van de ideologische gemeenschap van het Neue Front voort naar een radicale staatsvernieuwing in de BRD, die moet uitmonden in een legale revolutie en uiteindelijk een vrij Duitsland met een werkelijk nationaalsocialistische grondwet doen ontstaan.

Het is vandaag de dag noch mogelijk, noch zinvol om deze grondwet tot in detail te voorspellen of nu al volledig te formuleren. Volstrekt zeker is echter dat zij de volgende grondbeginselen zal bevatten:

1. Het bestaansdoel van de nationaalsocialistische volksstaat als onvoorwaardelijke verplichting tot het waarborgen van het behoud en de ontplooiing van het staatdragende volkendom.
2. De onvoorwaardelijke belijdenis tot vrijheid, soevereiniteit en onafhankelijkheid van de natie.
3. De leidende rol van de partij (de partij beveelt de staat!) op alle niveaus; daarmee tevens de bepaling dat de regeringsleider altijd identiek is aan de partijleider, terwijl het symbolische staatshoofd weliswaar een monarch kan zijn, maar dat niet per se hoeft te zijn.
4. Het uitdrukkelijke streven naar een Vierde Rijk, dat als enige het overlevingsvraagstuk van de Duitsers – de absolute noodzaak van voldoende leefruimte – definitief kan oplossen.
5. De vastlegging van de rechten en plichten van de staatsburger volgens het beginsel “gemeenbelang vóór eigenbelang” en de bepaling dat alleen volksgenoten staatsburgers kunnen zijn.
6. De herinvoering en grondwettelijke verankering van de rassengewetten.
7. De instelling van de nationaalsocialistische senaat als hoogste machtscentrum van staat en partij naast de leider en als enige bevoegd tot de verkiezing van de leider.
8. Een volksvertegenwoordiging als centraal parlement op beroepsstandbasis, zoals reeds geëist in punt 25 van het partijprogramma van de NSDAP.
9. De vastlegging van een rentevrije en werkelijk socialistische economische orde.

Gruwelpropaganda

Sinds de oprichting van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij op 24 februari 1920 – en vooral na de nederlaag van het Derde Rijk in de Tweede Wereldoorlog – is gruwelpropaganda een constant en buitengewoon effectief wapen van de vijand in de strijd tegen het nationaalsocialisme. Deze propaganda is erin geslaagd een volledig vertekend, demoniserend en afschrikwekkend beeld van de idee en de partij te scheppen, dat ook is uitgebreid naar het nationaalsocialisme van de nieuwe generatie en tot op de dag van vandaag het publieke beeld volledig beheerst.

De belangrijkste "argumenten" van deze gruwelpropaganda zijn:

- de leugen van de zogenaamd geplande uitroeiing van het jodendom (de "Holocaust");
- de oorlogsschuldleugens;
- het valse slagwoord van een nagestreefde dictatuur die zich zogenaamd achter de volkse mobilisatie in de totale staat zou verschuilen;
- de bewering dat nationaalsocialisten in leden van vreemde rassen slechts "ondermensen" zouden zien – terwijl juist het nationaalsocialisme, met zijn biopolitieke denken, niet de verschillende waardigheid van rassen en volkeren beweert, maar uitsluitend hun verschillende aard en bestemming vaststelt.

Met dit alles is de gruwelpropaganda erin geslaagd het nationaalsocialisme sinds het einde van de oorlog aanvankelijk volledig uit de politieke strijd om de vormgeving van de toekomst te bannen en de gehele volkse beweging in een jarenlang defensief te dringen.

Tegen deze gruwelpropaganda keert zich de volksvoorlichting van de revisionistische geschiedschrijving, gesteund door de gehele nationale oppositie. Ook de ideologische gemeenschap van het Neue Front erkent de waarde van deze weerlegging, maar weigert zelf de bestrijding van gruwelpropaganda tot een zwaartepunt van haar eigen propaganda te maken.

Zij negeert deze propaganda veeleer bewust en gaat zelf in de aanval, in plaats van zich eeuwig te blijven verdedigen tegen steeds nieuwe gruwelleugens. Daardoor verliest de vijandelijke gruwelpropaganda haar overheersende psychologische betekenis en wordt zij uiteindelijk onwerkzaam gemaakt door het massapsychologische omkeerproces dat de strategie van het Neue Front onvermijdelijk teweeg zal brengen.

Heil

Heil is een oeroud begrip uit de levensbeschouwing en de begrippenwereld van de Germanen. Het omvatte geluk, levenszin, voorspoed van volk, familie en individu, overeenstemming met de goddelijke machten, aanvaarding van het lot en levensvreugde. Vanuit de Germaanse traditie vond dit begrip zijn weg naar de volkse beweging in Duitsland en uiteindelijk naar het nationaalsocialisme, dat de heilswens opnam in zijn groet: de Duitse groet.

Deze heilswens komt voort uit het diepe besef hoe ver de huidige minuswereld verwijderd is van de oorspronkelijke inhoud van het begrip heil: vervallen aan decadentie, afgesneden van de eigen traditie, vervreemd van de levenswetten door een soort- en natuurvijandig bestaan, ziek en blootgesteld aan het dreigende einde van de Arische mens – wiens voortbestaan en hernieuwde bloei het nationaalsocialisme juist wil veiligstellen en mogelijk maken. Daarom is de heilswens een centraal begrip in de nationaalsocialistische levenshouding: een uitdaging aan de oude wereld, een belijdenis tot de Nieuwe Orde en een oproep tot de wedergeboorte van het volk.

Het nationaalsocialisme definieert heil concreet als de te verwezenlijken eenheid van weten, willen en doen van de Arische mens in dienst van een ethisch hoogstaande idee. Deze eenheid maakt de mens tot persoonlijkheid en is daarvoor de onmisbare voorwaarde. Weten, willen en doen – dus kennis, wil en daad – vormen samen het fundament van het nationaalsocialistische persoonlijkheidsbegrip:

- Kennis wordt verschaft door de nationaalsocialistische kennistheorie van het biologisch humanisme;
- De wil is de beslissende kracht achter de politieke strijdgemeenschap, de nationaalsocialistische partij;
- De daad verwezenlijkt zich in de strijd om het bestaan, die het behoud en de ontplooiing van de volksgemeenschap waarborgt en zo een nieuwe, hogere cultuur schept.

Dit alles maakt deel uit van de nationaalsocialistische ethiek van het waardidealisme.

Zo vormt het nationaalsocialisme mensen die opnieuw dragers van heil kunnen worden voor hun ras en volk en daarmee aanknopen bij de oude Germaanse traditie van het heilbegrip – mensen die, om met de woorden van de Führer Adolf Hitler te spreken, als nationaalsocialisten “de hoogste waarde van ras en persoonlijkheid” belichamen.

Holocaust

De bewering dat het nationaalsocialistische Duitsland tijdens de Tweede Wereldoorlog in het kader van een volkerenmoordprogramma ongeveer zes miljoen joden zou hebben gedood – voor een groot deel door "vergassingen" – is de populairste en meest verbreide aanklacht van de anti-Duitse gruwelpropaganda. Het zionistische slagwoord ervoor luidt: de "Holocaust". In werkelijkheid heeft de revisionistische geschiedschrijving deze beschuldiging al lang kritisch onderzocht en ontkracht, en heeft de nationaalsocialistische wereldbeweging haar aangetoond als een instrument van politieke strijd, morele afpersing en materiële uitbuiting. Het weerleggen van vijandelijke gruwelpropaganda is echter niet de taak van de propaganda van het Neue Front; dat blijft voorbehouden aan de volksvoorlichting.

De ideologische gemeenschap van het Neue Front beleidt zich daarentegen openlijk en trots tot het doel van het nationaalsocialisme om de invloed van het jodendom op de Europese cultuur, op het denken en voelen, op het bewustzijn en onderbewustzijn van de Arische mens volledig te overwinnen en de politieke machtsaanspraak en wereldwijde machinaties van het zionisme definitief te breken. Beide doelen moeten worden bereikt door de ook door het Neue Front nagestreefde Eindoplossing van de jodenkwestie.

Juist de actieve en offensieve eis van deze Eindoplossing, samen met de heldere uitleg van haar werkelijke inhoud, zal op de meest doeltreffende wijze de zionistische leugen weerleggen dat "Eindoplossing" synoniem zou zijn aan de fysieke uitroeiing van het joodse volk – de zogenaamde "Holocaust". Daarmee levert het Neue Front een beslissende bijdrage aan het verbreken van de ketenen van zionistische knechtschap, morele chantage en financiële uitbuiting, en aan het herstel van de vrijheid en waardigheid van de Duitse natie.

Hoofdlijn

De hoofdlijn van het Neue Front vervangt, zolang het nationaalsocialisme verboden blijft, de partijlijn van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij (NSDAP).

De partij is in het nationaalsocialisme de georganiseerde levenswil van het volk en de drager van zijn wil op de weg naar de Nieuwe Orde. Met dit doel onderwerpt zij haar partijgenoten aan een gemeenschappelijke politieke wilsvorming. Deze door de partij afgedwongen wilsvorming tast de innerlijke vrijheid van de nationaalsocialist niet aan, maar bindt hem aan de discipline die onontbeerlijk is om de revolutie tot overwinning te brengen. Zij concretiseert zich in de partijlijn.

Alleen wie zich onvoorwaardelijk aan de partijlijn onderwerpt, kan partijgenoot zijn.

De partijlijn omvat de bindende uitleg van het partijprogramma, de officiële weergave van de partijgeschiedenis, de grondslagen van het nationaalsocialistische wereldbeeld en levenshouding, alsmede de vaststelling van strategie en tactiek van de partij in haar strijd om de macht en – na de machtsovername – in de opbouw van de Nieuwe Orde. Omdat zonder partij en zonder de door haar afgedwongen eenheid van wil een nationaalsocialistische revolutie onmogelijk is, moeten nationaalsocialisten zich, waar geen partij bestaat of deze verboden is, organiseren om een partij te scheppen.

Deze taak heeft in Duitsland het Neue Front op zich genomen. Ook de georganiseerde strijd om de oprichting van een partij vereist een bindende politieke lijn – in dit geval dus de hoofdlijn van het Neue Front. Deze hoofdlijn verheldert dezelfde vraagstukken als de toekomstige partijlijn, wordt strijdbaar doorgevoerd en stelt de georganiseerde nationaalsocialisten in staat tot een gedisciplineerde, gemeenschappelijke wilsvorming met als enig doel de wederopbouw van de nationaalsocialistische partij.

Deze hoofdlijn staat vanzelfsprekend onder voorbehoud van latere bevestiging door de wettige partijleiding en heeft daarom slechts voorlopig karakter. Het Neue Front verwacht dan ook de steun van alle oprechte en welwillende nationaalsocialisten in haar strijd voor de heroprichting van de NSDAP – ook van hen die innerlijk niet in alle opzichten instemmen met de hoofdlijn, bijvoorbeeld waar het programmatische, geschiedkundige of wereldbeschouwelijke vastleggingen betreft. In de hoofdlijn van het Neue Front staan strategie en tactiek daarom duidelijk op de voorgrond.

De hoofdlijn van het Neue Front komt tot uitdrukking in de praktische bevelen van haar leiding en in de theoretische uiteenzettingen van haar politieke lexicon.

Ideologische detentie

Onder de omstandigheden van een westers-type democratie hanteert de nationaalsocialistische partij de tactiek van de legale revolutie. Dit betekent dat zij de machtsovername nastreeft door de meerderheid van het volk te winnen en binnen het kader van de geldende grondwet te handelen.

Dit is geen opportunisme, leidt niet tot innerlijke aanpassing aan het heersende systeem en vormt geen verraad aan de revolutie. Het vloeit veeleer voort uit de erkenning dat het doel van het nationaalsocialisme – de volksgemeenschap als fundament van de Nieuwe Orde – niet tegen de massa van het volk in, maar uitsluitend met haar instemming bereikt kan worden. Daarom kan de nationaalsocialistische partij de formele mechanismen van de democratie benutten zonder de revolutie te verloochenen.

Natuurlijk is ook het heersende systeem zich bewust dat het in acht nemen van democratische vormen geen erkenning van dat systeem inhoudt en dat aan het einde van deze weg de revolutie staat. Daarom wordt de nationaalsocialistische partij, zelfs in een democratie, steeds harder vervolgd. Dit geldt in het bijzonder voor de Bondsrepubliek Duitsland (BRD), die uiterlijk een westers-type democratie lijkt, maar in werkelijkheid een halfkoloniaal gebied is onder controle van de VS en het zionisme – een in de kern onsoeverein bezettingsregime.

Dit verklaart de uitzonderlijk scherpe vervolging van de volkse wil tot vrijheid in de BRD en daarmee het verbod op de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij. Desondanks benut de ideologische gemeenschap van het Neue Front ook onder deze omstandigheden de speelruimte van een formele democratie. Zij stelt daarmee bewust haar leidinggevende kameraden, kaders en leden bloot aan politieke vervolging – tot aan gevangenschap omwille van hun gezindheid – en beschouwt dit als integraal onderdeel van haar strategie:

- Het Neue Front ziet in de gevangenschap van aanhangers om hun gezindheid geen catastrofe of nederlaag, maar een bewijs dat het systeem het gevaar heeft onderkend, in deze strijd een bedreiging ziet en dat de beweging dus op de juiste weg is.
- Het Neue Front heeft ingezien dat gevangenschap op korte termijn weliswaar problemen schept, maar op lange termijn een selectieproces in gang zet dat de kaders stalt en versterkt en een strijdvaardige elite voortbrengt.
- Het Neue Front beschouwt de gevangenschap van aanhangers als een noodzakelijk offer dat op lange termijn het bewustzijn van het volk raakt en de beweging aandacht, belangstelling, respect en uiteindelijk bewondering oplevert.
- Het Neue Front slaagt erin door het aanwijzen van deze gevangenschap de huichelarij van het systeem aan te tonen en de verheven frases over meningsvrijheid en grondrechten te ontmaskeren als misleiding van het volk en als façade voor innerlijke en uiterlijke knechtschap.

Om al deze redenen accepteert het Neue Front in haar politieke strijd de gevangenschap van aanhangers om hun gezindheid en benut zij deze propagandistisch. Zij drijft echter geen cultus van illegaliteit, streeft ernaar alle beschikbare speelruimte volledig te benutten, zich aan de wetten te

houden en laat het aan het systeem over zich publiekelijk in het ongelijk te stellen door haar tegenstanders te vervolgen en op te sluiten.

Deze vorm van strijd voor een legale revolutie onder de omstandigheden van het nationaalsocialismeverbod kan alleen succesvol zijn wanneer het Neue Front er steeds in slaagt haar aanhangers de angst voor vervolging en gevangenschap om hun gezindheid te ontnemen en hun de vaste zekerheid te geven dat deze gevangenschap op lange termijn de beweging ten goede komt en bijdraagt aan de omverwerping van het heersende systeem. Daarentegen verwerpt het Neue Front de tactiek van gewapend verzet – de "Weerwolf"-tactiek – als volstrekt ondoelmatig in de huidige historische fase van de Duitse vrijheidsstrijd.

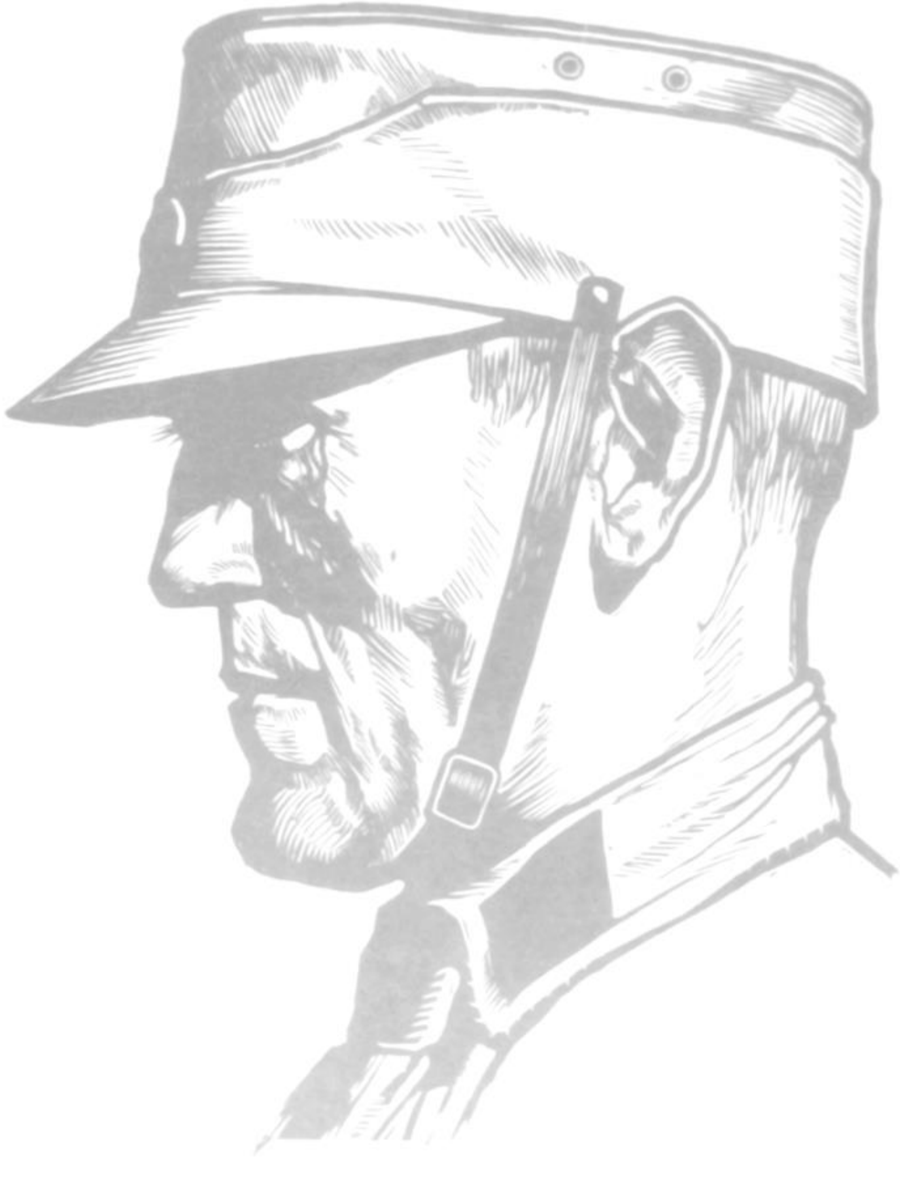

Imperialisme

Imperialisme is het streven van een machtspolitieke, economische en/of culturele gemeenschap naar overheersing van andere, soortvreemde gemeenschappen. Er bestaat dus zowel machtspolitiek imperialisme (zoals dat van de Verenigde Staten en de voormalige Sovjet-Unie), economisch imperialisme (de overheersing van industrielanden over de derde wereld) als cultureel imperialisme (vooral het amerikanisme). Deze vormen zijn echter niet altijd scherp van elkaar te scheiden, maar vertegenwoordigen vaak slechts verschillende facetten van hetzelfde imperialisme. Ook alle ideologieën die steunen op het dogmatisme van de gelijkheid van mensen – bijvoorbeeld liberalisme, marxisme en verjoodst christendom – dienen dikwijls imperialistische belangen. De extreemste vorm van imperialisme is het streven naar wereldheerschappij, zoals dat tegenwoordig vooral het zionisme en de vrijmetselarij kenmerkt.

Daarentegen ziet het nationaalsocialisme zichzelf, op grond van zijn biologisch gefundeerde denken, als voorvechter van de verscheidenheid van rassen en volkeren en leidt daaruit zijn strijd voor zelfbeschikkingsrecht en vrijheid van elk volk af. Tegenover het imperialisme stelt het nationaalsocialisme de rijksidee, die organische grootruimteordeningen schept – gescheiden naar ras en volk – en daarmee de vrijheid, het behoud en de ontplooiing van de verschillende volksgemeenschappen waarborgt.

Op deze grondslagen streeft het nationaalsocialisme van de nieuwe generatie naar een Nieuwe Orde onder het teken van de Arische volkerengemeenschap. Met betrekking tot Duitsland en Europa strijdt de ideologische gemeenschap van het Neue Front voor het Vierde Rijk. Dit rijk dient federaties van Germanen, Romanen en Slaven te omvatten en een duurzaam bondgenootschap aan te gaan met de wereld van de islam in Noord-Afrika, Klein-Azië en Voor-Azië, die tot de groot-Europese leef- en verdedigingsruimte wordt gerekend. Binnen het machtsgebied van de Nieuwe Orde zal elk imperialisme worden overwonnen en de vrijheid van de volkeren voor altijd worden gewaarborgd.

Individualisme

Het moderne individualisme van de huidige minuswereld vindt zijn oorsprong in de levenshouding van de Verlichtingsrevolutie, die de Europese mens wilde bevrijden uit de dwangvoorstellingen van het middeleeuws-christelijke dogmatisme en hem opvatte als een zelfverantwoordelijke, vrije en autonome persoonlijkheid. Deze opvatting is – net als de gehele ideologie van de Verlichting – mislukt door onwetendheid en veronachtzaming van de biologische natuur van de mens, en daarmee door het feit dat de mens uitsluitend als gemeenschapswezen, en niet als geïsoleerd individu, een waardevol en zinvol leven kan leiden.

Zo ontaardde het oorspronkelijk idealistische individualisme van de Verlichting al spoedig in de levensleugen van de burgerij en werd het een rechtvaardiging voor eigenbelang en materialisme van de burgerlijke mens – die burgerlijke mens die het eigenlijke type van de decadentie van het Arische ras in het heden is geworden. Politiek belichaamt dit individualisme zich in de ideologie van het liberalisme, economisch in de economische vorm van het kapitalisme.

Tegenover de egoïstische massamens van het burgerlijke individualisme stelt het nationaalsocialisme het mensbeeld van het arbeiderschap: de aan de gemeenschap gebonden mens, die vrijheid niet als façade voor eigenbelang begrijpt, maar als dienst aan de gemeenschap opvat en daardoor uitgroeit tot de ware persoonlijkheid die de nationaalsocialistische ethiek van het waardidealisme als hoogste doel nastreeft.

Inkomen

De grondgedachten van het volkse socialisme en de daarop gebouwde economische orde van het corporatisme zijn de gelijkheid van rechten en plichten van alle volksgenoten – in overeenstemming met de ethiek van het arbeiderschap – en gerechtigheid volgens het leidmotief van het Pruisendom: “ieder het zijne”. Daarom wordt het volkse socialisme in Duitsland ook vaak “Pruisisch socialisme” genoemd.

Uit deze twee grondbeginselen vloeit de houding van het nationaalsocialisme voort ten aanzien van aard en omvang van het persoonlijk inkomen van de volksgenoten:

- De volksgenoten zijn niet gelijk, maar verschillen in aanleg, belangstelling en bereidheid tot prestatie. Zij onderscheiden zich naar geslacht, karakter en mensentype. Dienovereenkomstig kan en mag ook het inkomen niet voor iedereen gelijk zijn, maar dient het de concrete prestatie van het individu voor de volksgemeenschap rechtvaardig te belonen.
- Om geen scherpe klassengrenzen – met het gevaar van klassenstrijd die de volksgemeenschap zou verscheuren en onmogelijk maken – te laten bestaan of opnieuw te laten ontstaan, moeten naar boven en beneden duidelijke inkomensgrenzen worden vastgesteld die noch overschreden, noch onderschreden mogen worden.
- De hoogte van het inkomen van een volksgenoot hangt niet af van de vraag of hij hoofd- dan wel handarbeider is, of hij een betere of slechtere scholing heeft, of hij uit een rijke dan wel arme familie stamt, maar uitsluitend van hoeveel hij op zijn plaats en overeenkomstig zijn capaciteiten voor de volksgemeenschap presteert en hoe groot de verantwoordelijkheid en het belang van zijn werk voor haar zijn. In principe geldt: Elke arbeid die goed wordt verricht en overeenstemt met de eigen capaciteiten en prestatiegrenzen, is belangrijk voor de volksgemeenschap, wordt rechtvaardig beloond en gelijk gewaardeerd.
- Het persoonlijk inkomen mag uitsluitend voortkomen uit eigen arbeid. Elk arbeids- en moeiteloos inkomen (rente, huren, pacht, erfenissen boven persoonlijke herinneringen enzovoort) wordt afgeschaft, zoals ook in punt 11 van het partijprogramma van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij uitdrukkelijk wordt geëist. In het nationaalsocialisme werkt alleen de mens en wordt hij daarvoor rechtvaardig beloond. Zijn inkomen komt overeen met zijn persoonlijke prestatie. Zijn privé-inkomen is de vrucht van zijn arbeid. Daarmee is het kapitalisme definitief overwonnen – dat kapitalisme dat steunt op de perverse voorstelling dat ook geld kan “werken” en zijn bezitter zo een arbeids- en moeiteloos inkomen kan verschaffen.

De nationaalsocialistische volksgemeenschap berust echter op de ethiek van de arbeid en niet op de onderwerping aan de macht van het geld.

Internationalisme

Elk internationalisme is het gevolg van de dogmatische geloofsstelling dat alle mensen gelijk zijn – een stelling die natuurwetenschappelijk allang weerlegd is. Uit dit valse geloof in de gelijkheid van mensen volgt het internationalisme, dat er consequent naar streeft alle mensen ideologisch, politiek, cultureel, sociaal en/of religieus aan één enkel internationaal systeem te onderwerpen. Dit internationalisme komt voor in vele, vaak onderling tegenstrijdige en met elkaar concurrerende vormen en ligt ten grondslag aan de meeste belangrijke politieke en religieuze stromingen van onze tijd. Internationalistisch gericht zijn onder meer het liberaal-kapitalisme, het marxisme, het christendom, de islam en de vrijmetselarij.

Het internationalisme vindt zijn duidelijkste uitdrukking en logische eindpunt eerst in imperialisme en uiteindelijk in het streven naar wereldheerschappij. Maar omdat mensen in werkelijkheid niet gelijk zijn, maar ongelijk en biologisch verdeeld in rassen, volkeren en de twee geslachten, is wereldheerschappij alleen mogelijk als brute tirannie of als gelijkmakende, decadente en materialistische wereldcivilisatie.

Met het internationalisme verbindt zich het zionisme in het gemeenschappelijke doel van wereldheerschappij. Het zionisme zelf is echter geen internationalistische ideologie, maar de extreem volkse en raciaal ingestelde nationale beweging van het jodendom: Zionisme is de georganiseerde macht van het wereldjodendom met als doel wereldheerschappij!

Hierbij streeft het zionisme er bewust en intensief naar alle verschijningsvormen van het internationalisme onder zijn controle te brengen, zodat de “ene wereld” onder joodse overheersing voor zijn misleide en bedrogen aanhang als nastrevenswaardig kan worden voorgesteld. Daarentegen verdedigt het nationaalsocialisme de vrijheid en de verscheidenheid van rassen en volkeren.

Hoewel het nationaalsocialisme eveneens een wereldbeweging is die alle Arische volkeren omvat, is het niet internationalistisch, maar bovennationaal. Zijn grondbeginsel is niet gelijkheid en gelijkmakerij, maar de verscheidenheid van het leven. Zijn bovennationaal doel is niet wereldheerschappij, maar het behoud en de ontplooiing van het Arische ras en zijn volkeren. Bovendien is het uitsluitend raciaal georiënteerd en werft het geen aanhangers van niet-blanke rassen. Daarmee is het nationaalsocialisme een onneembaar bolwerk tegen elk internationalisme en vóór de vrijheid van de volkeren; tegen tirannie of decadentie van een wereldheerschappij en vóór een wereldorde die rasselijk verdeeld is in soort- en natuurgetrouw levende volkerengemeenschappen.

Islam

De islam is een dogmatische openbaringsreligie die voortkomt uit het denken en voelen van het Semitische ras. Daardoor blijft hij voor de Ariër even wezensvreemd als het jodendom, het door joodse invloed gevormde christendom, het marxisme, het liberalisme en alle andere dogmatische ideologieën. Voor zover hij binnen de leefruimte van het Arische ras bijdraagt aan vervreemding, moet hij daarom worden afgewezen.

Veel belangrijker is echter het feit dat de islam de overheersende religie en levensorde onder de Arabieren vormt, die door haar leer volledig immuun is voor invloeden van het liberaal-kapitalisme of het marxisme. Daardoor stelt hij de Arabische natie in staat tot onvoorwaardelijk verzet tegen het imperialisme van de supermachten Verenigde Staten en Sovjet-Unie. Bovendien heeft de Arabische afwijzing van het zionisme door de kracht en de boodschap van de islam de intensiteit van een “heilige oorlog” gekregen. Ten slotte spreekt de islam zich uitdrukkelijk en streng uit tegen elke vorm van woekerknechtschap en vormt hij daarmee een ideale bondgenoot van het nationaalsocialisme en een krachtig bolwerk tegen het kapitalisme.

Om al deze redenen beschouwt de ideologische gemeenschap van het Neue Front de islam als een uiterst positieve buitenlands-politieke factor en streeft zij, in het kader van de Nieuwe Orde en haar Vierde Rijk, naar een duurzaam bondgenootschap met de islam in de gemeenschappelijke strijd tegen de heersende minuswereld.

Jeugd

Het nationaalsocialisme richt zich evenzeer tot alle groepen en lagen van een volk, maar vindt van oudsher een bijzonder grote weerklank en steun bij de jeugd. Dit geldt in het bijzonder tijdens een strijdtijd, waarin de nationaalsocialistische partij met haar revolutionaire streven de natuurlijke strijdvaardige instincten van de jeugd aanspreekt en, te midden van al het materialisme en de decadentie van de heersende ondergangswereld door haar waardidealisme het tot dan toe doelloze leven van jonge mensen met diepe zin en waarde vult.

Omgekeerd beschouwt het nationaalsocialisme – zowel in de strijdtijd als na de revolutie in de nationaalsocialistische volksstaat – de jeugd vanuit een dubbel perspectief:

1. Het benut de natuurlijke neiging van de jeugd tot rebellie voor zijn ononderbroken, ook na de machtsovername voortgezette cultuurevolutie en voor de totale mobilisatie van de staat.
2. Pas in de derde generatie na de revolutie – de eerste die volledig en uitsluitend door het nationaalsocialisme is gevormd – wordt de onherroepelijke overgang naar de Nieuwe Orde mogelijk. Dit vereist een totale vorming en opvoeding door staat en partij, alsmede een omvattende strijdvaardige en vaktechnische elitevorming van deze jeugd. De strijdvaardige elitevorming begint reeds in de strijdtijd, de vaktechnische vooral via elitescholen na de revolutie.

De ideologische gemeenschap van het Neue Front streeft momenteel in de eerste plaats naar de vorming van kaders in de geest en traditie van de Sturmabteilungen van de NSDAP met hun ethiek van het politieke soldaatschap. Daarom trekt zij vooral jonge Duitsers aan, vertrouwt hun al vroeg hoge verantwoordelijkheid en functies toe en is er vast van overtuigd de toekomst van Duitsland te vormen.

WIE DE JEUGD HEEFT, BEPAALT DE TOEKOMST!

Jodendom

Het jodendom moet in de eerste plaats worden begrepen als een volk en niet als een religieuze gemeenschap. Het is een eigen volk met een gemeenschappelijke taal, cultuur en geschiedenis, en een gezamenlijke bloedsgemeenschap die door strenge, religieus gefundeerde rassenwetten beschermd wordt – een volk dat wezensvreemd is aan de volkeren van het Arische ras. Daarom eist het nationaalsocialisme rassenscheiding tussen joden en Ariërs.

Toch is de politieke betekenis van rassenvermenging tussen joden en Ariërs historisch waarschijnlijk enorm overschat. Veel belangrijker en noodlottiger dan deze rassenvermenging is tot op heden de infiltratie van het jodendom als geestelijke macht in de cultuurgeschiedenis van de Arische volkeren gebleken. Daarom verklaart het partijprogramma van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij in punt 24 de strijd tegen de "joods-materialistische geest in en buiten ons" tot voorwaarde voor de genezing van het Duitse volk – een strijd die in wezen voor alle Arische volkeren geldt. Deze "joods-materialistische geest" vindt zijn oorsprong in de joodse religie, die het leven van het joodse volk volledig wil reguleren en bepalen, zodat een totale identiteit van volksleven en volksreligie wordt nagestreefd. Kenmerkend voor het jodendom als geestelijk-religieuze macht en zijn noodlottige invloeden zijn vooral dogmatisme, fanatisme, de ideologie van gelijkheid en het individualisme – allemaal volledig vreemd aan de Arische geest, maar door joodse invloed in de Arische cultuur historisch machtig geworden. Deze invloed begon met het christendom en zette zich in niet-religieuze vorm als levenshouding voort in vele andere dogmatische ideologieën, onder meer in het marxisme, het liberaal-kapitalisme en de psychoanalyse, om uiteindelijk volledig ontdaan van geestelijke inhoud te eindigen in het materialisme. Het jodendom was dus historisch wezenlijk betrokken bij de vervreemding van de Arische mens van zijn natuurlijke levens- en wereldbegrip, bij de kloof tussen zijn natuur en zijn cultuur, en daarmee een belangrijke oorzaak van zijn decadentie.

Daarom is de strijd van het nationaalsocialisme tegen het jodendom – het antisemitisme – een wezenlijk deel van zijn strijd tegen de decadente ondergangswereld en vóór de Nieuwe Orde. Deze strijd van het antisemitisme is bovenal een wereldbeschouwelijke en geestelijke verdedigingsstrijd, die niet gericht is tegen het joodse volk als zodanig of zelfs maar tegen individuele joden, maar de invloed van joods denken en voelen op de Arische volkeren wil breken en zal breken.

Kenmerkend voor de religie van het jodendom is echter, naast de genoemde – voor Arische mensen soortvreemde – denk- en gevoelsinstellingen, het doel: wereldheerschappij!

Dit machtspolitieke doel van het jodendom wordt belichaamd door de politieke beweging van het zionisme. Deze vormt de joodse nationale beweging, de drager van de wil van het joodse volk, en omvat dus ook de niet-religieuze joden in het streven naar wereldheerschappij.

Tegen het zionisme richt zich daarom de politieke verdedigingsstrijd van het nationaalsocialisme, want dit vormt de georganiseerde macht van het wereldjodendom. Het is gruwelpropaganda dat het nationaalsocialisme het jodenprobleem wil oplossen door een uitroeiing van het joodse volk – de zogenaamde Holocaust. Het moet veeleer definitief worden opgelost door een politieke Eindoplossing, die noch de vervolging van individuele joden, noch de uitroeiing van het hele volk nastreeft, maar wel de vrijheid en onafhankelijkheid van de Arische volkeren van alle joodse invloed en alle zionistische macht bewerkstelligt.

Kader

Als gevolg van de tragische geschiedenis van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij en haar organisatorische ineenstorting na 1945 streeft het nationaalsocialisme van de nieuwe generatie naar de wederopbouw van de nationaalsocialistische partij als een kaderbeweging, in plaats van de concentratie op een enkele Führer.

De nationaalsocialisten van nu oriënteren zich op de volgens het Führerprincipe geordende partij en niet op een enkele levende persoonlijkheid. De ideologische gemeenschap van het Neue Front bevordert daarom in haar strijd tegen het nationaalsocialismeverbod en voor de heroprichting van de NSDAP de vorming van kaders en verwerpt elke persoonlijkheidscultus.

Het Neue Front vormt massaorganisaties en frontorganisaties die door nationaalsocialistische kaders worden geleid en gecontroleerd. Deze kaders vormen de ruggengraat van de politieke strijd. Onder kaders worden die nationaalsocialisten verstaan die in bijzondere mate leven volgens de ethiek van het nationaalsocialistische arbeiderschap en soldaatschap en dit bewijzen door onvermoeibare inzet- en offerbereidheid, trouw en discipline tegenover de partij.

- De kaders waarborgen de eenheid van de beweging; hun trouw en discipline voorkomen ernstige afsplitsingen en interne strijd.
- De kaders zijn met hun inzet- en offerbereidheid de drijvende kracht van de politieke strijd en vormen daarmee – onafhankelijk van schommelingen in ledental en sympathie onder het volk – de ruggengraat van de partij.
- In tijden van vervolging en verbod zorgen de kaders, dankzij hun innerlijke eenheid en trouw aan de idee, voor het overleven als ideologische gemeenschap en een latere heroprichting van organisaties.

De kaders worden gevormd in de politieke strijd en in verzet tegen hetze, vervolging en verbod – tot aan gevangenschap om hun gezindheid – en worden vervolgens gericht geschoold, gewezen op hun taken en verantwoordelijkheden, voorbereid en dienovereenkomstig ingezet. De kaderopleiding is de eerste stap naar elitevorming.

Na de revolutie vervallen de natuurlijke beproevingen van de strijdtijd, zoals vervolging en onderdrukking met zich meebrengen. In dezelfde mate moeten nieuwe hindernissen, beproevingen en steeds strengere voorwaarden door de partij zelf worden gecreëerd om de vorming van kaders en elite verder te stimuleren en elke verslapping, verburgerlijking en machtsmisbruik in de kiem te smoren. Daarmee schept de partij de voorwaarden voor de overwinning van het burgerlijke tijdperk door het tijdperk van de arbeider en maakt zij zo de verwezenlijking van de Nieuwe Orde mogelijk.

Kameraadschap

Als wereldbeschouwing van het biologisch humanisme gaat het nationaalsocialisme uit van de door natuurwetten bepaalde werkelijkheid van het leven en definieert het daarom logischerwijs de mens als een gemeenschapswezen. Alleen de gemeenschap – in de eerste plaats de gemeenschap van het eigen volk – maakt de mens tot mens, geeft zijn leven zin en waarde en maakt zijn overleving en hogere ontwikkeling als soort mogelijk. Het gemeenschapsidee vormt daarom de centrale kern van het nationaalsocialisme.

Maar omdat de mens als enige bekende levensvorm een vrije wil bezit en daarom – zij het ten koste van decadentie – althans tijdelijk tegen de biologische levenswetten in kan leven, hebben menselijke gemeenschappen een bewust en standvastig verlangen naar samenhang nodig om duurzaam te kunnen bestaan: zonder trouw is er geen gemeenschap. Ze hebben echter ook een onderlinge verhouding nodig die dit verlangen oproept en versterkt – ze hebben kameraadschap nodig:

Kameraadschap is een voorwaarde voor gemeenschap!

Dit geldt voor alle menselijke gemeenschappen, maar natuurlijk vooral voor diegene die de historische taak op zich heeft genomen om als drager van de wil van de volkeren van het Arische ras de weg te bevechten naar een soort- en natuurgetrouwe ontwikkeling, naar vrijheid en naar de Nieuwe Orde: de nationaalsocialistische wereldbeweging en haar nationale partijen. En binnen de partij heeft vooral de levens- en organisatievorm van haar politieke soldaten kameraadschap nodig. Want zij moet bovenal de druk van vervolging in een strijdtijd doorstaan en overwinnen. Daarom vormt het gebod “Wees kameraadschappelijk!” na de eisen van geloof, strijd, discipline en trouw het vijfde gebod in de levenshouding van de politieke soldaat.

De kracht van de partij en haar onverwoestbare ideologische gemeenschap wortelt in de trouw van de nationaalsocialist aan de idee en de partij en in de kameraadschap onderling. Daarom is, naast verraad, onkameraadschappelijkheid de ergste misdaad tegen de partij!

Kameraadschap is geen vriendschap; het berust niet op persoonlijke sympathie, maar op de gedeelde wil om hetzelfde doel te bereiken. Niet omdat de ander hem persoonlijk sympathiek is, helpt de nationaalsocialist zijn kameraad, steunt en verdedigt hij hem desnoods met inzet van zijn eigen leven, maar omdat zij beiden voor hetzelfde doel strijden. Persoonlijke gevoelens mogen nooit de innerlijke structuur en de uiterlijke slagkracht van partij en beweging belasten of zelfs bedreigen. Daarom staat de plicht tot kameraadschap ver boven elke persoonlijke voorkeur of afkeer. Wie dezelfde overtuiging deelt en gezamenlijk naar beste krachten daarvoor strijdt, is een kameraad en heeft daarmee evenzeer recht op geborgenheid, begrip, hulp en bescherming binnen de nationaalsocialistische gemeenschap als de plicht om zelf kameraadschap te beoefenen:

NATIONAALSOCIALIST – WEES KAMERAADSCHAPPELIJK!

Kapitalisme

Het kapitalisme is de economische orde van de westers-type democratie en steunt op een voortdurend beroep op de laagste instincten van de mens: egoïsme, afgunst en bezitsdrang. Samen met de ideologie van het liberalisme vormt het de levens- en economische orde van het liberaal-kapitalisme, die met haar materialisme en waarderelativisme een belangrijke drijvende kracht is achter de decadentie van het Arische ras. Staatkundig vindt dit systeem van de heersende ondergangswereld zijn uitdrukking in het parlementarisme.

In tegenstelling tot wat het marxisme beweert, is niet het privaatbezit van productiemiddelen het kenmerk van het kapitalistische economische systeem en de oorzaak van zijn uitbuitende en arbeidersvijandige karakter. Kapitalisme is veeleer dat economische systeem waarin geld en het bezit van geld centraal staan in alle activiteit, waarin het perverse principe geldt dat geld “werkt” en rente afdwingt. Dit leidt er uiteindelijk toe dat degene die genoeg geld bezit, dit voor zich laat “werken” en zelf niet meer hoeft te werken. Maar omdat in werkelijkheid altijd alleen de mens werkt en nooit het kapitaal, betekent kapitalisme de uitbuiting van de arbeidskracht van hen die geen of weinig kapitaal bezitten door de kapitalisten.

Deze binnenstaatse uitbuiting door het kapitalisme met zijn woekerknechtschap herhaalt zich op internationale schaal tussen staten, waarbij hier de wereldhoge financiën optreden als collectieve kapitaalbezitter – ja, zelfs als schepper van kapitaal. Want het hoogtepunt van de woekerknechtschap is de macht van een kleine kapitalistenkliek over het valutasysteem van vrijwel alle staten en over het wereldvalutasysteem als geheel. Daarmee wordt de soevereiniteit van de meeste staten in deze wereld een illusie. Achter de economische uitbuitingsbelangen van de wereldhoge financiën schuilt bovendien het streven naar wereldheerschappij van het zionisme, waarvan zij slechts een werktuig is.

Tegen het kapitalisme en zijn woekerknechtschap stelt het nationaalsocialisme zijn volkse socialisme, dat niet het kapitaal maar de arbeid centraal stelt in alle economische activiteit. De mens is er niet voor de economie en de economie niet voor het kapitaal, maar het kapitaal moet de economie dienen en de economie de mens! De economische vorm van dit socialisme is het corporatisme. Daarmee overwint het nationaalsocialisme het kapitalisme en verwezenlijkt het het ware doel van de arbeidersbeweging: de antikapitalistische, socialistische orde van vrijheid en gerechtigheid.

Klassenstrijd

Voor de ideologie van het marxisme vormt de klassenstrijd het bewegende principe van de wereldgeschiedenis, die volgens deze leer op noodlottige wijze uitsluitend bepaald zou worden door de productieverhoudingen en de daaruit voortvloeiende klassentegenstellingen. In de klassenstrijd voltrekt zich volgens deze theorie onvermijdelijk en onstuitbaar de overgang van het feodalisme naar de heerschappij van de burgerij, van daaruit naar de dictatuur van het proletariaat en uiteindelijk naar de klasseloze maatschappij met gemeenschappelijk eigendom van de productiemiddelen en zonder heerschappijstructuren. Want voor het marxisme is de staat slechts een werktuig van de uitbuitende klassen in de klassenstrijd, dient hij het behoud van het privaatbezit van productiemiddelen en sterft hij af zodra dit wereldwijd is afgeschaft.

Als politieke en economische theorie is het marxisme allang weerlegd en leeft het alleen nog voort als wereldlijk religievervangend middel, waarbij de klassenstrijd wordt voorgesteld als een ten onrechte als onvermijdelijk of zelfs “wetenschappelijk bewezen” ontwikkeling van de mensheid.

Daarentegen kent het nationaalsocialisme geen geschieddeterminisme met noodzakelijke en onvermijdelijke tussenstadia en eindtoestanden, maar wel door natuurwetten bepaalde levenswetten. Deze voorspellen niet het resultaat van de wereldgeschiedenis, maar maken wel uitspraken mogelijk over welke oorzaken tot welke gevolgen zullen leiden.

De drie belangrijkste levenswetten, zoals het biologisch humanisme – de natuurwetenschappelijke kennistheorie van het nationaalsocialisme – deze heeft erkend, zijn: erfelijkheid, differentiatie en selectie in de strijd om het bestaan. Vanuit dit perspectief is de rassenstrijd dus het bewegende principe van de wereldgeschiedenis – echter niet als een noodlottig geschiedverloop met een vaststaand einde, maar als een open aanpassings- en overlevingsstrijd van rassen en volkeren met als doel het behoud en de ontplooiing van de soort, overeenkomstig onveranderlijke natuurwetten.

Toch erkent ook het nationaalsocialisme het bestaan van klassenstrijd, waarbij uitbuitende klieken en uitgebuite volksmassa’s tegenover elkaar staan. De klassenstrijd berust echter niet op het privaatbezit van productiemiddelen, maar op de woekerknechtschap – en dat niet alleen binnen de staat, maar ook internationaal. Daarom stelt het nationaalsocialisme de eis tot het breken van de woekerknechtschap, zoals bijvoorbeeld in punt 11 van het partijprogramma van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij.

De klassenstrijd is zowel een internationaal (uitbuiting van rente-afhankelijke volkeren) als een nationaal feit – en dat zowel in de maatschappijordeningen van het liberaal-kapitalisme als in die van het marxisme. In deze klassenstrijd staat het nationaalsocialisme als historische erfgenaam van de arbeidersbeweging consequent aan de zijde van de uitgebuite volkeren en vóór de vrijheid van de volkeren. Het beëindigt de klassenstrijd uiteindelijk zegevierend door zijn ethiek van het arbeiderschap, door het breken van de woekerknechtschap, de verwezenlijking van een volkssocialisme en door de sociale en economische orde van het corporatisme – en schept zo een ware volksgemeenschap.

Landhervorming

Het nationaalsocialisme berust op het ethische fundament van de arbeid en wil een socialistische volksgemeenschap scheppen. Ook het boerendom dient in staat gesteld te worden en de wil te ontwikkelen om de natuurlijke plaats en taken van de boer in de volksgemeenschap in te nemen en waar te maken. Dit doel dienen de agrarisch-politieke eisen van punt 17 in het partijprogramma van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij. Dit programmapunt verheldert tevens het vraagstuk van particulier eigendom van grond en bodem in het algemeen.

Grond en bodem moeten uiteindelijk eigendom zijn van de gehele volksgemeenschap en mogen nooit dienen voor de arbeids- en moeiteloze verrijking van enkelingen. Om dit te verhinderen eist de NSDAP de totstandkoming van wettelijke voorwaarden voor onteigening zonder vergoeding, waarmee de volksgemeenschap haar eigen leefruimte en haar eigen voedsel- en levensbasis terugwint. Deze onteigening zal in de regel iedereen treffen die zonder eigen arbeid op en voor het land inkomsten uit het platteland verkrijgt. Ethisch gerechtvaardigd is in de socialistische volksgemeenschap uitsluitend het particuliere eigendom van goed en grond voor hen die door eigen, harde arbeid de voeding van het volk veiligstellen – namelijk de boeren.

Boerengrondbezit blijft behouden en wordt door de volksgemeenschap niet alleen geaccepteerd, maar van harte bevestigd en bevorderd. Het kan ook worden geërfd, om het boerendom sterker aan de grond te binden en de boerenlevensvorm te behouden.

Aan deze garantie en bevordering van een gezond boerenstand gaat echter een omvattende en aan de nationale behoeften aangepaste landhervorming vooraf. Deze treft allen wier grondbezit te groot is om het met eigen kracht te kunnen bewerken, wat ertoe leidt dat delen van zulk bezit door verpachting worden misbruikt om een arbeids- en moeiteloos inkomen te verwerven. En zij treft hen die überhaupt niet zelf op het platteland leven en werken. Dit land wordt onteigend en verdeeld onder arbeidsbereide nieuwboeren en onder hen wier grondbezit niet voldoende is om hun bestaan te verzekeren.

Samengevat luidt het agrarisch-politieke programma van de NSDAP: het scheppen van een gezond boerenstand door een royale landhervorming, het tegengaan van arbeids- en moeiteloos inkomen ook op het platteland en door grondbezit, het behouden en bevorderen van boerenparticulierbezit aan grond en bodem in overeenstemming met de nationale behoeften.

Tot de nationale behoeften behoort tevens een zo hoog mogelijke graad van zelfvoorziening van de volksgemeenschap.

Leefruimte

Het zelfbeschikkingsrecht omvat het recht van rassen, volkeren en volksgroepen op overleving, hogere ontwikkeling – het behoud en de ontplooiing van de soort – en vrijheid. Voorwaarde daarvoor is een gewaarborgde en voldoende leefruimte. Daarom eist de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij in punt 3 van haar partijprogramma land en bodem (koloniën) ter voeding van het Duitse volk – dus voldoende leefruimte.

Een leefruimte is voldoende wanneer zij het behoud, de ontplooiing en de vrijheid van een volk op het gebied van voedsel en grondstoffen waarborgt – wanneer zij onafhankelijkheid door autarkie mogelijk maakt. Bij een numeriek groot volk is dit alleen mogelijk door de opbouw van een grootruimteorde – door de schepping van een rijk.

Om het Duitse volk dus een voldoende leefruimte te bevechten, streeft de ideologische gemeenschap van het Neue Front – als kiemcel van de toekomstige, opnieuw op te richten NSDAP – naar de oprichting van het Vierde Rijk als grootruimteorde van de Europese leefruimte, die West- en Oost-Europa, het Arabische vestigingsgebied, Perzië en Turkije omvat. Daarbij verwerpt het Neue Front elk imperialisme en elke oorlog als middel van politiek. Het Vierde Rijk moet veeleer een grootruimteorde zijn die alle betrokken volkeren – de volkerenfamilies van de Germanen, de Romanen en de Slaven, alsmede die van Noord-Afrika, Klein-Azië en Voor-Azië – de vorming van vrije naties, het behoud en de ontplooiing van de soort in een gedeelde leefruimte mogelijk maakt:

Geen rassenchaos en volkerenmengsel, zoals de verschillende dwaalleren van het internationalisme prediken, maar een rijk van vrije naties in eerbied voor de verscheidenheid van het leven – een orde van vrede en gerechtigheid.

Levensbescherming

De nationaalsocialistische levensbeschermingspolitiek omvat de zorg voor het milieu evenzeer als voor het natuurlijke wezen van de mens, zoals het biologisch humanisme – de natuurwetenschappelijke kennistheorie van het nationaalsocialisme – hem definieert. Levensbescherming is dus zowel milieubescherming als rassenhygiëne en dient het doel van een vrij en gezond volk in een gezonde en natuurlijke omgeving.

Daarmee keert het nationaalsocialisme zich vooral tegen de destructieve levenshouding van het materialisme en tegen het ideologisch dogmatisme van de gelijkheid van mensen, maar ook tegen elke andere houding en instelling die het milieu vernietigt en de rassen en volkeren in biologische en culturele decadentie stort – en daarmee in de volksdood. Met het levensbeschermingsidee verbinden zich het wereldbeschouwelijke en biopolitieke doel van het nationaalsocialisme met de politieke tactiek van de ideologische gemeenschap van het Neue Front.

Twee zwaartepunten van deze tactiek zijn de strijd tegen milieuvernietiging en de strijd tegen vervreemding. Het Neue Front herhaalt daarmee in wezen de tactiek van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij in de eerste strijdtijd, die nationalisme (de revolutionaire stroming van het “oer-rechtse” kamp) en socialisme (de revolutionaire stroming van het “linkse” kamp) samenbracht in het nationaalsocialisme en zo een politieke dynamiek ontketende waarvan de explosieve kracht de nationaalsocialistische revolutie mogelijk maakte en voortstuwde.

Evenzo zijn vandaag in de BRD de problemen van vervreemding (een zogenaamd “rechts” thema) en die van milieuvernietiging (een zogenaamd “links” thema) de twee belangrijkste en potentieel systeemdoorbrekende crisisvelden van het heersende systeem. Het Neue Front brengt ze samen onder het trefwoord “levensbescherming”, verbindt ze volgens haar strategie met de belijdenis tot het nationaalsocialisme en ontketent zo op langere termijn eveneens een revolutionaire dynamiek die het liberaal-kapitalisme dodelijk treft – omdat het van nature niet in staat is dergelijke levensproblemen van de volksgemeenschap op te lossen.

Legitimiteit

De staatsleer van het nationaalsocialisme maakt een streng onderscheid tussen legaliteit en legitimiteit.

Legaal is elke staat die machtspolitiek in staat is een grondwet door te zetten en daarop voortbouwend een algemeen verplichte rechtsorde te scheppen. Voor zover deze staat de nationaalsocialistische partij de mogelijkheid biedt binnen dit kader te werven en te werken voor haar ideeën en doelen, erkent zij deze legaliteit en strijdt zij binnen dit kader:

De nationaalsocialistische partij streeft naar een legale revolutie!

In de BRD schept de ideologische gemeenschap van het Neue Front hiervoor de voorwaarden door haar eisen en haar programma van staatsvernieuwing. Alleen waar de heersende legaliteit geen enkele zinvolle speelruimte meer biedt voor legale partijarbeid, voert de partij een illegale strijd – tot aan het gewapende verzet van de Weerwolf.

Is de legaliteit van een staat dus uitsluitend een kwestie van zijn feitelijke macht, dan hangt zijn legitimiteit af van zijn bestaansdoel. De staat is geen doel op zich, maar een middel tot een doel! Het bestaansdoel van een staat kan volgens nationaalsocialistische overtuiging echter alleen het behoud en de ontplooiing van volk en ras zijn. Dit doel alleen geeft een staat legitimiteit. Daarnaast gelden als aanvullende voorwaarden de eerbied voor de geschiedenis en traditie van het eigen volk en de instemming van de massa van het volk. Legitiem is dus de staat die:

1. zichzelf begrijpt als erfgenaam en bewaarder van volkse geschiedenis en traditie;
2. kan steunen op de instemming van het volk;
3. zich verplicht weet aan het overleven en de soort- en natuurgetrouwe hogere ontwikkeling van dat volk en daarin zijn levensdoel ziet.

Hieruit volgt dat geen van de tegenwoordig in Duitsland heersende regimes legitiem is. Tegen de louter machtspolitieke legaliteit van deze naoorlogse orde stelt het Neue Front de wereldbeschouwelijk gefundeerde legitimiteit van de NSDAP als politieke voorhoedeorganisatie en als drager van de wil van de Duitse natie. Een samensmelting van legaliteit en legitimiteit vindt pas plaats in de nationaalsocialistische volksstaat, die uitmondt in de Nieuwe Orde.

Liberaal-kapitalisme

Het liberaal-kapitalisme is de maatschappij- en economische vorm die het wezen en karakter van de burgerij weerspiegelt en in de westers-type democratie haar staatkundige tegenhanger vindt. Het ontspringt aan de levensinstelling van het materialisme, bevordert daarmee de decadentie en veroorzaakt zo de vernietiging van de gegroeide volkeren en rassen – in dienst van het amerikanisme en zijn streven naar wereldheerschappij.

In het liberaal-kapitalisme verbinden de maatschappijvorm van het liberalisme en de economische vorm van het kapitalisme zich tot een dodelijk gif tegen het soort- en natuurgetrouwe overleven van vrije volkeren en hun hogere ontwikkeling. Liberalisme en kapitalisme zijn noodzakelijke bondgenoten: de gezindheidsloosheid en het waarderelativisme van het liberalisme bevorderen een economische vorm waarvan het enige streven het bezit van geld is, terwijl omgekeerd het kapitalisme met zijn voortdurende beroep op de laagste instincten van de mens – afgunst, egoïsme en winzucht – het materialisme voedt waarop het liberalisme als giftige bloem opbloeit.

De revolutie van het nationaalsocialisme overwint het liberalisme door zijn ideeën van vrijheid en volksgemeenschap en het kapitalisme door het breken van de woekerknechtschap en het afschaffen van het arbeids- en moeiteloze inkomen in een volgens de beginselen van het volkssocialisme geordende corporatistische volkseconomie.

Liberalisme

Liberalisme is de politieke ideologie van het individualisme en vormt, net als dit individualisme zelf, het resultaat van de revolutie van de Verlichting. Hoewel het streven van de Verlichting – de bevrijding van het individu uit de ketenen en afhankelijkheden van het middeleeuwse dogmatisme – ongetwijfeld gerechtvaardigd en noodzakelijk was, verviel het liberalisme al spoedig zelf in een natuurvijandig dogmatisme en plaatste het vooral het dogma van de gelijkheid van alle mensen centraal. Bovendien begrijpt het liberalisme vrijheid als ongebondenheid van het autonome en zelfverantwoordelijke individu, dat zonder enig onderscheid elke mens zou kunnen zijn of worden. Daarmee loste het liberalisme de resten van de oude Arische traditie op en werd het een krachtige motor van decadentie. Sindsdien is het liberalisme de politieke maskerade van het giftigste en meest geesteloze materialisme en van een volledig waarderelativisme:

Liberalisme is gezindheidsloosheid die zich voordoet als gezindheid!

Het liberalisme verwezenlijkt zich politiek in de democratie van westers type, waarvan het de maatschappijvorm is, en verbindt zich met de economische vorm van het kapitalisme tot het liberaal-kapitalisme – de maatschappij- en economische orde van de decadente ondergangswereld van de westerse hedendaagse beschaving.

Het nationaalsocialisme overwint het liberalisme door zijn idee van vrijheid en de door het liberalisme gevormde westerse democratie door het idee van de volksgemeenschap. De door het nationaalsocialisme gevormde vrije en tegelijk aan de gemeenschap gebonden persoonlijkheid zegeviert daarmee over het door het liberalisme gevormde gemanipuleerde, tegelijkertijd geïsoleerde en vermassificeerde individu.

Mannenbond

Het biologisch humanisme – de wetenschappelijke kennistheorie van het nationaalsocialisme – begrijpt de mens als een gemeenschapswezen en ziet hem ingebed in natuurlijke en culturele gemeenschappen. Terwijl het gezin als kleinste natuurlijke gemeenschap de kiemcel en het fundament vormt van de grote organische gemeenschappen en de vrouw als moeder daarin de beslissende betekenis heeft, vormt de mannenbond de kiemcel en het fundament van alle culturele gemeenschappen. Zonder de culturele vorming door mannenbonden is noch de schepping van hoogculturen, noch de duurzaamheid van culturele instellingen denkbaar.

Alle uit de gemeenschap voortkomende cultuur, al het staatkundige leven, berust op mannenbondachtige ordeningsprincipes. Hun verval is een duidelijk bewijs van decadentie. Aan het begin van elke cultuur staat de mannenbond, die sinds oertijden vooral op twee levensgebieden werkzaam is: mannenbonden bepalen in gezonde volksgemeenschappen de geestelijke leiding (oorspronkelijk priesterbroederschappen en geestelijke ordengemeenschappen) en de bescherming van de gemeenschap naar binnen en naar buiten (oorspronkelijk krijgerbroederschappen en ridderorden).

Overeenkomstig deze inzichten ordent de nationaalsocialistische partij zich consequent als een mannenbond. Deze mannenbond van de nationaalsocialistische partij neemt met haar korps van politieke leiders de geestelijke leiding van het volk op zich en met de Sturmabteilung (SA) de innerlijke en uiterlijke bescherming van de volksgemeenschap. In de Nieuwe Orde komt hieruit de nieuwe rassenadel voort.

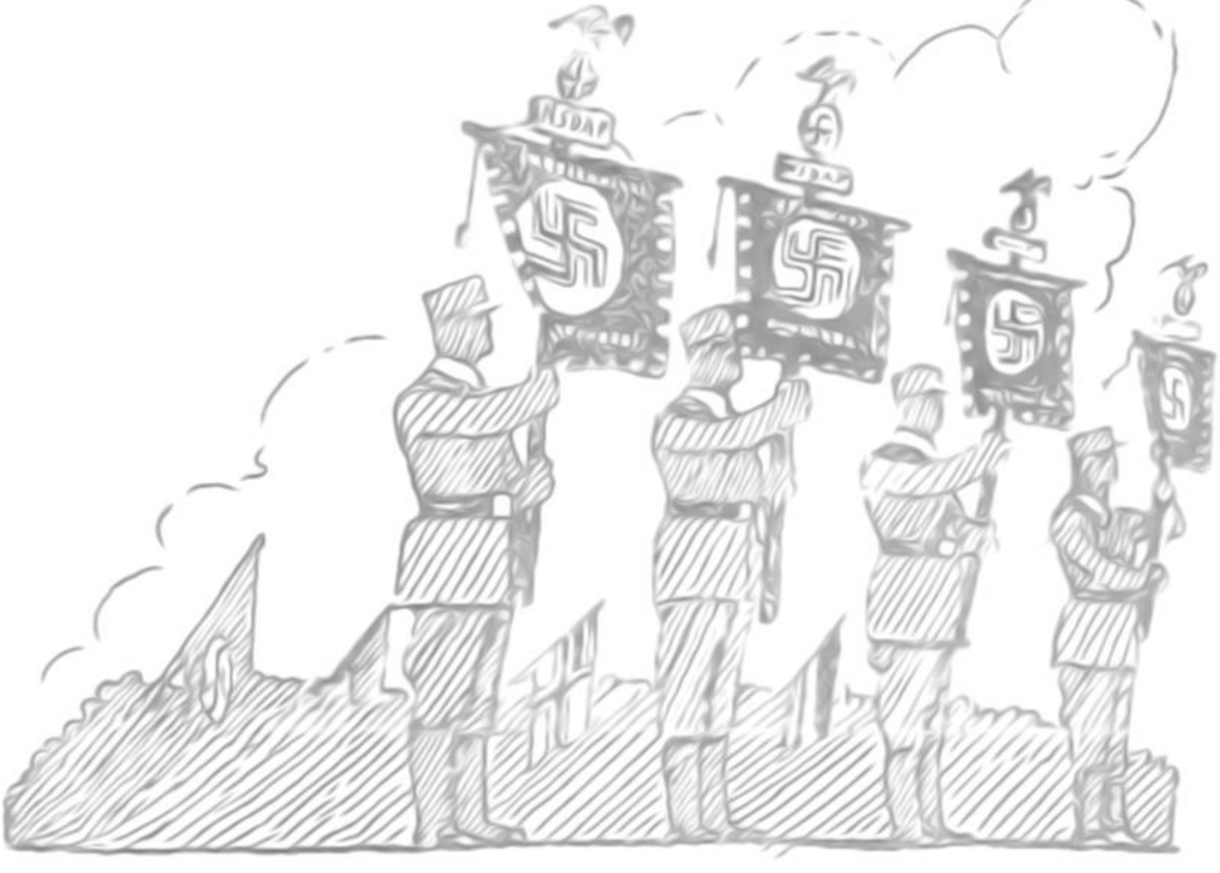

Marxisme

Het marxisme is de ideologie die in de tweede helft van de negentiende eeuw door de jood Karl Marx werd ontwikkeld. Haar huidige betekenis in het heden vloeit voort uit twee feiten:

1. Het marxisme is de staatsideologie van de Sovjet-Unie en haar imperium, die als een van de twee supermachten met haar imperialisme de vrijheid van de volkeren bedreigt.
2. Het marxisme is bovendien de partij-ideologie van de communistische partijen die in West-Europa de enige serieuze concurrenten van het nationaalsocialisme en zijn partijen vormen, zodra de historisch onvermijdelijke ineenstorting van het liberaal-kapitalistische wereldsysteem intreedt.

Niet alleen machtspolitiek, maar ook ideologisch staan nationaalsocialisme en marxisme als vijanden tegenover elkaar, omdat het marxisme vooral met zijn basisideeën van het filosofisch materialisme (de mens zou uitsluitend een product zijn van omgevingsomstandigheden en in het bijzonder van productieverhoudingen) en de gelijkheid van alle mensen een soort- en natuurvijandig dogmatisme voorstaat.

Tegen het marxistische grondbeginsel “Het zijn bepaalt het bewustzijn” stelt het nationaalsocialisme de erkenning: “Het bewustzijn bepaalt het zijn binnen de door het erfgoed bepaalde mogelijkheden” (waardidealisme in plaats van filosofisch materialisme). Het marxistische grondbeginsel “Geschiedenis is de geschiedenis van klassenstrijden” wordt weerlegd door de nationaalsocialistische erkenning: “Geschiedenis is de geschiedenis van rassenstrijden”.

Het marxisme was oorspronkelijk – net als het vroege christendom in zijn tijd – een van de werktuigen van het zionisme in zijn streven naar wereldheerschappij en diende de zionistische controle over de arbeidersbeweging. Maar het heeft zich, eveneens zoals het christendom, na de machtsovername onder Stalin machtspolitiek uit deze dienende rol bevrijd, zonder echter volledig met alle invloeden van het jodendom te kunnen breken. Later viel het marxisme bovendien uiteen in een veelheid van concurrerende stromingen en werd het zelfs de staatsbasis van twee van de zeer weinige nog soevereine naties: Albanië en Noord-Korea. Vroeger gold dit ook voor het China van Mao en het Cambodja van de Rode Khmer.

Toch blijft het marxisme – na het zionisme en het liberaal-kapitalisme – de derde hoofdvijand van de nationaalsocialistische wereldbeweging. Het nationaalsocialisme is bovendien de historische erfgenaam van de arbeidersbeweging, die eens, en deels nog steeds, onder marxistische invloed staat.

Massaorganisatie

Massaorganisaties zijn, net als frontorganisaties, voororganisaties van de ideologische gemeenschap van het Neue Front. Ze zijn bedoeld om concrete politieke deeldoelen te bereiken en/of bepaalde sociale groepen en lagen te beïnvloeden. Het gaat hierbij echter niet om openlijk nationaalsocialistische organisaties die de door de strategie van het Neue Front uitgestippelde weg naar de machtsovername vrijvechten, maar om verbanden die zo veel mogelijk volksgenoten – ook en juist niet-nationaalsocialisten – met behulp van hun persoonlijke interesses en ontevredenheid op bepaalde terreinen moeten mobiliseren. Waar volksgenoten ontevreden, getroffen en verontwaardigd zijn, moeten ook nationaalsocialisten aanwezig zijn om deze ontevredenheid op te pikken, te ondersteunen en te organiseren – door massaorganisaties in het leven te roepen of mee te werken in bestaande organisaties, om zo invloed te verwerven.

Massaorganisaties zijn dus een werktuig en instrument van de politieke tactiek van het Neue Front. Ze dienen niet primair het werven van nieuwe aanhangers voor het nationaalsocialisme, maar de beïnvloeding door nationaalsocialisten van de politieke, sociale en culturele strijd- en gistingsprocessen van het heden – in extreme gevallen zelfs zonder dat deze beïnvloeding de door een massaorganisatie bereikte volksgenoten volledig bewust wordt.

Er bestaan twee typen massaorganisaties:

- die welke door nationaalsocialistische kaders worden opgericht en/of beheerst;
- die welke onafhankelijk zijn ontstaan en waarin zulke kaders slechts meewerken en nog om invloed strijden.

Het streven is om van meet af aan een gecontroleerde massaorganisatie op te richten. Waar dit echter niet mogelijk of niet kansrijk lijkt, moeten bestaande en onafhankelijke organisaties door een slimme bondgenotenpolitiek worden beïnvloed en uiteindelijk onder controle gebracht.

Deze tactiek vindt alleen haar grenzen waar politieke eisen duidelijk in tegenspraak zijn met de einddoelen van het Neue Front. Maar overal waar ze zich enigszins laten verenigen met de nationaalsocialistische wereld- en levensbeschouwing, of haar in elk geval niet direct tegenspreken, kunnen en moeten nationaalsocialisten invloed uitoefenen. Het is de taak van de kaders om te voorkomen dat uit het tactische nut van massaorganisaties een doel op zich wordt gemaakt, waardoor de verbinding met de overkoepelende strategie verloren zou gaan.

Onder de omstandigheden van het in de BRD geldende nationaalsocialismeverbod is de belangrijkste massaorganisatie een legale politieke partij waaronder nationaalsocialisten in de politieke strijd kunnen ingrijpen, zich verkiesbaar kunnen stellen en zo het verbod stap voor stap kunnen doorbreken.

Materialisme

Materialisme is die levenshouding die het eigen welzijn boven alles stelt en slechts een zo comfortabel en zorgeloos mogelijk leven nastreeft, zonder dit te richten op enige waarden of ideeën. Materialisme is een hoofdsymptoom van decadentie en daarmee van de dood van een menselijke gemeenschap. Elke gemeenschap van mensen waarin het materialisme overheerst, is doodziek en gedoemd te verdwijnen; alleen gemeenschappen waarin de mensen leven, werken en strijden voor waarden en ideeën kunnen overleven en gedijen – in plaats van ervan te profiteren!

Het materialisme komt overeen met het mensentype van de burger, de staatsvorm van de westers-type democratie en de maatschappij- en economische vorm van het liberaal-kapitalisme. Ook de filosofische theorieën van het individualisme leiden meestal tot materialisme. De extreemste uiting van materialisme in het heden is het amerikanisme, waartegen de volkse culturele revolutie van de ideologische gemeenschap van het Neue Front zich richt.

Het nationaalsocialisme, als erfgenaam van de millennia-oude, idealistisch gevormde traditie van Europa, overwint het materialisme door de ethiek van het waardidealisme, die haar volmaakte uitdrukking vindt in de leidende spreuk van het partijprogramma van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij:

Volksbelang gaat voor eigenbelang!

Middenstand

In punt 16 van haar partijprogramma eist de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij maatregelen ter bevordering van de middenstand:

Een gezonde middenstand is een krachtbron van de volksgemeenschap!

De NSDAP bestrijdt alle gevaren en tendensen tot proletarisering van de middenstand. Een middenstand die vermalen wordt tussen een profijtbeluste bovenlaag en een uitgebuite arbeidersklasse zou een ramp zijn voor de volksgemeenschap en leiden tot een genadeloze en zelfvernietigende klassenstrijd, zoals het marxisme die voorstaat. Daarentegen geeft het behoud van de middenstand de bovenlaag een voorbeeld en een waarschuwing om de band met het volk niet te verliezen en niet tegen zijn belangen in te gaan, en biedt het de arbeidersklasse de hoop om door eigen werk en gesteund door het sociale programma van de nationaalsocialistische partij eveneens welstand te bereiken.

In die zin streeft het nationaalsocialisme naar een volksgemeenschap op basis van de middenstand. Toch is de nationaalsocialistische partij geen kleinburgerlijke middenstandspartij, maar een nationaalsocialistische arbeiderspartij. Even beslist als zij de proletarisering van de middenstand bestrijdt, verhindert zij de verburgerlijking van de arbeidersklasse! De nagestreefde middenstand is niet langer burgerlijk, maar gevormd door de ethische beginselen van het arbeiderschap. Middenstand kenmerkt dus een beoogde inkomens- en vermogenspositie, maar geen voorbeeldige levenshouding.

De middenstand moet economisch behouden en bevorderd worden, maar in levenshouding opnieuw gevormd worden door het arbeiderschap. De middenstand is het economische, maar het arbeiderschap het ethische fundament bij de opbouw van een ware volksgemeenschap.

Minusselectie

De natuur wil steeds het overleven en gedijen van de levensvatbare, sterke en gezonde elementen, en de ondergang en dood van het levensongeschikte, zwakke en zieke. Dat komt overeen met de levenswetten die voor al het leven gelden, waarbij erfelijkheid de duurzaamheid waarborgt, differentiatie de rijkdom en verscheidenheid, en de strijd om het bestaan de voortdurende selectie van het levensvatbare en levenswaardige, evenals de uitroeiing van het levensongeschikte en levensonwaardige.

Het biologisch humanisme – de natuurwetenschappelijke kennistheorie van het nationaalsocialisme – definieert de mens als een natuurwezen met de biologische aanleg tot cultuurschepping, dat alleen als gemeenschapswezen levensvatbaar is. Als natuurwezen gelden voor de menselijke rassen, volkeren, gemeenschappen en individuen dezelfde levenswetten als voor alle andere levensvormen. De capaciteit tot cultuurschepping is daarentegen niets bovennatuurlijks, maar een biologische aanleg die de menselijke gemeenschappen en individuen in de strijd om het bestaan ten goede moet komen. Dat is haar biologische zin en bestemming. In feite stelt de vrije wil van de mens – die de schepping van een soort- en natuurgetrouwe cultuur mogelijk moet maken – hem echter ook in staat zich tijdelijk van zijn biologische natuur te vervreemden en tegen de levenswetten in te leven.

Elk niet-soort- en natuurgetrouw gemeenschapsleven van de mens ontspringt aan een onnatuurlijk dogmatisme, maakt eerst culturele en daarna ook biologische decadentie mogelijk en leidt vanaf het begin tot een minusselectie. Minusselectie is dus het gevolg van een onnatuurlijk geworden, van de eigen en omringende natuur en haar onveranderlijke wetten vervreemd cultuurleven. Minusselectie betekent dat de culturele beïnvloedingsmogelijkheden van de mens op het verloop van de evolutie van het leven en de eigen soort worden misbruikt om het minderwaardige te koesteren en te verzorgen – dat normaal aan selectie en uitroeiing ten prooi zou vallen – en daarmee het gezonde en sterke steeds meer levens- en ontplooiingsmogelijkheden te onthouden en af te nemen. De minusselectie bedreigt daarmee eerst de hogere ontwikkeling van menselijke gemeenschappen, verslechtert vervolgens steeds meer het erfgoed en daarmee de eigenlijke “levenskwaliteit” van de mensen, en leidt uiteindelijk tot het uitsterven van de door haar bepaalde mensensoort. Want de mens kan de levenswetten wel een tijdlang negeren, maar niet blijvend, noch kan hij ze buiten werking stellen of aan hun consequenties ontsnappen.

Onder de invloed van de in hun leefruimte deels al eeuwenlang overheersende dogmatische ideologieën – zoals het jodendom, het joods-geprägte christendom, het liberalisme, het marxisme en andere – en het toenemende materialisme is de minusselectie bij het Arische ras het verst gevorderd en heeft zij verschrikkelijke wonden geslagen. De Arische mens is als resultaat van een steeds sterker en noodlottiger wordende minusselectie geleidelijk een karikatuur van zijn ware natuur geworden!

De minusselectie kan alleen worden gestopt en uiteindelijk overwonnen als een staat de totale mobilisatie van de volkswil tot een natuurlijk leven in een soort- en natuurgetrouwe cultuur verwezenlijkt. In de traditionele hoogculturen van het pre-christelijke verleden werd zo’n leven mogelijk gemaakt door de ethiek van de cultuurdragende adel, door de voor alle lagen en groepen bindende traditie en een door geheiligde riten bepaalde levensorde.

In moderne vorm moet de nationaalsocialistische Nieuwe Orde zo'n traditionele cultuur vernieuwen. Zij voegt daar echter de wetenschappelijke kennis van de levenswetten aan toe. Uit deze kennis vloeien de nationaalsocialistische politiek van rassenhygiëne en rassenscheiding en de staatkundige rassenwetten voort. Daarmee wordt de minusselectie overwonnen en het behoud en de ontplooiing van het Arische ras gewaarborgd – en daarmee het behoud, de vernieuwing en verdere ontwikkeling van een hoger mensdom in de evolutie van het leven.

Mobilisatie

Mobilisatie is een term uit de militaire woordenschat en betekent de hoogste vorm van gereedheid en inzetbaarheid van een leger, evenals de totale mobilisering van alle militaire krachten vlak vóór het begin van een oorlog. Vanuit het militaire domein heeft het nationaalsocialisme deze term overgebracht op het politieke soldaatschap, zoals dat in Duitsland belichaamd werd in de Sturmabteilung van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij.

Zoals de soldaat in militaire dienst door mobilisatie in alle opzichten wordt voorbereid en innerlijk gericht op de oorlog, zo geldt dit bij de politieke mobilisatie voor de politieke soldaat te midden van de eeuwige strijd die hij voert voor het behoud en de ontplooiing van zijn volk. De totale geestelijke en zielsmatige mobilisatie voor het overleven en de hogere ontwikkeling van volk en ras kenmerkt de levenshouding en levenswijze van de politieke soldaat, die met de drie belangrijkste geboden van zijn leven – "Geloof! Gehoorzaam! Vecht!" – de orderridder van de nationaalsocialistische revolutie wordt. Deze mobilisatie is totaal en vormt de hele mens.

Wie op de hakenkruisvlag zweert, heeft niets meer dat nog van hem is!

Zij wekt, mobiliseert en organiseert alle krachten en richt ze op één doel: behoud en ontplooiing van de soort!

Zo staat aan het begin van de nationaalsocialistische revolutie de wil. Deze maakt de strijders tot politieke soldaten en schept met de tien geboden van het politieke soldaatschap een ethiek van de strijd, die op haar beurt deel uitmaakt van het nationaalsocialistische waardidealisme. Het resultaat is de totale politieke mobilisatie voor de toekomst van een volk en een ras.

In het verloop van de nationaalsocialistische revolutie zal de wil tot behoud en ontplooiing van de soort steeds meer eerst de partij, dan het volk en uiteindelijk heel Europa en het Arische ras doordringen en ook daar een politieke mobilisatie teweegbrengen – en daarmee de schepping van de totale staat. Dat is echter de politieke voorwaarde voor de verwezenlijking van de Nieuwe Orde.

Deze politieke mobilisatie is niet tijdelijk, maar zal het leven van generaties bepalen totdat de Nieuwe Orde is verwezenlijkt. Pas dan zal de mobilisatie, ten opzichte van een soort- en natuurgetrouwe ontplooiing van persoonlijke en collectieve vrijheid, terugtreden – maar zij blijft voor altijd bepalend in de cultuurdragende mannenbonden.

Moederschap

Het biologisch humanisme – de natuurwetenschappelijke kennistheorie van het nationaalsocialisme – definieert de mens als een natuurwezen met een biologische aanleg tot cultuurschepping, dat alleen als gemeenschapswezen levensvatbaar is. Tegen deze achtergrond volgt ook de nationaalsocialistische opvatting over de biologische verschillen tussen de geslachten en de daaruit te trekken politieke conclusies:

De man is overwegend een cultuurwezen. Zijn wereld is vooral die van de culturele gemeenschappen – staat, natie en rijk. Het fundament van zijn cultuurscheppende en cultuurdragende arbeid is de mannenbond. Daarentegen is de vrouw overwegend een natuurwezen. Haar wereld is vooral die van de natuurlijke gemeenschappen – volk en ras. Het fundament daarvan is het gezonde gezin.

Wat arbeid voor de man is, is moederschap voor de vrouw. Zoals het nationaalsocialisme in de man steeds de arbeider voor en in de volksgemeenschap ziet, zo ziet het in de vrouw steeds de moeder: het meisje als toekomstige moeder, de vrouw als actieve moeder, de oude vrouw als voormalige moeder. En zoals voor de man uit zijn biologisch bepaalde taak van arbeid de ethiek van het arbeiderschap als levenszin en levensopdracht voortvloeit, zo wint ook de vrouw haar biologisch gefundeerde levenszin uit een ethiek van het moederschap.

Moederschap – als natuurbehoudend, verzorgend, kortom "moederlijk" principe in het volksleven – omvat veel meer dan alleen het proces van baren. Moederschap is het ethische principe van het vrouwelijke, is een houding ten opzichte van leven, volk en ras, is levensopdracht en levenszin van de vrouw, ook wanneer zij in strikt biologische zin nog geen of niet meer moeder kan zijn.

Het nationaalsocialisme eert in de vrouw de moeder van zijn volk!

De Arische vrouwen tot instemming met moederschap in deze dubbele betekenis – als biologische taak én als ethisch principe – te brengen en hen dienovereenkomstig te leiden en te organiseren, is de politieke taak van de nationaalsocialistische vrouwenbeweging.

Monarchie

De volgende twee vormen van monarchie zijn in het moderne bewustzijn algemeen bekend:

- De absolute monarchie. Deze is in Europa het resultaat van het verval van het Heilige Roomse Rijk van de Duitse Natie – het Eerste Rijk van de Duitsers – en wordt gekenmerkt doordat een monarch de onbeperkte drager van de soevereiniteit van een staat is en daarmee de bron van alle macht. Het historisch laatste voorbeeld van deze regeringsvorm was het Russische tsarisme. Ook het Duitse en het Oostenrijks-Hongaarse keizerrijk waren tot hun val aan het einde van de Eerste Wereldoorlog nog sterk door dit principe beïnvloed.

- De constitutionele monarchie. Deze is in Europa het resultaat van de revolutie van de Verlichting en wordt gekenmerkt doordat de soevereiniteit volgens de theorieën van het liberalisme zogenaamd overgaat op "het volk" en de macht van de monarch door een grondwet min of meer sterk wordt beperkt – tot uiteindelijk de kroon slechts een symbool is.

In de nationaalsocialistische volksstaat gaat de soevereiniteit daarentegen over op de natie, waarvan de partij de drager van de wil is. Hoewel deze partij volgens het führerprincipe is georganiseerd en haar leider vrijwel onbeperkte macht verleent, bestaat er geen brug naar de absolute monarchie, omdat het nationaalsocialistische führerprincipe niet op erfelijkheid, maar op selectie berust. Daarom heeft het historische nationaalsocialisme zich ook steeds terecht en strikt uitgesproken tegen de restauratie van de Hohenzollernmonarchie in Duitsland.

Daarentegen is het wel denkbaar dat het Vierde Rijk van de toekomst – de bovennationale grootruimteorde van de volkeren van de Europese leefruimte – als uiterlijk verbindend staatsrechtelijk symbool de monarchie vernieuwt. Dit geldt vooral voor de uiteindelijke vestiging van de Nieuwe Orde, die in de traditie van de oude Arische hoogculturen zal staan.

Er bestaat namelijk nog een derde – werkelijk soort- en natuurgetrouwe – monarchie: de traditionele monarchie als rituele belichaming van het principe van erfelijkheid als duurzame eenheid boven de verscheidenheid. Hierin vormt de monarch als heer van het ritueel de verbinding tussen de volksgemeenschap, alle sociale groepen en alle volksgenoten enerzijds en een hoger principe – dat vandaag als waardidealisme wordt aangeduid – anderzijds. Hij belichaamt dus, voorbij de voortdurende strijd van wording en vergaan, de duurzaamheid van orde en traditie.

Het nationaalsocialisme is noch een republikeinse, noch een monarchistische beweging en staat grotendeels neutraal en onverschillig tegenover de kwestie van de staatsvorm. Het mondt echter uit in een Nieuwe Orde die de traditionele, soort- en natuurgetrouwe orde van het Arische ras op eigentijdse wijze vernieuwt. Deze zal naar verwachting ook het keizerschap van traditionele aard vernieuwen: de monarchie als politieke uitdrukking van de biologische natuurwet van erfelijkheid – zoals het leiderschap de politieke uitdrukking is van de biologische natuurwet van selectie en dat ook blijft.

Moraal

Een moraal is een dogmatisch dwangsysteem van geboden dat de levenshouding van mensen door innerlijke gehoorzaamheid moet reguleren. Zij beschouwt zichzelf doorgaans als algemeen geldig voor alle mensen en alle tijden. Historisch gezien is moraal een vrucht van openbaringsreligies, die het beeld van een enige, almachtige God hebben geschapen die alle mensen zijn eeuwig geldende “Gij zult” en “Gij zult niet” toewerpt. Het naleven van zijn geboden bepaalt het goed en kwaad van het menselijk leven en de aard van het voortbestaan na de dood.

Later maakte moraal zich in de leefruimte van het Arische ras grotendeels los van deze religieuze oorsprong en verloor daarmee definitief haar innerlijke rechtvaardiging – maar niet haar uiterlijke geldigheid, waaraan vooral de burgerij vasthoudt en die zij tot kleinburgerlijke huichelarij verheft.

Moraal is in elk geval noch iets natuurlijks, noch iets normaals, maar een dwangsysteem dat steunt op dogmatisme en het natuurvijandige geloof in de gelijkheid van alle mensen – een geloof waaraan het nationaalsocialisme juist zijn begrip van vrijheid tegenoverstelt. Deze vrijheid omvat – zoals in de traditionele ordeningen – een ethiek die zich verplicht aan zelfgekozen waarden en een ritueel dat het uiterlijke gemeenschapsleven regelt.

Ethiek en ritueel komen overeen met en houden rekening met de verscheidenheid van het menselijk leven en stellen zich in dienst van het behoud en de ontplooiing van de volksgemeenschap. Dit zullen ook de levensprincipes van de soort- en natuurgetrouwe Nieuwe Orde zijn. Moraal daarentegen blijft het nationaalsocialisme wezensvreemd. Vooral moet gewaarschuwd worden om in de huidige strijdtijd kameraden te beoordelen of te veroordelen op basis van dogmatische morele opvattingen. Dergelijke pogingen moeten in naam van de plicht tot kameraadschap steeds streng worden tegengegaan.

Daarom bekent de ideologische gemeenschap van het Neue Front zich tot de ethiek van het arbeiderschap, het moederschap, het politieke soldaatschap en het leiderschap – ethische principes die overeenkomen met en recht doen aan de mensentypen die in haar gelederen actief zijn – maar laat zij alle morele opvattingen over aan het privé-oordeel en verzet zich tegen elke poging om het natuurvijandige kunstproduct van een zogenaamd “nationaalsocialistische moraal” te ontwerpen en in het nationaalsocialisme in te voeren. Voor de Arische mens bestaat geen soort- en natuurgetrouwe – en dus ook geen nationaalsocialistische – moraal buiten de plicht tot behoud en ontplooiing van volk en ras.

Natie

Het nationaalsocialisme plaatst het volk – zijn overleving en zijn hogere ontwikkeling – onvoorwaardelijk en totaal in het middelpunt van al het denken, voelen en handelen. Behoud en ontplooiing van de soort zijn echter alleen mogelijk in wilskrachtige en politiek gesloten volksgemeenschappen die zich van zichzelf bewust zijn. Nationalisme en socialisme, die samen met rassenbewustzijn versmelten tot nationaalsocialisme, maken de schepping, het behoud en de ontplooiing van zo'n volksgemeenschap mogelijk.

Een volksgemeenschap die zich van zichzelf bewust is, waarvan de volksgenoten zich bekennen tot hun volk en zijn cultuur, taal en geschiedenis en de wil hebben zich in te zetten voor zijn behoud en ontplooiing, wordt een natie.

De natie is de wilsgemeenschap van een volk!

Daarmee is de natie de belangrijkste van alle culturele gemeenschappen van de mens. De politieke wil die een volk tot natie maakt, heeft een drager en een vorm nodig: bij de Ariërs is de drager van de wil van het volk de nationaalsocialistische partij. De machtspolitieke organisatievorm die deze wil aanneemt, is de staat. De nationale staat, die overeenkomstig het zelfbeschikkingsrecht alle gesloten wonende leden van een volk omvat, is als nationaalsocialistische volksstaat de soort- en natuurgetrouwe organisatievorm van een volk. Een natie mag alleen dan afzien van de vorming van een eigen nationale staat wanneer een bovennationale grootruimteorde – een rijk – ontstaat die de leefruimte van het Arische ras zo organiseert dat alle betrokken naties zich soort- en natuurgetrouw kunnen ontplooien.

De ideologische gemeenschap van het Neue Front streeft daarom in eerste instantie niet naar een Duitse nationale staat, maar naar zo'n Europese grootruimteorde – het Vierde Rijk. Alleen de natie maakt eerbied voor de geschiedenis, de oplossing van de problemen van het heden en het behoud en de ontplooiing van een volk in de toekomst mogelijk.

Nationaalsocialisme

Het nationaalsocialisme is zowel een wereldbeschouwing als een levenshouding. Als wereldbeschouwing is het gebaseerd op de wetenschappelijke kennistheorie van het biologisch humanisme; dat wil zeggen: het gaat uit van de mens in zijn biologische eigenheid en streeft onbevooroordeeld naar kennis van de werkelijkheid met behulp van een biologisch, soort- en natuurgetrouw denken. Daarbij staat het in onverbiddelijke tegenstelling tot alle ideologieën die de werkelijkheid steeds met behulp van dogmatische geloofsstellingen verdraaien en verkrachten en zo de decadentie van menselijke gemeenschappen mogelijk maken.

Als levenshouding bekent het nationaalsocialisme zich tot de ethiek van het waardidealisme; dat wil zeggen: het erkent het leven alleen als waardevol en zinvol wanneer het wordt begrepen als dienst aan een ethisch hoogwaardige idee. Daarmee plaatst het zich in scherpe tegenstelling tot elk materialisme dat uitsluitend of voornamelijk het welzijn en het gemak van het eigen kleine ik nastreeft.

In beide aspecten stelt het nationaalsocialisme de gemeenschap centraal in al het denken en voelen en vindt het zijn volmaakte uitdrukking in het leidende motto van het partijprogramma van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij:

Volksbelang gaat voor eigenbelang!

De belangrijkste gemeenschap in het leven van de mens is zijn volk. Daarom is het nationaalsocialisme een volkse wereld- en levensbeschouwing; haar aanhangers behoren tot de volkse beweging. Als doel streeft het nationaalsocialisme naar de Nieuwe Orde van een soort- en natuurgetrouwe hoogcultuur van het Arische ras, waarin de vervreemding en de tegenstelling tussen natuur en cultuur opgeheven en afgeschaft zijn. Dit doel is alleen te bereiken door een revolutie – een allesbepalende en doordringende omkering van alle waarden.

Het nationaalsocialisme brengt vrije en tegelijkertijd aan het volk gebonden persoonlijkheden voort, die al hun aanleg, capaciteiten en neigingen volledig ontplooien en in dienst stellen van de volksgemeenschap. Maar omdat mensen biologisch niet gelijk zijn, maar verschillend, ontwikkelt ook iedereen zijn eigen begrip van het nationaalsocialisme overeenkomstig zijn eigen aard en persoonlijkheid. Dit komt alleen overeen voor zover de mensen biologisch als ras- of volksgenoten, als man of vrouw, en karakterologisch als type overeenstemmen.

Deze overeenstemming volstaat echter niet om de nationaalsocialistische revolutie mogelijk te maken, die door een te verschillend zelfbegrip van haar aanhangers en door sekte- en factievorming bedreigd zou worden. Om die reden beperkt het nationaalsocialisme ook in een strijdtijd vóór de voltooiing van de revolutie de geestelijke vrijheid niet, maar onderwerpt het zijn aanhangers aan een gemeenschappelijke, allen verplichtende politieke wilsvorming en vormt daartoe een partij. In Duitsland is dat de NSDAP.

Nationaalsocialisme van de nieuwe generatie

Momenteel zijn in Duitsland drie generaties van nationaalsocialisten actief: de historische generatie van oprichters en vormgevers, de HJ-generatie en de kleinkindgeneratie. Deze laatste is de drager van het nationaalsocialisme van de nieuwe generatie. Dit deelt alle grondbeginselen met het historische nationaalsocialisme en is diens rechtstreekse erfgenaam. De nationaalsocialistische beweging van nu is erfgenaam van zowel de door de historische generatie gevormde Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij als van de door de HJ-generatie gedragen Socialistische Rijkspartij. Getrouwen van beide generaties behoren tot de huidige nationaalsocialistische beweging, die de kiemcel vormt van de opnieuw op te richten nationaalsocialistische partij. Om deze redenen is het nationaalsocialisme van de nieuwe generatie geen nieuw nationaalsocialisme, maar het nationaalsocialisme in een nieuwe generatie, die zich bewust en met trots in de historische traditie plaatst.

Tussen het SRP-verbod van 1952 en de eerste organisatorische pogingen van het nationaalsocialisme van de nieuwe generatie in 1968 ligt de lange nacht van het nationaalsocialisme, waarin er in Duitsland geen georganiseerde nationaalsocialistische beweging bestond. In die jaren en als gevolg van de ingrijpend veranderde historische situatie en de geslaagde generatiewisseling ontwikkelde de nationaalsocialistische idee zich verder, en traden duidelijke accentverschuivingen op ten opzichte van het verleden:

- Binnenlands is tegenwoordig de reactie, buitenlands het imperialisme van het liberaal-kapitalistische Westen de hoofdvijand geworden.
- Het rijk wordt niet meer als Duitse nationale staat begrepen, maar als een Europese grootruimteorde.
- In plaats van een oostexpansie moet een nationale oostpolitiek en daarmee een verzoening met de Sovjet-Unie worden nagestreefd.
- Rassenpolitiek betreft nu de zorg voor het blanke ras als geheel en niet meer alleen de Noordse volkerenfamilie.
- In plaats van de verering van een enkele geniale leider komt de erkenning van de leidende rol van de nationaalsocialistische partij.

In totaal is het nationaalsocialisme van de nieuwe generatie de revolutionair-socialistische idee en beweging die het tijdperk van de burgerij in al haar aspecten overwint en het tijdperk van het arbeiderschap inluidt.

De nationaalsocialistische beweging van de nieuwe generatie in Duitsland organiseert zich – onder de omstandigheden van het nationaalsocialismeverbod – in een legale arm (de ideologische gemeenschap van het Neue Front) en in de ondergrondse NSDAP/AO. Het nationaalsocialisme van de nieuwe generatie wordt gedefinieerd door de algemene lijn van het Neue Front.

Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij

Binnen het Duitse volk vervult de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij de taak die het nationaalsocialisme aan de partij toewijst: zij is de georganiseerde levenswil – de drager van de wil – van een volk en de politieke voorhoedeorganisatie van de natie. Zij omvat die nationaalsocialistische arbeiders die bereid zijn zich gedisciplineerd in te voegen en te onderschikken om te kunnen zegevieren.

Alleen de beste nationaalsocialisten kunnen en mogen partijgenoten zijn!

De partij organiseert zich volgens het führerprincipe – het principe van autoriteit en verantwoordelijkheid –, bevecht de revolutie en vormt de nationaalsocialistische volksstaat op basis van het partijprogramma en door het opstellen en doorvoeren van de partijlijn. In Duitsland geldt tot de heroprichting van de NSDAP bij wijze van vervanging de algemene lijn van de ideologische gemeenschap van het Neue Front. De partij ontbindt zichzelf zodra het partijprogramma is vervuld en daarmee de Nieuwe Orde is bevochten en gewaarborgd.

Zonder de partij is de machtspolitieke zege van het nationaalsocialisme en de opbouw van de Nieuwe Orde onmogelijk. Daarom is voor elke nationaalsocialist de oprichting en bevordering van de nationaalsocialistische partij waar deze nog niet bestaat, en de strijd tegen haar verbod en voor haar heroprichting waar zij verboden is, de allerbelangrijkste taak. In Duitsland heeft het Neue Front deze taak op zich genomen, in de ondergrond gesteund door de NSDAP/AO. De historische betekenis en de blijvende, strijd-beslissende taak van de partij in het nationaalsocialisme werden voor het eerst duidelijk door de oprichting en de geschiedenis van de NSDAP in Duitsland – en daarmee een voorbeeld voor alle nationaalsocialisten overal in de leefruimte van het Arische ras.

De directe wortels en voorlopers van de NSDAP reiken terug tot het begin van de 20e eeuw, nog vóór de Eerste Wereldoorlog, maar waren toen slechts een deel van de versplinterde volkse beweging. Pas met de bekendmaking van het partijprogramma van de NSDAP op 24 februari 1920 kan men in nationaalsocialistische zin spreken van het bestaan van de nationaalsocialistische partij in Duitsland – de eerste nationaalsocialistische partij ooit. Daarom wordt 24 februari ook als partij-oprichtingsdag gevierd.

Deze eerste NSDAP ontwikkelde zich snel, overeenkomstig haar bestemming, tot drager van de wil van het Duitse volk en ontketende onder haar leider Adolf Hitler op 9 november 1923 een gewapende nationale opstand om het systeem omver te werpen. Deze mislukte, leidde tot het verbod van de partij, de vestinggevangenisstraf van de leider – tijdens welke periode hij zijn richtinggevende werk *Mein Kampf* schreef – en de vervolging van haar aanhangers. De mislukte opstand leidde tot het idee van een legale revolutie en tot scepsis jegens de gewapende revolutionaire strijd, die alleen onder zeer specifieke omstandigheden zinvol en kansrijk is.

In februari 1925 werd de NSDAP na de vrijlating van Adolf Hitler door hem persoonlijk heropgericht. Deze tweede NSDAP trok de genoemde lessen uit 9 november en ontwikkelde het concept van de legale revolutie verder. Waren de doden van 9 november bij de neerslag van de nationale opstand door de reactie de eerste bloedgetuigen van de NSDAP, dan volgden in de strijdtijd tot de machtsovername op 30 januari 1933 nog bijna 400 slachtoffers, onder wie partijgenoot Horst Wessel, wiens strijdlied “Die Fahne hoch” de partijhymne werd.

Na de onvoorwaardelijke capitulatie van de Duitse Wehrmacht op 8 mei 1945 werd de NSDAP door de zegevierende machten overal in het rijk verboden, vervolgd en uiteindelijk ontmanteld. Tussen 1949 en 1952 en van 1960 tot 1963 probeerden Duitslands nationaalsocialisten met de Socialistische Rijkspartij (SRP) de nationaalsocialistische partij te heroprichten, wat na aanvankelijke successen mislukte door het SRP-verbod. Daarna brak de lange nacht van het nationaalsocialisme aan, totdat een nieuwe generatie sinds 1968 de strijd hervatte. Uit dit nationaalsocialisme van de nieuwe generatie ontstond op 8 mei 1977 de huidige Neue Front, die zichzelf ziet als de legitieme erfgenaam van de oude en als kiemcel van de nieuwe NSDAP.

De NSDAP is heropgericht wanneer de tot heroprichting vastbesloten nationaalsocialisten als hechte organisatie een serieus politiek alternatief vormen, hun algemene lijn in de volkse beweging doorzetten en de steun van alle welwillende nationaalsocialisten winnen. Onder welke naam de heroprichting van de NSDAP plaatsvindt, is daarentegen van ondergeschikt belang. Zij kan dus plaatsvinden vóór de formele opheffing van het nationaalsocialismeverbod.

De heroprichting van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij mag niet te vroeg plaatsvinden, om een karikatuur van de partij van de Führer – die schadelijk zou zijn voor het aanzien van de nationaalsocialistische beweging – te vermijden. Het bevel tot heroprichting komt van de leiding van het Neue Front zodra zij de tijd daarvoor rijp acht.

Nationalisatie

De Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij is de partij van het Duitse socialisme en streeft daarom naar de opbouw van een socialistische volksgemeenschap. Deze verwezenlijkt zich in de economische vorm van het corporatisme en berust op het idee van een geplande en in het belang van het behoud en de ontplooiing van het volk gestuurde volkseconomie. Om deze planning en sturing mogelijk te maken en volksonvriendelijke machtsstructuren op basis van privaateigendom van productiemiddelen te breken, zijn nationalisaties nodig – zoals geëist in punt 13 van het partijprogramma van de NSDAP.

Hierbij dient privaateigendom van productiemiddelen niet volledig te worden verhinderd. Het gaat de nationaalsocialistische partij niet zozeer om het eigendom zelf, maar om de controle en daarmee de beschikkingsmacht over de productiemiddelen. Daarmee wordt gewaarborgd dat geen uit de volkseconomie voortkomende krachten en machten de samenvatting van alle volkse energieën en krachten door een totale mobilisatie van de staat kunnen schaden, maar dat alles ondergeschikt wordt gemaakt aan de levensbelangen van de natie. Daarom luidt het beginsel:

Genationaliseerd wordt niet wat men kán nationaliseren, maar wat men móet nationaliseren.

Op deze basis eist de ideologische gemeenschap van het Neue Front:

- Nationalisatie van alle banken, verzekeringen en overige financieel-economische ondernemingen, omdat de controle over munt en financiën uitsluitend bij de staat moet liggen.
- Nationalisatie van alle reeds vergemeenschappelijkte bedrijven, omdat hun anonieme en vaak internationale eigendomsverhoudingen de vrijheid en onafhankelijkheid van de volkseconomie, alsmede haar probleemloze planning en sturing, bedreigen.
- Nationalisatie van sleutelindustrieën – die doorgaans toch al vergemeenschappelijkte ondernemingen zijn – waarover directe staatscontrole noodzakelijk is, omdat van hen de onafhankelijkheid en bloei van de volkseconomie afhankelijk zijn.

Niet genationaliseerd worden bedrijven in duidelijk privaat bezit, voor zover zij niet tot sleutelindustrieën behoren. Integendeel, het Neue Front streeft naar de bevordering van eigendomsvorming van de middenstand, onder de uitdrukkelijke voorwaarde dat dit niet leidt tot inkomsten zonder arbeid en moeite.

Na het breken van de renteknechtschap maken de door nationalisaties stijgende staatsinkomsten aanzienlijke belastingverlagingen mogelijk – in de mate waarin de socialisering van de volkseconomie vordert. Dit alles voltrekt zich zonder ideologisch dogmatisme, zonder overhaasting of blind fanatisme, overeenkomstig het grondbeginsel van het nationaalsocialisme:

Volksbelang vóór eigenbelang!

Nationalisme

De natie is de willensgemeenschap van een volk en vindt in de staat haar machtspolitieke organisatievorm. In het nationaalsocialisme is de natie de drager van de exclusieve drager van staatkundige soevereiniteit. Dienovereenkomstig is nationalisme die politieke beweging die in alle mensen van een volk de wil wil opwekken om zichzelf als natie te begrijpen en te voelen, en een staat te vormen die het verleden van het volk eert, de problemen van het heden krachtig oplost en daarmee voor de toekomst het overleven en de hogere ontwikkeling van het volk mogelijk maakt. Zo’n staat kan natuurlijk alleen een nationale staat zijn. In plaats van een nationale staat kunnen meerdere naties echter ook gezamenlijk een rijk vormen.

In tijden waarin noch een rijk, noch een nationale staat bestaat, waarborgen alleen de nationalisten het voortbestaan van de natie. Dan is het nationalisme de enige hoop op de toekomst voor de hernieuwde vorming van staatkundige macht en daarmee voor het behoud en de ontplooiing van het volk. Na de vorming van een staat of rijk garandeert het nationalisme hun duurzaamheid, omdat het ernaar streeft in alle volksgenoten en voor alle tijden de politieke wil te wekken, te behouden en steeds opnieuw te vernieuwen.

Het nationalisme kan alleen succesvol zijn en alle volksgenoten van alle klassen, standen en lagen winnen, als deze volksgenoten zich rechtvaardig behandeld en erkend voelen, als gemeenschap hun niet alleen wordt gepredikt, maar deze gemeenschap in het leven van de individuele volksgenoot ervaarbaar is en als een thuis wordt beleefd. De volksgemeenschap van alle klassen, standen en lagen is de onmisbare voorwaarde voor de willensgemeenschap van de natie. Daarom treedt naast de wil om een volk te zijn (nationalisme), politiek volledig gelijkwaardig de wil om een ware volksgemeenschap te vormen en daarmee een volkssocialisme.

Nationalisme, socialisme en rassenbewustzijn versmelten dan tot nationaalsocialisme. Daarom is juist begrepen nationalisme alleen als nationaalsocialisme denkbaar. De politieke eisen van het Duitse nationalisme zijn vastgelegd in de punten 1-3 van het partijprogramma van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij:

- Zelfbeschikkingsrecht van de natie;
- een rechtvaardige vredesorde;
- voldoende leefruimte.

Het nationalisme richt zich tegen internationalisme en imperialisme en streeft niet naar heerschappij over vreemde volkeren, maar naar behoud en ontplooiing van het eigen volk.

Neue Front

Het Neue Front is een ideologische gemeenschap van het nationaalsocialisme van de nieuwe generatie. Zij vindt haar organisatorische oorsprong:

- in de in 1968 door partijgenoot Wolf-Dieter Eckart opgerichte en reeds in 1969 verboden "Bond van Duitse Nationaalsocialisten" (BDNS) en diens opvolgingsbeweging "Vriendenkring van de NSDAP"; en
- in de in 1971 opgerichte en in 1973 ontmantelde ondergrondse organisatie "Nationaalsocialistische Strijpgroep Groot-Duitsland" (NSKG) en diens Amerikaans-Duitse buitenlandse organisatie, die sinds 1973 onder leiding van de Amerikaans-Duitse partijgenoot Gary Lauck (later Gerd Lauck) als buitenlandse en opbouworganisatie van de NSDAP (NSDAP/AO) werkzaam is.

De huidige ideologische gemeenschap van het Neue Front werd op 8 mei 1977 door partijgenoot Michael Kühnen en twee andere kameraden opgericht als nationaalsocialistische ondergrondse organisatie "SA-Sturm Hamburg 8 mei" (naar buiten toe "Vrijetijdsvereniging Hansa") in het kader van de NSDAP/AO. Partijgenoot Kühnen had eerder deel uitgemaakt van de "Vriendenkring van de NSDAP". Op 26 november 1977 ontstond uit de SA-Sturm, daarnaast als legale frontorganisatie, het "Actiefront van Nationale Socialisten" (ANS). Na de arrestatie van haar leidende kaders lag de ANS-organisatie stil van december 1980 tot 30 november 1982. Daarna nam partijgenoot Kühnen opnieuw de organisatorische leiding op zich en maakte op 15 januari 1983 de fusie mogelijk met de "Nationale Activisten" (NA) onder leiding van partijgenoot Thomas Brehl tot het "Actiefront van Nationale Socialisten/Nationale Activisten" (ANS/NA). De ANS/NA werd op 7 december 1983 verboden.

In de daaropvolgende periode werd bewust afgezien van de oprichting van opvolgings- of vervangende organisaties. De voormalige kameraden van de ANS/NA vormen nu, samen met nieuwkomers, een politieke-ideologische gemeenschap zonder formele organisatorische structuren en werken daarnaast in onafhankelijke front- en massaorganisaties. De ideologische gemeenschap groepeert zich rond het informatieblad over de stand van de beweging **"Die Neue Front"**, waarnaar zij zich noemt, en vindt haar basis in lezerskringen van het Neue Front. Het Neue Front ziet zichzelf als de legale arm van de nationaalsocialistische beweging van de nieuwe generatie en daarmee als kiemcel van de opnieuw op te richten Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij.

Op basis van de programmatische belijdenis tot het nationaalsocialisme werkt het Neue Front een duidelijke strategie en tactiek uit en voert daarop voortbouwend een voorlopige politieke algemene lijn door. Zij streeft er niet naar alle Duitse nationaalsocialisten te verzamelen, maar uitsluitend diegenen die bereid zijn zich gedisciplineerd te onderwerpen aan haar leiding en algemene lijn – om zo het doel van de heroprichting van de NSDAP te bereiken. Daarna ontbindt zij zichzelf en stellen haar kaders en aanhangers zich ter beschikking van de partij.

Leiders van de ideologische gemeenschap van het Neue Front waren:

- mei 1977 – juli 1978: partijgenoot Michael Kühnen
- augustus 1978 – december 1979: partijgenoot Christian Worch
- januari 1980 – december 1980: geen erkende leiding
- januari 1981 – november 1982: rustfase van de organisatie
- december 1982 – maart 1984: partijgenoot Michael Kühnen
- maart 1984 – april 1987: partijgenoot Thomas Brehl
- sinds mei 1987: partijgenoot Christian Worch

Neutraliteit

Het nationaalsocialisme is voor de volkeren van het Arische ras de langgezochte derde weg – voorbij kapitalisme en communisme, onafhankelijk van West en Oost. Het staat daarmee zowel vijandig tegenover de levens- en economische orde van het liberaal-kapitalisme als tegenover het marxisme en bevecht de vrijheid van de Arische volkeren tegen het imperialisme van beide supermachten: de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie.

In het atoomtijdperk kan deze confrontatie echter niet meer door een oorlog tussen staten worden beslecht, maar moet zij worden uitgevochten als een strijd van wereldbeschouwingen, ideologieën en waarden. Daarom streeft de ideologische gemeenschap van het Neue Front naar een neutraal Duitsland. Alleen strikte staatkundige neutraliteit kan de vrijheid en soevereiniteit van Duitsland herstellen en bescherming bieden tegen zowel atomaire vernietiging als de voortdurende onderwerping aan de wil van de zegevierende machten van de Tweede Wereldoorlog.

Het is geen toeval dat de in de BRD heersende systeempartijen – als werktuigen en vazallen van diezelfde zegevierende machten – er alles aan doen om het begrip “neutralisme” tot een politiek scheldwoord te maken. Daarmee bestrijden zij de enige weg naar Duitse vrijheid, een weg die tegelijk het einde zou betekenen van hun door de bezetters geleende macht. Zij bestrijden daarmee ook de enige weg naar de eenheid van de Duitse natie, want alleen neutraliteit – aangevuld met een slimme, nationale oostpolitiek – kan de hereniging van alle Duitsers en de terugwinning van oer-Duits vestigingsgebied in het oosten bewerkstelligen.

Daarom strijdt het Neue Front voor een verenigd, onafhankelijk en neutraal Duitsland!

Nieuwe Orde

Het nationaalsocialisme als wereldbeschouwing en tegelijk levenshouding brengt de partij voort om zich machtspolitiek door te zetten. Arbeid en strijd van de partij zijn gebaseerd op een partijprogramma, waaruit de algemene lijn voortvloeit voor de strijd om een nationaalsocialistische revolutie. Onder de omstandigheden van een westers-type democratie voltrekt deze revolutie zich legaal en streeft naar een staatsvernieuwing die uiteindelijk uitmondt in een nationaalsocialistische volksstaat. Deze wordt gekenmerkt doordat hij een totale staat is, waarin de nationaalsocialistische partij een totale politieke mobilisatie ontketent, de enige politieke drager van de wil van de natie wordt en haar partijprogramma volledig verwezenlijkt.

Doel van deze totale mobilisatie is de verwezenlijking van een Nieuwe Orde. Na de vervulling van het partijprogramma heeft de partij deze historische taak volbracht en ontbindt zij zichzelf. De Nieuwe Orde komt dus tot stand in de historische fasen van de strijdtijd, de revolutie, de staatsvernieuwing en de nationaalsocialistische volksstaat. Zij wordt in essentie gekenmerkt door:

- de machtspolitieke ordening van de Europese leefruimte door een Vierde Rijk;
- de verwezenlijking van het allesbepalende leidende motto van het gemeenschapsleven “Volksbelang gaat voor eigenbelang!”;
- het breken van de woekerknechtschap.

De Nieuwe Orde is het politieke einddoel van het nationaalsocialisme. Toch belooft dit geen “paradijselijke” eindtoestand van de geschiedenis:

- De Nieuwe Orde is geen luilekkerland, maar een traditionele Arische hoogcultuur op basis van soort- en natuurgetrouw denken, voelen en handelen, die het behoud en de ontplooiing van het Arische ras mogelijk maakt en bevordert.
- De Nieuwe Orde wordt gekenmerkt door arbeiderschap en moederschap als ethische principes van beide geslachten, en door orden – mannenbonden van strijders en leiders – die de dragers van de cultuur zijn. Aan de top staan, ook na de ontbinding van de partij, de leider en de senaat als leidersorde van de Nieuwe Orde.

NSDAP/AO

De Opbouw- en Buitenlandse Organisatie van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij (NSDAP/AO) is een politieke frontorganisatie van het nationaalsocialisme van de nieuwe generatie en vormt diens illegale arm. De NSDAP/AO is in Duitsland verboden en werkt daarom ondergronds propagandistisch tegen het nationaalsocialismeverbod en voor de heroprichting van de NSDAP. Zij organiseert zich in een veelheid van ondergrondse cellen die onderling geen contact onderhouden en centraal vanuit de VS worden aangestuurd en van propagandamateriaal worden voorzien. Aan het hoofd van de NSDAP/AO staat partijgenoot Gerhard Lauck, een Amerikaans-Duitser die zijn Amerikaanse staatsburgerschap als wapen gebruikt in de strijd voor de Duitse vrijheid. Het kader van de NSDAP/AO wordt gevormd door begunstigers die in voortdurend contact staan met de buitenlandse centrale en regelmatig bijdragen betalen. Daarnaast kent de NSDAP/AO geen formele leden. Lid is wie zich tot de NSDAP/AO bekent, haar aanwijzingen opvolgt en haar propagandamateriaal verspreidt.

- De NSDAP/AO werd in 1971 als buitenlandse organisatie van de “Nationaalsocialistische Strijpgroep Groot-Duitsland” door partijgenoot Lauck opgericht en werkt na de ontmanteling van deze strijpgroep sinds 1973 zelfstandig verder in haar huidige vorm.

- De NSDAP/AO is de belangrijkste drager van het strategische aspect in de nationaalsocialistische vrijheidsstrijd. Zij belichaamt het zuiverst de stijl en traditie van de historische NSDAP.

- Het was de NSDAP/AO die de tot op heden geldende strategie van de nationaalsocialistische beweging van de nieuwe generatie ontwikkelde en daarbij alle mogelijke en denkbare doodlopende wegen vermeed: zij bestreed met succes het vruchteloze verschuilen en camoufleren van nationaalsocialisten in reactionaire of nationale verbanden, vermeed elke persoonscultus, weerstond de verleiding van gewapend verzet en benadrukte strikt het belang van de partij, haar voorrang boven de partijleider en de absolute noodzaak van de heroprichting van de partij.

- Uit de Sturmabteilung van de NSDAP/AO ontstond sinds 1977 de huidige ideologische gemeenschap van het Neue Front, die in kameraadschappelijke verbondenheid en op dezelfde strategische basis de legale arm van de beweging vormt, de strategie creatief aanpast aan de omstandigheden van de legale strijd en een tactiek voor deze strijd ontwikkelde.

- NSDAP/AO en Neue Front vormen samen de voorstadia van de nieuwe NSDAP.

Oorlog

Een van de meest voorkomende beschuldigingen uit de gebruikelijke gruwelpropaganda is dat het nationaalsocialisme oorlog betekent en dat de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij haar doel zou zien in het ontketenen van een oorlog – of dat in het verleden zou hebben gedaan. Deze beweringen zijn feitelijk volkomen onhoudbaar en dienen uitsluitend als voorwendsel voor de vervolging en het verbod van de NSDAP in het naoorlogse Duitsland.

De wetenschappelijke kennistheorie van het nationaalsocialisme – het biologisch humanisme – verklaart weliswaar, naast erfelijkheid en differentiatie, de strijd om het bestaan tot een van de belangrijkste biologische natuurwetten in het menselijk gemeenschapsleven. Het nationaalsocialisme fundeert daarop zijn politieke doel om door strijd te komen tot een voortdurende selectie van de besten en tot de vorming van een volkse elite waarin het hogere mensdom van de toekomst zich belichaamt. Het nationaalsocialisme erkent ook in de rassenstrijd het bewegende principe van de wereldgeschiedenis en voert deze met een politiek van rassenscheiding en met behulp van rassenwetten. En ten slotte verklaart het nationaalsocialisme de verwerving en bewaring van voldoende leefruimte tot absolute voorwaarde voor het behoud en de ontplooiing van een volk.

Historisch onbetwistbaar is dat al deze biologisch positieve en noodzakelijke taken van een natie en haar verantwoordelijke leiding (strijd om het bestaan, selectie, rassenscheiding, leefruimte enzovoort) in het verleden door de (zegevierende) oorlog werden bevorderd. Zo moet ook het beroemde woord van de Oud-Griekse filosoof Heraclitus worden begrepen:

“De oorlog is de vader van alle dingen.”

Maar reeds de Eerste Wereldoorlog bewees dat in het tijdperk van moderne technische massavernietigingswapens de oorlog niet langer een biologisch positief te waarderen strijd is met daaropvolgende zege van de biologisch sterkere, maar voor alle betrokken volkeren leidt tot een minusselectie. De neergang en decadentie van Europa in de tweede helft van de 20e eeuw hebben hun voornaamste oorzaak in deze minusselectie, die door de beide wereldoorlogen van de eerste helft werd veroorzaakt. Dit hebben de NSDAP en haar Führer Adolf Hitler – als frontsoldaat van de Eerste Wereldoorlog – vroegtijdig doorzien en daarom alles gedaan om een nieuwe oorlog te vermijden. Zij verklaarden überhaupt alleen nog de oorlog om leefruimte die noodzakelijk werd voor het behoud en de ontplooiing van een volk als ethisch gerechtvaardigd.

Het wereldpolitieke nachtsysteem van het liberaal-kapitalisme met zijn democratieën en op de achtergrond het zionisme ontketende in 1939 de oorlog en dwong het nationaalsocialistische Duitsland – dat slechts een oorlog om leefruimte en tegen het bolsjewisme in het oosten wilde voeren – tot een nieuwe wereldoorlog. Als gevolg hiervan ziet het nationaalsocialisme van de nieuwe generatie vandaag het liberaal-kapitalisme als de absolute hoofdvijand, ziet het af van het idee van oostelijke expansie en is het ervan overtuigd dat in het atoomtijdperk de oorlog voor de nabije toekomst definitief heeft opgehouden een strijd in de zin van selectie en een middel van politiek te zijn. Hij is inmiddels een zelfmoordrisico geworden voor een volk – ja, voor de menselijke soort in het algemeen.

Onveranderd beschouwt het nationaalsocialisme echter de strijd als zodanig als een positieve biologische noodzaak, die echter niet langer als oorlog gevoerd kan en mag worden. Zonder de strijd te veroordelen – die bij het leven hoort en waarvan het einde slechts de dood aankondigt – begrijpt het nationaalsocialisme zich vandaag meer dan ooit als een vredesbeweging: als een strijdgemeenschap voor de enige ware vrede – de vrede van gerechtigheid en het zelfbeschikkingsrecht van volkeren, een vrede die hun behoud en ontplooiing mogelijk maakt en waarborgt, en een positieve selectie weer mogelijk maakt.

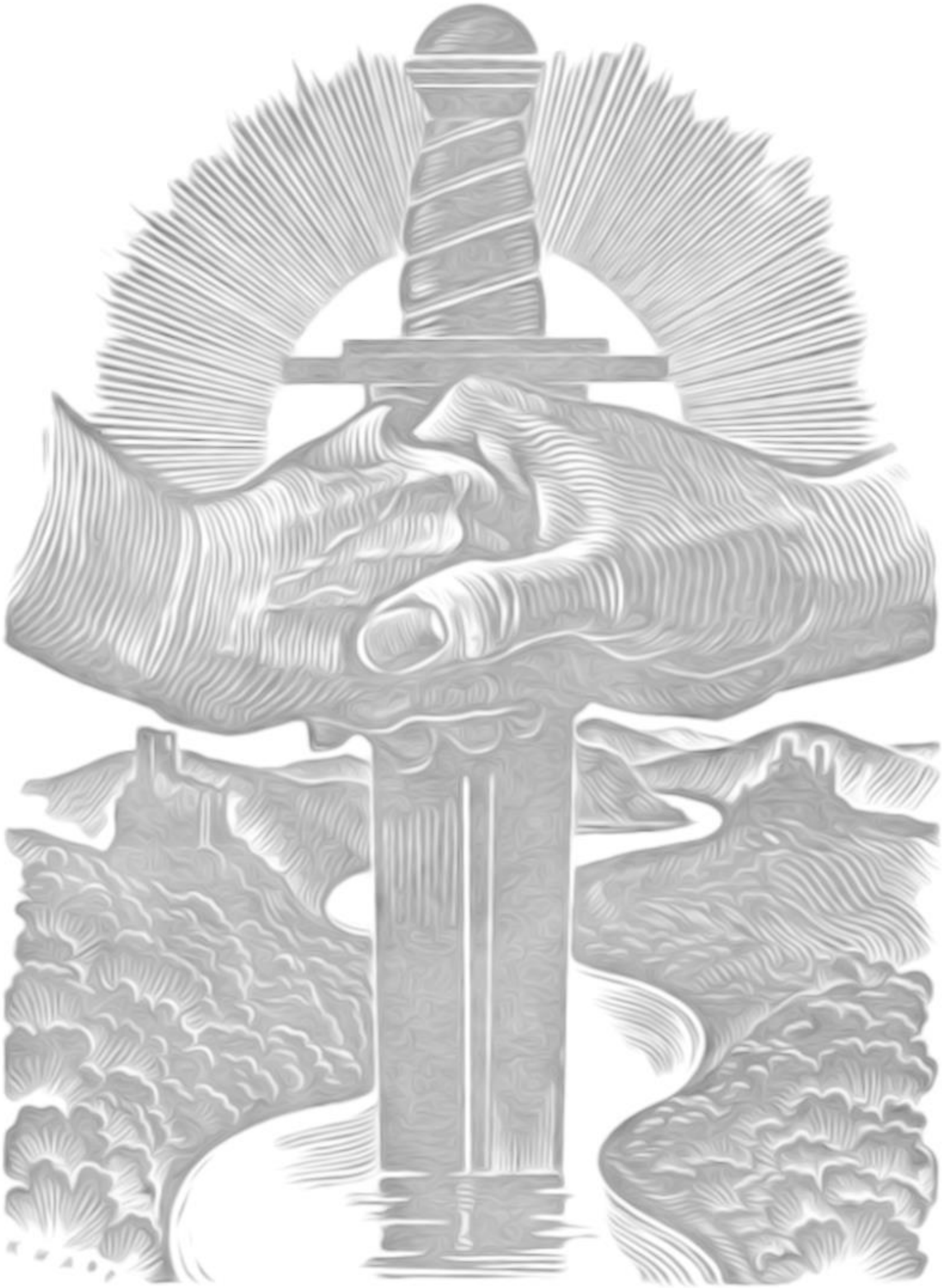

Oorlogsschuldleugens

De bewering dat het nationaalsocialistische Duitsland alleen of hoofdzakelijk schuldig zou zijn aan het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog, of dat het nationaalsocialisme in principe oorlog nastreeft en daarom misdadig zou zijn, behoort – samen met de leugen over de zogenaamde Holocaust aan het Europese jodendom – tot de populairste en hardnekkigste beschuldigingen van de vijandelijke gruwelpropaganda. In werkelijkheid heeft de revisionistische geschiedschrijving allang de verregaande onschuld van Duitsland aan beide wereldoorlogen overtuigend aangetoond. Het weerleggen van deze vijandelijke gruwelpropaganda is echter niet de primaire taak van de propaganda van de ideologische gemeenschap van het Neue Front; dat blijft voorbehouden aan de volksvoorlichting (binnen de partij: de scholing).

In plaats daarvan bekent het Neue Front zich vol trots tot de erkenning dat het nationaalsocialisme de strijd ziet als een beslissende natuurwet van al het menselijke leven en gemeenschapsleven, alsook van alle ontwikkeling, en dat de strijdvaardige levenshouding van het soldaatschap een leidend ideaalbeeld van het nationaalsocialistische mensdom was, is en altijd zal blijven. Even ondubbelzinnig verklaart het Neue Front echter dat in het atoomtijdperk de oorlog niet langer een middel van politiek kan zijn en daarom volstrekt verworpen moet worden. Zelfs in het niet-nucleaire domein was oorlog nooit een doel op zich, maar altijd slechts een middel tot een hoger doel – en überhaupt alleen ethisch gerechtvaardigd voor zover hij het behoud en de ontplooiing van een volk of ras dient, maar nooit wanneer hij deze in gevaar brengt.

Het nationaalsocialisme betekent dus geenszins oorlog. Het nationaalsocialisme is de enige ware vrede – de vrede die alleen mogelijk is op basis van het zelfbeschikkingsrecht van volkeren binnen een gewaarborgde en voldoende leefruimte. De weg daarheen is voor het Neue Front een politiek van strikte neutraliteit, een verstandige nationale oostpolitiek en het streven naar de oprichting van het Vierde Rijk als Europese grootruimteorde. Een actieve, nationale vredespolitiek weerlegt de oorlogsschuldleugens op de krachtigste en indrukwekkendste wijze die denkbaar is.

Oost-Indogermanendom

Het Oost-Indogermanendom vormt een volkerenfamilie van het Arische ras die in de prehistorie door migratie- en veroveringstochten grote delen van Voor- en Centraal-Azië besiedelde, beheerste en de aanzet gaf tot de oude Arische cultuurstichtingen in dat gebied. Als gevolg van rassenvermenging is het Oost-Indogermanendom grotendeels teloorgegaan, maar het houdt stand – door strikte rassenscheiding – nog steeds in de hoge kasten van het Indiase grootgebied en bij de aanhangers van de oude Arische lichtreligie van Zarathustra in Perzië: de Parsi. Ook in het Koerdische volk zijn resten van het Oost-Indogermanendom bewaard gebleven.

Samen met de Arische rassensplinters in de volkeren van de Arabieren en Turken vormen deze overblijfselen van het Oost-Indogermanendom de belangrijkste bouwsteen voor de leefruimtepolitiek van de nationaalsocialistische partijen van Europa. Van het Oost-Indogermanendom behoren vooral de Parsi onvoorwaardelijk tot de Europese leefruimte, waarbij Perzië zelf een brug en invloedszone naar Azië vormt.

Het nationaalsocialisme streeft naar de bevordering van het Oost-Indogermanendom op alle gebieden – rassenkundig, politiek, cultureel en economisch – en naar de herintegratie ervan in de Arische lots- en volkerengemeenschap, die door de grootse geschiedenis, cultuur en traditie van het Oost-Indogermanendom onnoemelijk wordt verrijkt. Het Oost-Indogermanendom is een essentiële steunpilaar van het algehele Arische wereldmachtstreven en daarmee van de wereldwijde Nieuwe Orde.

Oostpolitiek

De verhouding van Duitsland tot de Sovjet-Unie in het atoomtijdperk moet worden bepaald door de erkenning dat de Sovjet-Unie een supermacht is die niet meer van buitenaf en door oorlog verslagen kan worden, maar uitsluitend van binnenuit overwonnen kan worden – en dat alleen de Russen en de andere volkeren van de Sovjet-Unie zelf daartoe in staat zijn.

Hieruit volgt dat, hoewel het nationaalsocialisme elk imperialisme – ook dat van de Sovjet-Unie – principieel afwijst en in het bijzonder haar staatsideologie, het soort- en natuurvijandige marxisme, wereldbeschouwelijk bestrijdt en uiteindelijk zal overwinnen, de komende nationaalsocialistische volksstaat als zodanig met behulp van een nationale Duitse oostpolitiek een verzoening tussen de staten zal nastreven – om de eenheid en vrijheid van de Duitse natie mogelijk te maken en duurzaam te waarborgen.

Zo’n oostpolitiek heeft niets van doen met de capitulatie- en verzakingspolitiek van de BRD-systeempartijen sinds 1969. De ideologische gemeenschap van het Neue Front formuleert veeleer de volgende grondbeginselen van de nationaalsocialistische Duitse oostpolitiek:

1. Het nationaalsocialisme van de nieuwe generatie ziet definitief af van het idee van oostexpansie.
2. Het Neue Front streeft naar de uittreding van de BRD uit de NAVO en volgt op het gebied van macht, economieRetail, economie en defensie consequent de derde weg tussen Oost en West.
3. Het Neue Front streeft naar de eenheid, vrijheid en soevereiniteit van Duitsland, garandeert zijn blokvrijheid en neutraliteit in het Oost-West-conflict en biedt uitgebreide politieke en economische verbindingen met het Sovjetimperium aan.
4. Het Neue Front eist de hervestiging van Duitsers en de toekenning van volksgroepenrechten voor hen in het oeroude Duitse vestigingsgebied van Midden- en Oost-Europa, maar laat de kwesties van staatkundige grensbepalingen open tot de uiteindelijke verwezenlijking van de Nieuwe Orde in heel Europa – tenzij de Sovjet-Unie zelf tussentijdse oplossingen nastreeft, bijvoorbeeld door af te zien van politieke steun en machtspolitieke beveiliging van de Poolse en Tsjechische landroof.
5. Het Neue Front verzekert de Sovjet-Unie dat zij elke poging zal nalaten om van buitenaf het Sovjetimperium op enige wijze te ondermijnen, zodra de Sovjet-Unie zich positief uitspreekt over de mogelijkheden, aanbiedingen en eisen van de nationaalsocialistische Duitse oostpolitiek.

Orde

Aan het begin van elke cultuurontwikkeling staan het ontstaan en het optreden van mannenbonden. Deze vormen de onmisbare voorwaarde voor de duurzaamheid van macht, cultuur, religie, ritueel en daarmee traditie – zonder welke geen enkele cultuur denkbaar is. Wereldwijd ontstonden in traditionele hoogculturen uit deze mannenbonden cultuurdragende broederschappen: ordegemeenschappen die enerzijds de geestelijk-religieuze leiderschapstaken vervulden en anderzijds als krijgergemeenschappen de innerlijke en uiterlijke bescherming van de cultuur op zich namen. Zulke orden hebben daarom ook in de hoogculturen van het Arische ras een bijzondere, beslissende betekenis gehad. Algemeen bekend en nog altijd bewust aanwezig zijn onder hen de ridderorden van de middeleeuwen en hun – zij het sterk verzwakte – voortlevende ethiek van een ridderlijk leven.

In elk geval streven de leden van een ordegemeenschap naar een leven in gemeenschap en in dienst van een ethisch hoogwaardig idee, waardoor het individu in vrije en trotse gehoorzaamheid tot ware persoonlijkheid groeit. Het is een gemeenschappelijk én individueel leven waarin weten, willen en doen volledig samensmelten – waarbij het accent bij de geestelijke orden ligt op kennis en bij de krijgerorden op strijd. Steeds echter vormt de wil het doorslaggevende fundament van een ordegemeenschap.

In de traditionele wereld van soort- en natuurgetrouwe hoogculturen zijn deze twee wegen – enerzijds die van zelfkennis en zelfverwezenlijking, anderzijds die van een strijdbaar leven, beide in dienst van waarden en ideeën – de wegen naar een heilvol, naar een waardevol en zinvol bestaan. Al deze traditionele grondwaarden van kennis, wil, strijd, gemeenschap, gehoorzaamheid, vrijheid en heil vinden in de moderne wereld een nieuwe, krachtige belichaming in het nationaalsocialisme: in zijn natuurwetenschappelijke kennistheorie van het biologisch humanisme en zijn ethiek van het waardidealisme. Daarmee weerklinken ook in de mannenbonden van de nationaalsocialistische partij – bij de geestelijke leiderschapstaak én bij de Sturmabteilung als strijdvaardige belichaming van het door het soldaatschap gevormde mensentype – duidelijke, herkenbare elementen van ordevorming.

Bij de overgang van de nationaalsocialistische volksstaat naar de Nieuwe Orde, na de ontbinding van de partij, zullen geestelijke en strijdvaardige orden een beslissende en vooraanstaande betekenis krijgen en later ook de duurzaamheid en soort- en natuurgetrouwe ontwikkeling van een Arische hoogcultuur waarborgen – een hoogcultuur die niets meer gemeen zal hebben met de huidige minuswereld, maar de vernieuwde wereld van traditie en heil zal vertegenwoordigen.

Ouderenzorg

Het nationaalsocialisme berust op de ethische grondslag van arbeid en verwezenlijkt daarmee het oeroude volkse spreekwoord: wie niet werkt, zal ook niet eten! Daarmee schept de nationaalsocialistische volksstaat van de toekomst ware gerechtigheid op basis van de volstrekte gelijkheid van rechten en plichten. Tot gerechtigheid behoort echter ook een ouderenzorg die volledig overeenstemt met de levensprestatie van de volksgenoot. Daarom eist het partijprogramma van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij in punt 15 een royale uitbreiding van de ouderenzorg. Daarmee drukt de partij haar buitengewone waardering uit voor de levensprestatie van mensen die gedurende hun gehele volwassen leven trouw, betrouwbaar en plichtsgetrouw aan hun arbeidplicht hebben voldaan. Zij worden niet – zoals in het kapitalisme – als “onproductieve eters” naar de rand van de samenleving geduwd, maar genieten in de nationaalsocialistische volksstaat een levensavond die gekenmerkt wordt door het diepe respect van de volksgemeenschap voor hun levenswerk en die zonder financiële zorgen kan worden ingericht.

Het huidige pensioensysteem is ongeneeslijk ziek en fundamenteel onrechtvaardig. Het moet dan ook volledig worden herzien. Een rechtvaardige en royale ouderenzorg moet uitgaan van het principe dat de volksgenoot met zijn eigen levensprestatie tevens de hoogte van zijn pensioen bepaalt. Hoe beter hij op zijn plaats en volgens zijn vermogens heeft gewerkt, des te hoger was zijn inkomen. Dit inkomen dient hem na zijn uittreding uit het arbeidsproces volledig als pensioen te worden uitbetaald! Elke vermindering zou onrechtvaardig zijn, omdat hij die alleen zou kunnen opvatten als een straf voor het biologische feit van het ouder worden – iets wat elk rechtvaardigheidsgevoel op de grofste wijze zou bespotten.

Voor in de ouderdom alleenstaande vrouwen wordt een royaal berekend volkspensioen als eenheidspensioen ingevoerd, waarvan de hoogte stijgt met elk kind dat de vrouw in de loop van haar leven heeft gebaard en opgevoed. Deze kinderpremies ontvangt ook elke vrouw die op oudere leeftijd nog met haar man samenleeft en daarom geen aanspraak maakt op het volkspensioen, maar toch erkenning verdient voor haar levensprestatie als moeder.

De pensioenen worden rechtstreeks uit de staatsbegroting betaald. De nationaalsocialistische volksstaat staat daarmee persoonlijk garant voor de absolute zekerheid en hoogte van de uitkeringen. De benodigde gelden worden opgebracht door een speciale pensioenbelasting. De tot nu toe gebruikelijke inhoudingen op het loon voor de pensioenverzekering vervallen volledig.

Het nieuwe pensioensysteem brengt voor de volksgemeenschap aanzienlijke lasten met zich mee – vooral zolang de nawerkingen van de huidige geboorteterugval nog merkbaar zijn. Deze lasten zijn echter een ereplicht van de volksgemeenschap en worden als zodanig met trots aanvaard en gewaardeerd.

Parlementarisme

Het parlementarisme is de poging – die óf van meet af aan tot mislukken gedoemd is, óf nooit serieus bedoeld was – om de door de westerse democratie nagestreefde soevereiniteit van het volk in de staat te verwezenlijken en daarmee zijn politieke vrijheid mogelijk te maken. Het parlementarisme is daarmee de staatsvorm van de ideologie van het liberalisme, precies zoals het kapitalisme zijn economische vorm is.

Als ideaal wordt het parlementarisme gekenmerkt door de algemene, vrije en geheime verkiezing van parlementsleden die als vertegenwoordigers van het volk door discussie, stemming en meerderheidsbesluit de staatspolitiek bepalen en de wetten maken. Volgens deze theorie weerspiegelt het parlement dus de politieke wil van het volk en belichaamt het zijn vermeende soevereiniteit. Bij deze wilsvorming werken verschillende partijen mee, waarvan de oprichting en activiteiten vrij moeten zijn en die de diverse standpunten en oplossingsvoorstellen aandragen waaruit het volk zijn keuze kan maken.

In werkelijkheid verscheuren de partijen echter met hun onderling strijdige standpunten – die bovendien meestal slechts de particuliere belangen van sociale groepen binnen het kapitalisme dienen – het volk en maken zo een werkelijke politieke wilsvorming onmogelijk. Dit feit bevordert in het volk een diepgaand waarderelativisme en stelt de heersenden in staat de brede massa naar believen te manipuleren. Omdat het liberalisme bovendien zijn historische bondgenootschap met het kapitalisme onlosmakelijk heeft gesloten en is uitgegroeid tot liberaal-kapitalisme, versmelt ook het grenzeloze materialisme dat uit het kapitalisme voortkomt met het waarderelativisme dat door het parlementarisme wordt gevoed. Materialisme en waarderelativisme zijn echter altijd de kenmerken van culturele decadentie. Hieruit volgt dat het parlementarisme niets anders is dan het schouwtoneel en theater waarop huichelarij en materialisme zich ten volle kunnen ontplooien om de heersende minuswereld te stutten, het volk te misleiden, de decadentie te bevorderen en daarmee het behoud en de ontplooiing van de volkeren die erdoor worden geregeerd fundamenteel te bedreigen.

Tegenover het parlementarisme stelt het nationaalsocialisme de totale politieke mobilisatie van de staat, de medewerking en medeverantwoordelijkheid van alle sociale groepen in het volksleven door de economische orde van het corporatisme, en de soevereiniteit van de natie – die alleen mogelijk is door een wilskrachtige en gesloten volksgemeenschap. Drager van de wil van de soevereine natie en daarmee beschermheer van de werkelijke volkse vrijheid is in de leefruimte van het Arische ras de respectieve nationaalsocialistische partij van een volk als enige actieve staatspartij – in Duitsland dus de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij.

Parsi

De Parsen vormen een Arische, in Iran (Perzië) woonachtige volkse-religieuze groep die behoort tot de volkerenfamilie van het Oost-Indogermanendom. Perzië is een oeroud Arisch vestigingsgebied, en de huidige Parsen zijn de historische erfgenamen en rechtstreekse nakomelingen van de Ariërs die ooit de dragers waren van het antieke Perz Perzische grootrijk en zijn hoogstaande cultuur.

Na de verovering van Perzië door de islam, die door de zegevierende Arabieren werd opgelegd, nam de raciale substantie van het Ariërtum gestaag af, zonder echter ooit volledig uit het volk te verdwijnen. Naast de geringe resten van Arisch bloed in het huidige Iraanse volk heeft het Oost-Indogermanendom in dit gebied zich vooral staande gehouden bij de Parsen en in de Koerdische minderheid.

Uniek voor het hedendaagse Oost-Indogermanendom is echter dat de Parsen niet alleen raciaal zuiver Arisch bloed hebben behouden, maar zich daar ook ten diepste van bewust zijn en er met terechte trots op zijn. Zij bewaren dit Arische bloed enerzijds door onverzettelijke trouw aan de pre-islamitische, zuiver Arische vuurreligie van Zarathustra, anderzijds door strikte rassenscheiding die huwelijken uitsluitend binnen de eigen volkse minderheidsgroep en met Europeanen toestaat – een duidelijk bewijs van een levendig bewustzijn van de prehistorische raciale verwantschap met de in Europa woonachtige Ariërs.

De Parsen – doorgaans nakomelingen van de vorsten- en priesterfamilies van het Arische Perzië die ook na de islamitische verovering vasthielden aan het oude geloof en het bewustzijn van hun rasgebondenheid – vereren het hakenkruis als heilig symbool van het Arische ras. Met dit alles vormen de Parsen een ideale, natuurlijke bondgenoot van het Europese nationaalsocialisme in het streven naar het Vierde Rijk, dat de gehele groot-Europese leefruimte moet omvatten en waartoe ook Iran als strategische brug naar Azië behoort.

Het nationaalsocialisme streeft naar en bevordert actief de wedergeboorte van het Oost-Indogermanendom en zet zich in voor zijn politieke, raciale, culturele en economische versterking. De Parsen spelen daarin een sleutelrol, omdat zij enerzijds de politieke samenhang met de meest afgelegen grensgebieden van de groot-Europese leefruimte moeten bewaren en anderzijds de brug zullen vormen naar de resten van het Oost-Indogermanendom in het Indiase grootgebied.

Partijvijand

In het partijkader van de nationaalsocialistische partij wordt als partijvijand een (voormalig) partijgenoot aangeduid die op ernstige, bewuste en opzettelijke wijze in strijd handelt met de grondslagen en beginselen van de organisatorische en/of politieke partijarbeid. Bedoeld zijn ernstige overtredingen tegen de discipline, de kameraadschap, de onvoorwaardelijke inzet- en offerbereidheid in de politieke strijd, tegen de plicht tot absolute trouw door opzettelijk verraad, alsmede puur persoonlijke, partijschadelijke eerzucht tot aan persoonsverheerlijking en/of een actieve en ernstige afwijking van de algemene lijn tot aan partijscheuring. De partijvijand, die uit de partij zelf is voortgekomen, is de ergste, ethisch verwerpelijkste en menselijk minderwaardigste vijand van het nationaalsocialisme – hij is een Untermensch!

Niemand kan worden verweten dat zijn overtuigingen veranderen of dat zijn innerlijke kracht niet langer toereikend is om te voldoen aan de hoge eisen die aan een partijgenoot als lid van de strijdvaardige elite van een volk worden gesteld. Verachtelijk is het echter om door de bovengenoemde handelwijzen datgene te schaden, te bestrijden en te saboteren waaraan men ooit zelf geloofde en waarvoor de kameraden tot het einde blijven strijden. Wie meent de gezamenlijke frontlinie te moeten verlaten omdat geloof of wil hem in de steek hebben gelaten, mag dat stil en onopvallend doen – want onze strijd berust op de vrije wil en de raciale trots van de persoonlijkheid die vrijwillig zijn natie dient – maar hij mag nooit een partijvijand worden!

Partijprogramma

De nationaalsocialistische partij is de politieke voorhoedeorganisatie van de natie en baant de weg naar de Nieuwe Orde. Deze weg is vastgelegd in een onveranderlijk partijprogramma, waarvan de volledige vervulling leidt tot de opbouw van de Nieuwe Orde en daarna tot de ontbinding van de partij, die dan haar historische taak heeft volbracht. Het partijprogramma is onveranderlijk, omdat zowel het einddoel als de daarvoor noodzakelijke politieke voorwaarden eveneens onveranderlijk zijn. Niettemin vereist het partijprogramma vanzelfsprekend van tijd tot tijd nieuwe commentaren om in een veranderende historische werkelijkheid begrijpelijk en toepasbaar te blijven. Het commentaar op het partijprogramma maakt integraal deel uit van de partijlijn.

Het partijprogramma van de nationaalsocialistische partij wordt in Duitsland belichaamd door de 25 punten van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij van 24 februari 1920. Tot dusver zijn er twee officiële partijcommentaren geweest: door partijgenoot Gottfried Feder (geldig tot 1933) en door partijgenoot Alfred Rosenberg (geldig tot 1945). Sindsdien is de politieke werkelijkheid voor het nationaalsocialisme in Duitsland fundamenteel veranderd. In november 1985 legde partijgenoot Michael Kühnen daarom een nieuw commentaar op de 25 punten voor, dat – zolang het nationaalsocialismeverbod van kracht is en een officieel partijcommentaar onmogelijk maakt – dient als tijdelijke brug tussen de oude en de opnieuw op te richten partij en als zodanig deel uitmaakt van de algemene lijn van de ideologische gemeenschap van het Neue Front.

Het partijprogramma van de NSDAP verkondigt in wezen de eisen van het Duitse nationalisme, socialisme en rassenbewustzijn, alsmede de vier nationale vrijheden van de volkseconomie, de volkse rechtspraak, de volksverdediging en de volkse cultuur:

- De punten 1 tot en met 3 (1. zelfbeschikkingsrecht; 2. rechtvaardige vredesorde; 3. leefruimte) zijn de eisen van het Duitse nationalisme.
- De punten 4 tot en met 8 (4. volksgebondenheid en staatsburgerschap; 5. vreemdelingenwetgeving voor alle niet-Duitsers; 6. nationale staatsleiding; 7. Duitsland voor de Duitsers; 8. terugkeer van vreemdelingen) stellen de raciale eisen van de partij vast betreffende de omvolking van het Duitse volk en de absolute noodzaak van rassenscheiding als voorwaarde voor het behoud en de ontplooiing van de soort.
- Centraal in de 25 punten staan de eisen voor de verwezenlijking van de socialistische volksgemeenschap met de punten 9 tot en met 17 (9. rechten en plichten van de volksgenoot; 10. recht op arbeid, plicht tot arbeid; 11. opbouw van de socialistische volksgemeenschap; 12. inbeslagname van alle oorlogswinsten; 13. nationalisaties; 14. winstdeling; 15. royale ouderdomsvoorziening; 16. bevordering van de middenstand; 17. landhervorming; 18. doodstraf voor volksschadelijke elementen). Deze punten waarborgen de nationale vrijheid van de volkseconomie en bevatten in punt 11 als eerste pijler van het partijprogramma de eis tot breking van de woekerknechtschap.
- Punt 19 (Duits recht) waarborgt de vrijheid van de volkse rechtspraak.
- Punt 20 beschrijft de herordening van het onderwijssysteem met de twee onderwijsdoelen: gemeenschapsgevoel en elitevorming.

- Punt 21 (volksgezondheid) vormt de basis van een nationaalsocialistische politiek van rassenhygiëne.
- Punt 22 (volksverdediging) waarborgt de nationale vrijheid van de volksverdediging door de vorming van een volksleger.
- Punt 23 beschrijft de Duitse culturele revolutie die leidt tot de vrijheid van de volkse cultuur.
- Punt 24 (volksbelang voor eigenbelang) vormt de tweede pijler van het partijprogramma en verduidelijkt diens gezindheid met een verwijzing naar de belijdenis tot een positief christendom, dat het nationaalsocialisme begrijpt als een band van liefde en wederzijds vertrouwen onder de Duitse mensen.
- Punt 25 eist ten slotte een algehele staatsvernieuwing.

De inleiding van het partijprogramma van de NSDAP omschrijft dit als een tijdprogramma, waarvan de vervulling leidt tot de ontbinding van de partij. Het slotwoord bevat de zelfverplichting van de partijleiders om onder inzet van hun leven het partijprogramma te verwezenlijken. De algemene ledenvergadering van de NSDAP van 1925 bepaalde uiteindelijk dat het partijprogramma onveranderlijk is. Aan het einde van alle programmatische uitspraken staat echter voor de nationaalsocialisten van Duitsland het politieke testament van de Führer:

"Uit het offer van mijn soldaten aan het front en uit mijn verbondenheid met hen tot in de dood zal, hoe dan ook, opnieuw de kiem ontspruiten tot de stralende wedergeboorte van de nationaalsocialistische beweging en daarmee tot de verwezenlijking van een ware volksgemeenschap."

Adolf Hitler

Persoonlijkheid

Het persoonlijkheidsbegrip van het nationaalsocialisme is onlosmakelijk verbonden met het begrip heil en met het nagestreefde ideaal van een volmaakte eenheid van denken, willen en handelen in dienst van een ethisch hoogwaardige idee. De nationaalsocialistische persoonlijkheid is daarom een mens bij wie inzicht, wil en daad één ongedeeld geheel vormen.

Op het streven naar inzicht antwoordt het biologisch humanisme als natuurwetenschappelijke kennistheorie van het nationaalsocialisme, die de werkelijkheid van de mens als biologische soort in zijn natuurlijke omgeving onderzoekt. De wil vindt zijn hoogste uitdrukking in de vrijwillige inlijving van de Arische mens in de nationaalsocialistische partij, die de drager is van de wil van het volk. De daad belichaamt zich voor de nationaalsocialist in het onvoorwaardelijke “ja” tot het leven, dat een voortdurende, onverbiddelijke strijd om het bestaan is.

Inzicht, wil en daad zijn voor de nationaalsocialist echter nooit doel op zich, maar moeten volledig in dienst staan van een ethisch hoogwaardige idee. De nationaalsocialist leeft niet voor zichzelf, maar voor ideeën en waarden die zijn leven eerst waarlijk waardevol en zinvol maken. Dit vormt de kern van de nationaalsocialistische ethiek van het waardidealisme. De allerhoogste waarde is echter de gemeenschap – bovenal de gemeenschap van volk en ras, die de absolute voorwaarde vormt voor al het menselijk leven en alle menselijke ontplooiing.

Uit dit verband verklaart zich de eis van de Führer Adolf Hitler dat de nationaalsocialist, en in het bijzonder de partijgenoot, er met heel zijn wezen naar moet streven “de hoogste waarde van ras én persoonlijkheid” te belichamen. Beide horen onlosmakelijk bij elkaar. Alleen hij is waarlijk een persoonlijkheid die al zijn aanleg, neigingen en vermogens in een harmonische eenheid van denken, willen en handelen verwezenlijkt en deze volledig in dienst stelt van het behoud en de verheven ontplooiing van zijn ras en volk. Vanuit deze levenshouding wordt zelfkennis en zelfverwezenlijking van de Arische mens als wezenlijk gemeenschapswezen geëist – een voorwaarde voor het tot volle bloei komen van een Arische hoogcultuur in de Nieuwe Orde. Omgekeerd is de verwezenlijking van de waarden van zo’n Arische hoogcultuur de voorwaarde voor een werkelijk waardevol en zinvol leven van de individuele mens – een mens die daardoor eerst tot ware persoonlijkheid wordt. Het “ken uzelf” en het “word wat ge zijt” – grondstellingen reeds van de antieke Arische filosofie – verkrijgen daardoor voor de nationaalsocialist een beslissende, levensbepalende betekenis en worden de fundamenten van zijn gehele levensvormgeving.

Niet degene is waarlijk nationaalsocialist die slechts een wereldbeschouwing als juist erkent, een politiek partijprogramma accepteert en een partij steunt, maar degene die naar heil streeft en tracht een aan de gemeenschap gebonden persoonlijkheid te worden. Dit is een levenslange, onophoudelijke taak. Aan deze taak moeten alle Arische mensen worden gebracht. Deze taak moeten alle partijgenoten van de nationaalsocialistische partij voor zichzelf trachten te verwezenlijken. Voor de politieke soldaat van de partij vormt zij het zesde gebod van zijn levenshouding: “Werk aan uzelf!” Voor elk waarachtig, soort- en natuurgetrouw leiderschap is de vorming van persoonlijkheid een volstrekt onmisbare voorwaarde. Persoonlijkheid is dus geenszins een vrucht van het burgerlijke individualisme, maar integendeel een centraal sleutelbegrip van de nationaalsocialistische gemeenschapsidee.

Persoonsverheerlijking

De nationaalsocialistische partij is de enige politieke drager van de wil van het volk gedurende de gehele nationaalsocialistische revolutie – vanaf haar oprichting tot aan haar ontbinding na de verwezenlijking van de Nieuwe Orde. De partij is georganiseerd volgens het Führerprincipe. Aan haar hoofd staat de partijleider, die nagenoeg onbeperkte autoriteit én verantwoordelijkheid draagt.

Vanwege het unieke historische genie van de Führer Adolf Hitler bestond tot aan zijn dood een volmaakte eenheid tussen leider, partij en volk – of anders gezegd: de wil van partij en volk belichaamde zich uitsluitend en volkomen in de persoonlijkheid van de Führer Adolf Hitler. Wie na de dood van de Führer hetzelfde voor zichzelf opeist – dus zijn persoon en wil boven de partij stelt, deze als identiek met de partij bestempelt of zichzelf ermee gelijkstelt – is een arrogante, verachtelijke schurk.

Iedereen – van de eenvoudigste partijgenoot tot de partijleider zelf – is slechts een werktuig van de partij, wier collectieve wijsheid zich belichaamt in de senaat. De enkeling, tot aan de partijleider toe, is uitsluitend waardevol voor zover hij zich volledig voegt in de partij en haar dient. Wie zich – op welk niveau dan ook – boven de partij, haar geledingen en haar absolute eis van discipline en trouw verheft, of toelaat dat persoonlijke aanhangers optreden en het beeld van de partij willen bepalen, of dit goedkeurt of zelfs eist, maakt zich schuldig aan persoonsverheerlijking. Dit staat in volstrekte, onverenigbare tegenstelling tot het nationaalsocialisme en tot het zelfbegrip van de partij.

Wie zich bewust en opzettelijk – actief of passief – schuldig maakt aan persoonsverheerlijking, brengt de eenheid en het hoogste doel van de partij in gevaar en wordt daardoor een partijvijand.

Planning

Het nationaalsocialisme streeft naar een waarachtig volkssocialisme en verwezenlijkt dit in de economische orde van het corporatisme. In Duitsland bevatten vooral de punten 9 tot en met 18 van het partijprogramma van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij de onwrikbare eisen van het Duitse socialisme.

De opbouw van de socialistische volksgemeenschap geschiedt op basis van dit partijprogramma na de nationaalsocialistische revolutie en binnen het kader van de totale mobilisatie van de nationaalsocialistische volksstaat. De ethische kern van het partijprogramma en van de gehele socialistische opbouw is de onverbiddelijke leidspreuk:

Volksbelang gaat vóór eigenbelang!

Deze opbouw vereist – net als de later voltooide socialistische volkseconomie – een omvattende staatkundige kaderplanning. Anders dan in het marxisme wordt echter het privé-eigendom van productiemiddelen niet afgeschaft, maar slechts onderworpen aan de beschikkingsmacht van de staat wanneer particulier eigenbelang de op het welzijn van de volksgemeenschap gerichte planning belemmert of saboteert. Evenmin zal er in de nationaalsocialistische volksstaat een planning tot in de kleinste details bestaan, maar een centrale kaderplanning (bevelseconomie) die de algemene richting aangeeft en waarbinnen de volkseconomie zich voor het overige vrij kan ontplooien. Hier geldt het onsterfelijke woord van de Führer:

“Er wordt niet gepland wat men kán plannen, maar wat men móet plannen.”

En dit met het enige, hoogste doel: dat niet de economie het kapitaal dient en de mens de economie, maar dat de economie de mens dient en het kapitaal de economie!

De staatkundige planning van de volkseconomie geschiedt via de corporaties – de grote beroepsstandelijke verbanden van werkgevers en werknemers – onder leiding van het Arbeidsfront. In totaal is de nationaalsocialistische volkseconomie een deels genationaliseerde, deels privaat georganiseerde, corporatistische bevelseconomie die in de centrale planning geen doel op zich ziet, maar een onmisbaar middel tot het hoogste doel: de vrijheid van de volkseconomie te bevechten en daarmee bij te dragen aan het behoud en de verheven ontplooiing van een volk.

Privé-eigendom

Het nationaalsocialisme erkent het streven naar privé-eigendom als een natuurlijke en legitieme behoefte van de mens en ziet hierin een essentiële motor van de volkseconomie. Daarom bekent de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij zich in punt 16 van haar partijprogramma uitdrukkelijk tot de eis van de middenstand en aanvaardt zij – onder strikte voorwaarden – binnen het kader van de economische orde van het corporatisme ook het privé-eigendom van productiemiddelen.

Het streven naar en het bezit van privé-eigendom, evenals de daaruit voortvloeiende inkomens, worden echter door de nationaalsocialistische volksstaat aan duidelijke grenzen gebonden die de idee van een waarachtig volkssocialisme vereist, waarvan de onmisbare en onverbiddelijke leidspreuk luidt:

Volksbelang gaat vóór eigenbelang!

Privé-eigendom is dus alleen ethisch gerechtvaardigd zolang en voor zover het niet ten koste gaat van de volksgemeenschap. Vanuit dit gezichtspunt zal na de revolutie vooral bij het privé-eigendom van productiemiddelen streng worden toegezien dat de bezitters zich volledig schikken naar de staatkundige kaderplanning van de nationaalsocialistische volkseconomie en actief meewerken aan de uitvoering en het succes ervan – om zo de vrijheid van de volkseconomie als onlosmakelijk deel van de vrijheid van een natie te verwezenlijken.

Waar dit niet het geval is, wordt de eigenaar de beschikkingsmacht over de productiemiddelen onherroepelijk ontnomen en overgedragen aan staatkundige commissarissen. In sleutelgebieden van de volkseconomie zal sowieso tot het middel van nationalisatie worden gegrepen. De voortzetting of enige herinvoering van het kapitalisme zal na de nationaalsocialistische revolutie in elk geval consequent en met alle macht worden verhinderd en volstrekt onmogelijk gemaakt.

Maar waar het privé-eigendom zich gewillig en loyaal voegt in een organische, corporatistische volkseconomie en daarmee de volksgemeenschap dient, wordt het ten volle gerespecteerd, erkend en gewaarborgd. Dit geldt eveneens voor het privé-eigendom van grond en bodem na een voorafgaande, rechtvaardige landhervorming.

Propaganda

In tegenstelling tot volksvoorlichting (binnen de partij: scholing), die zo veel mogelijk onderwerpen en verbanden zo grondig mogelijk aan een beperkte kring van mensen uitlegt, richt propaganda zich met slechts enkele slagwoordachtige leuzen tot een zo groot mogelijke kring van mensen. Het doel van volksvoorlichting is kennis en inzicht over te dragen; het doel van propaganda is beïnvloeding. Propaganda is daarmee het belangrijkste wapen in de politieke strijd en tegelijk het onmisbare uitgangspunt ervan.

Propaganda wekt aandacht, werft sympathie, benut gevoelens en wint aanhangers. Zij vormt de absolute voorwaarde voor elke succesvolle organisatieopbouw. Propaganda versterkt ontevredenheid tot rebellie en drijft deze onverbiddelijk voort naar revolutie. Propaganda moet altijd uitsluitend worden beoordeeld naar haar doel; haar enige rechtvaardiging en bestaansreden is haar effectiviteit en haar succes. Zij werkt vooral door de openbare rede en vervolgens door technische propagandamedia. Haar grondbeginselen zijn eenvoud en voortdurende herhaling. Propaganda is altijd offensief: zij verdedigt niet, zij valt aan! “Tegenpropaganda” – bijvoorbeeld tegen vijandelijke gruwelpropaganda – is altijd slechte propaganda. De afweer van vijandelijke propaganda is een exclusieve taak van de volksvoorlichting.

Na de revolutie, in de nationaalsocialistische volksstaat, vermindert de binnenlandse betekenis van propaganda aanzienlijk. Zij beperkt zich voortaan tot het bevorderen van massamobilisatie voor belangrijke volkse taken in het kader van de totale mobilisatie en gaat voor het overige over in buitenlandse propaganda. Binnenlands groeit juist de betekenis van de volksvoorlichting. Beide blijven echter steeds nauw en onlosmakelijk met elkaar verbonden.

Wat de propaganda wint, verdiept en beveiligt de volksvoorlichting. De door de volksvoorlichting gewonnen innerlijke overtuiging mobiliseert bij volksgenoten en partijgenoten nieuwe energie en vastberadenheid voor versterkte propagandawerkzaamheden. Propaganda en volksvoorlichting vormen dus steeds de twee zijden van dezelfde munt: de politieke overtuigingsarbeid van de nationaalsocialistische partij en van de nationaalsocialistische volksstaat. Zij zijn samen een sleutel tot de overwinning.

Ras

Het biologisch humanisme, als wetenschappelijke kennistheorie van het nationaalsocialisme, begrijpt de mens als een wezenlijk gemeenschapswezen en ziet hem onlosmakelijk ingebed in natuurlijke en culturele gemeenschappen. Ras is de grootst denkbare natuurlijke gemeenschap en de enige die in het leven van een mens onveranderlijk blijft. Hij kan door een andere familie worden geadopteerd, opgroeien binnen een vreemd volk, zijn nationaliteit, politieke of religieuze overtuigingen wijzigen – zijn rasgebondenheid blijft onveranderlijk en bepaalt de onherroepelijke kern van zijn wezen. Ras is een natuurlijke gemeenschap die zich van alle andere gemeenschappen onderscheidt door gemeenschappelijke geestelijk-zielsmatige én fysieke kenmerken, die genetisch zijn vastgelegd en uitsluitend binnen deze gemeenschap door biologische bloedverwantschap kunnen worden doorgegeven.

De mensheid als eenheid bestaat niet! De bewering van de gelijkheid van alle mensen is natuurvijandig dogmatisme van het internationalisme in al zijn vormen en schakeringen. De zogenaamde “mensheid” en haar geschiedenis ontstaan eerst uit de natuur van elkaar verschillende rassen – die niet in waarde, maar wel in verschijningsvorm en karakter verschillen – en uit hun eeuwige strijd om behoud, hogere ontplooiing en leefruimte. Geschiedenis is de geschiedenis van de rassenstrijd! Een uniforme menselijke ras zal er nooit komen. Zelfs in het geval van de door het internationalisme bevorderde rassenvermenging zouden zich binnen enkele generaties weer nieuwe, duidelijke rassen vormen. Een onwrikbaar grondbeginsel van de natuur is en blijft immers de verscheidenheid, die verhoogde overlevingskansen in de strijd om het bestaan betekent.

Er bestaan binnen de menselijke soort talrijke raciale gemeenschappen. Het nationaalsocialisme pleit voor hun behoud en hogere, soortgetrouwe ontwikkeling, maar richt zijn politieke hoofdfocus op de drie grote rassen:

- het Europide ras (blanken, Ariërs);
- het Mongoloïde ras (gele volkeren, Aziaten en Indianen);
- het Negroïde ras (zwarten).

Het nationaalsocialisme begrijpt zichzelf als de revolutionaire wereldbeweging van het blanke (Arische) ras en verklaart zich uitsluitend hiervoor verantwoordelijk en hieraan geïnteresseerd. Het strijdt voor zijn overleving en voor zijn soort- en natuurgetrouwe hogere ontwikkeling, die uitmondt in zijn politieke eenheid als Arische volkerengemeenschap. Deze Arische volkerengemeenschap zal zich verwezenlijken in de Nieuwe Orde, waarvan het Vierde Rijk de onbetwiste kern zal vormen.

Het Arische grootras bestaat op zijn beurt uit talloze onderscheiden raciale gemeenschappen – naast de resterende rassensplinters van het Oost-Indogermanendom in wezen de volkerenfamilies van de Germanen, Romanen en Slaven (Noordse, Westische en Oostische raciale gemeenschappen). Uit hun onderlinge bloedvermenging ontstaan de specifieke naturen van de verschillende Arische volkeren, die bovendien worden gevormd door gemeenschappelijke taal, cultuur en geschiedenis.

Rassen beveiligen hun overleving en hun soortgetrouwe ontwikkeling door consequente rassenhygiëne, die in de nationaalsocialistische volksstaat met onverbiddelijke staatkundige rassenwetten wordt afgedwongen.

Het door het nationaalsocialisme nagestreefde rassenbewustzijn is een onmisbare voorwaarde voor ware persoonlijkheidsvorming en daarmee voor het heil van zowel individu als gemeenschap.

Rassenhygiëne

Als wereldbeschouwing van het biologisch humanisme gaat het nationaalsocialisme uit van de door onverbiddelijke natuurwetten bepaalde werkelijkheid van het leven. De belangrijkste levenswetten van elke biologische soort zijn: erfelijkheid, differentiatie en selectie in de strijd om het bestaan. Deze gelden onverkort ook voor alle volkeren en rassen van de menselijke levensvorm – met dit ene, beslissende verschil dat de vrije wil het de mens mogelijk maakt tijdelijk in strijd met deze levenswetten te leven, waarmee hij echter decadentie veroorzaakt en het voortbestaan van zijn soort in acuut gevaar brengt.

De strijd voor behoud en hogere ontplooiing van de soort, die alle andere levensvormen instinctief en in volkomen overeenstemming met de natuurwetten voeren, vereist bij menselijke gemeenschappen daarom een bewuste, onophoudelijke wilsbeslissing. Om deze op te wekken en in stand te houden, bedienen de volkeren van het blanke ras zich van de nationaalsocialistische partijen als dragers van de wil van de volksgemeenschap. Samen vormen zij de nationaalsocialistische wereldbeweging als drager van de wil van het Arische ras als geheel. De bewuste strijd voor behoud en ontplooiing van de soort, zoals die door de nationaalsocialistische partij wordt geëist en mogelijk gemaakt, wordt gevoerd met de middelen van rassenhygiëne en rassenscheiding. Hun wetenschappelijke grondslagen worden beschreven door de eugenetica. Na de revolutie vormen de beginselen van rassenhygiëne en rassenscheiding het onwankelbare fundament van de rassenwetten van de nationaalsocialistische volksstaat.

De belangrijkste beginselen van de rassenhygiëne zijn:

- een onvoorwaardelijk verbod op gemengde huwelijken;
- een voortplantingsverbod voor dragers van ziek of minderwaardig erfgoed;
- actieve voortplantingsbevordering voor dragers van hoogwaardig erfgoed;
- bevordering van partnerkeuze volgens eugenetische gezichtspunten, dat wil zeggen dat dragers van hoogwaardig erfgoed zich uitsluitend met gelijkwaardige huwelijkspartners verbinden.

Doel van al deze beginselen van de rassenhygiëne is het scheppen van de biologische voorwaarden voor duurzame volksgezondheid – een van de belangrijkste politieke eisen van het nationaalsocialisme. In het partijprogramma van de NSDAP vormt de eis tot verheffing van de volksgezondheid, die naast rassenhygiëne vanzelfsprekend ook een omvattende gezondheidsvoorzorg en medische verzorging omvat, punt 21. Samen met de onverbiddelijke strijd tegen milieuverontreiniging vormt rassenhygiëne het dubbele fundament van de soort- en natuurgetrouwe politiek van de nationaalsocialistische partij, gericht op het scheppen van lichamelijke volksgezondheid: een vrij en gezond volk in een natuurlijke en gezonde omgeving.

Naast de eis tot verheffing van de volksgezondheid in lichamelijke zin komt de even onverbiddelijke strijd tegen geestelijk-zielsmatige decadentie, die de ontbinding van de volksgemeenschap en haar vervreemding van een soort- en natuurgetrouw leven veroorzaakt. Tegen deze decadentie keert de NSDAP zich met volle kracht in punt 25 van haar partijprogramma. Deze decadentie wordt met behulp van een volkse culturele revolutie bestreden en definitief overwonnen.

Rassenscheiding

Als wereldbeschouwing van het biologisch denken past het nationaalsocialisme de biologische levenswetten consequent en onverbiddelijk toe op de politieke vormgevingsstrijd en op het menselijk gemeenschapsleven, teneinde het behoud en de hogere ontplooiing van het Arische ras en zijn volkeren duurzaam te waarborgen. De belangrijkste van deze levenswetten zijn erfelijkheid, differentiatie en de eeuwige strijd om het bestaan.

Wereldbeschouwelijk dient rassenscheiding alle drie deze grondwetten van het leven: de zuiverheid van het erfgoed, het behoud van de kostbare verscheidenheid en het raciale overleven in de strijd om het bestaan. Politiek is zij, samen met rassenhygiëne, een beslissend wapen in de voortdurende rassenstrijd. Na de nationaalsocialistische revolutie en de machtsovername door de partij verankert de ontstane nationaalsocialistische volksstaat de rassenscheiding onwrikbaar in het volkse recht door middel van strenge rassenwetten.

De rassenscheiding is niet gebaseerd op het grondidee van hogere of lagere rassen en volkeren, maar op dat van de behoudenswaardige, door de natuur gewilde verscheidenheid, die een soort- en natuurgetrouwe, gescheiden ontwikkeling van elk ras veronderstelt. Alleen deze gescheiden ontwikkeling – de rassenscheiding – waarborgt voor elk ras en elk volk zijn onschendbare zelfbeschikkingsrecht op vrij behoud en hogere ontplooiing van de eigen soort. Rassenscheiding maakt daarmee de werkelijke vrijheid van volkeren mogelijk en voorkomt een biologische en/of geestelijk-zielsmatige omvolking.

De rassenscheiding verwezenlijkt zich in wezen door gescheiden vestigingsgebieden, door een onvoorwaardelijk verbod op gemengde huwelijken en door de onverbiddelijke bescherming van de eigen volkse cultuur, traditie en levenswijze tegen elk imperialisme. Omdat in Duitsland de vestiging van gesloten vreemde volksgroepen noch mogelijk, noch zinvol, noch gewenst is, vormen de politieke eisen van de ideologische gemeenschap van het Neue Front inzake rassenscheiding de onmisbare voorwaarde voor een consequente terugkeer van vreemdelingen. Deze eis, samen met de eis tot levensbescherming, maakt het overleven van het Duitse volk mogelijk en bepaalt de gehele tactiek van het Neue Front.

Rassenstrijd

De rassenstrijd is het bewegende principe van de wereldgeschiedenis: alle geschiedenis is de geschiedenis van de rassenstrijd! De betekenis van de rassenstrijd in geschiedenis en politiek vloeit rechtstreeks voort uit de biologische levenswet van de strijd om het bestaan. Met de wapens van de rassenstrijd bevechten rassen en volkeren hun vrijheid, hun zelfbeschikkingsrecht en hun leefruimte, en scheppen daarmee de onmisbare voorwaarden voor het behoud en de hogere ontplooiing van de soort. Belangrijke wapens in deze strijd zijn rassenscheiding en rassenhygiëne.

Na de nationaalsocialistische revolutie en de machtsovername door de partij creëert de staat onverbiddelijke rassenwetten, waarmee de realiteit van de rassenstrijd voor altijd in het volkse recht wordt verankerd. Wereldbeschouwelijk bepleit en verdedigt het nationaalsocialisme, in volkomen overeenstemming met de biologische levenswet van differentiatie, de kostbare verscheidenheid van al het leven – ook van het menselijk leven met zijn rassen en volkeren – en daarmee het behoud en de hogere ontplooiing van alle volkeren. Het wijst zowel een waardering in hogere of lagere rassen af als het dogmatisme van de gelijkheid, en erkent het bestaansrecht en de verscheidenheid van allen.

Politiek begrijpt de nationaalsocialistische wereldbeweging zich echter als de georganiseerde, onverbiddelijke levenswil van het Arische ras en voert daarmee de rassenstrijd tegen alle invloeden en machten die het behoud en de hogere ontplooiing van het Arische ras en zijn volkeren bedreigen, bestrijden of belemmeren.

De rassenstrijd is niet gelijk aan oorlog, maar is ook in vredestijd alomtegenwoordig en genadeloos: gemengde huwelijken, omvolking, geboorte-explosie bij vreemde rassen en geboortekrimp bij het eigene, massale migratiebewegingen, het gelijkheidsdogma van het internationalisme, vreemdvolks imperialisme, het streven naar wereldheerschappij door het zionisme en talloze andere fenomenen zijn fronten van de rassenstrijd.

Tegen de sinds de nederlaag van Duitsland in de Tweede Wereldoorlog dreigende definitieve nederlaag van de Ariërs in deze rassenstrijd mobiliseert het nationaalsocialisme met zijn partijen in alle blanke volkeren de politieke wil tot raciaal overleven en hogere, soortgetrouwe ontwikkeling. Daarbij streeft het naar de schepping van een wereldwijde Arische volkerengemeenschap, een groot-Europees rijk en soort- en natuurgetrouw levende Arische volksgemeenschappen en naties.

Voor deze doelen strijdt in de BRD de ideologische gemeenschap van het Neue Front. Alleen op deze wijze is een overleving van het Arische ras en een nieuwe, stralende bloei van de Arische cultuur mogelijk, want de rassenstrijd blijft de onverbiddelijke grondwerkelijkheid van het menselijk samenleven en kan niet door wensdenken worden uitgebannen:

"Een volk dat verklaart niet meer te willen strijden, schaft de oorlogen niet af, maar alleen zichzelf."

Adolf Hitler

Rassenwetten

Het nationaalsocialisme als wereldbeschouwing van het biologisch denken streeft naar het behoud en de hogere ontplooiing van het Arische ras en vormt daarmee politiek de georganiseerde levenswil van het ras en zijn verschillende volkeren – een levenswil die haar uiterlijke, zichtbare uitdrukking vindt in de nationaalsocialistische partij. Zoals alle biologische organismen is ook het ras onherroepelijk onderworpen aan de onverbiddelijke natuurlijke levenswetten, waarvan de belangrijkste – naast erfelijkheid en differentiatie – de eeuwige strijd om het bestaan is. Historisch en machtspolitiek openbaart zich deze levenswet in de rassenstrijd als het werkelijk bewegende principe van de wereldgeschiedenis.

Het belangrijkste wapen voor het overleven en de hogere, soortgetrouwe ontwikkeling van een ras in de voortdurende rassenstrijd zijn rassenhygiëne en rassenscheiding. Na de zege van de nationaalsocialistische revolutie en daarmee de machtsovername door de nationaalsocialistische partij ontstaat de nationaalsocialistische volksstaat, die rassenscheiding en rassenhygiëne voor altijd wettelijk vastlegt en voor alle volksgenoten onontkoombaar doorvoert met staatkundige rassenwetten.

In Duitsland gebeurde dit tijdens het Derde Rijk op voorbeeldige wijze door de in 1935 op de Rijksdag van de NSDAP afgekondigde “Neurenberger Wetten”. Nog in zijn politieke testament riep de Führer Adolf Hitler de natie en in het bijzonder de nationaalsocialisten op tot “nauwgezette naleving en uitvoering van de rassenwetten”. En reeds in het slotwoord van “Mein Kampf” had hij verkondigd:

“Een staat die in het tijdperk van de rassenvergiftiging zich wijdt aan de verzorging van zijn beste raciale elementen, moet ooit heer van de aarde worden. Dat mogen de aanhangers van onze beweging nooit vergeten, wanneer de grootte van de offers ooit zou verleiden tot een angstige vergelijking met het mogelijke succes.”

Trouw aan deze onsterfelijke woorden van de Führer strijdt de ideologische gemeenschap van het Neue Front voor de herinvoering van strikte rassenwetten en vertegenwoordigt zij tot die dag politiek de onwrikbare eisen van rassenscheiding en rassenhygiëne – bijvoorbeeld in de onverbiddelijke strijd tegen omvolking en voor levensbescherming.

Reactie

De nationaalsocialistische revolutie streeft naar de overwinning op de levensgevaarlijke decadentie die het Arische ras bedreigt en bevecht de Nieuwe Orde, waarin natuur en cultuur van de mens eindelijk met elkaar verzoend worden en al het gemeenschapsleven volledig in dienst staat van het behoud en de hogere ontplooiing van de Ariër. Alle geestelijke en politieke stromingen die daarentegen vasthouden aan opvattingen uit vroegere tijden of zich zelfs openlijk tegen het nationaalsocialisme keren, zijn reactionair. Dit geldt met name voor een door joden beïnvloed christendom, het liberaal-kapitalisme en het marxisme, alsmede voor alle opvattingen die op enigerlei wijze door hen zijn beïnvloed of gevormd.

Belangrijker nog dan zulke objectief reactionaire politieke of geestelijke tegenstandersorganisaties is echter de reactie als burgerlijke levenshouding. Terwijl het marxisme bijvoorbeeld ten minste vaak een revolutionaire levenshouding voortbrengt, is deze verschijningsvorm van de reactie in feite niets anders dan een uitdrukking van de tot politiek verworden burgerlijke bekrompenheid: angstvalligheid, kleinzielige bedenkingen en een beperkte moraal – kortom: het burgerschap als levenshouding.

Als zodanig vormt de reactie de grootste en meest verraderlijke bedreiging voor de nationaalsocialistische partij in haar revolutionaire strijd. Daarom moet zij compromisloos verzet bieden tegen elke binnendringing van reactionaire opvattingen. Zulke invloeden kunnen met name komen uit dat deel van de reactie dat zichzelf “nationaal” noemt, maar in werkelijkheid aanpassing aan het heersende systeem en de burgerlijke wereld predikt en praktiseert. Het historische nationaalsocialisme vóór 1945 is uiteindelijk bezweken omdat het de reactie niet met dezelfde onverbiddelijke vastberadenheid bestreed als het marxisme. De beslissende nederlagen zijn het nationaalsocialisme juist door de reactie toegebracht:

- Op 9 november 1923 mislukte de nationale opstand door het verraad van de burgerlijke bondgenoten en stortte zij ineen onder het geweervuur van de politie, die onder bevel stond van reactionaire krachten.
- Op 30 juni 1934 vielen talrijke van de beste en meest compromisloze revolutionaire nationaalsocialisten uit de kring rond de stafchef van de Sturmabteilung (SA) van de NSDAP, Ernst Röhm, ten prooi aan reactionaire moordintriges, waardoor de Führer Adolf Hitler werd misleid en de voltooiing van de nationaalsocialistische revolutie werd verhinderd.
- Op 20 juli 1944 onthulde de couppoging van de reactie een afgrond van hoog- en landverraad, precies in de kringen van leger, bestuur, kerken en economie waarvoor de revolutionairen in de NSDAP altijd hadden gewaarschuwd, maar die na 1934 als “nationaal betrouwbaar” werden beschouwd.

Het nationaalsocialisme van de nieuwe generatie heeft hieruit zijn onherroepelijke consequenties getrokken, wijst elk compromis met de reactie principieel en onverbiddelijk af en overwint de burgerlijk-reactionaire levenshouding door zijn ethiek van het arbeiderschap. Het reactionaire tijdperk van de burger wijkt definitief voor het revolutionaire tijdperk van de arbeider!

Als symbool hiervan heeft de ideologische gemeenschap van het Neue Front, ter nagedachtenis aan de marteldood van stafchef Ernst Röhm en de andere nationaalsocialistische revolutionairen, de verjaardag van 30 juni uitgeroepen tot jaarlijkse strijddag tegen de reactie.

Rebellie

De politieke strijd van de ideologische gemeenschap van het Neue Front voltrekt zich in drie duidelijke, elkaar opvolgende stappen: ontevredenheid – rebellie – revolutie.

Overeenkomstig haar tactiek en met behulp van een doordachte bondgenootschapspolitiek wekt en benut het Neue Front op alle niveaus en in alle domeinen ontevredenheid met de politieke, economische, culturele en/of sociale verhoudingen in het volk en versterkt deze ontevredenheid doelbewust tot openlijke rebellie.

Rebellie ontstaat overal waar verontwaardiging, verbittering en wanhoop sterker worden dan de behoefte aan een onopvallend, aangepast leven en aan onderwerping aan de heersende orde. Daarmee maakt de rebellie de overwinning op de burgerlijke levenshouding mogelijk en wordt zij de onstuitbare drijfveer van de volkse culturele revolutie.

De nationaalsocialistische partij organiseert, bundelt en versterkt de krachten van de rebellie door haar front- en massaorganisaties en door haar bondgenootschapspolitiek. Zij schenkt hun een helder politiek bewustzijn door een behoedzame, stapsgewijze inleiding in de wereldbeschouwing en levenshouding van het nationaalsocialisme en benut zo de rebellie als onmisbare voorwaarde en noodzakelijke etappe van de nationaalsocialistische revolutie.

De voornaamste drager van de rebellie is en blijft steeds de jeugd, wier natuurlijke, onbedwingbare neiging tot rebellie ook na de machtsovername – in het kader van de voortdurende volkse culturele revolutie en de totale mobilisatie in de nationaalsocialistische volksstaat – wordt benut voor de onverbiddelijke strijd tegen decadentie en voor de opbouw van de Nieuwe Orde.

Recht

In punt 19 eist het partijprogramma van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij de “vervanging van het aan de materialistische wereldorde dienstbare Romeinse recht door een Duits gemeenrecht”. Daarmee wordt de beslissende frontstelling uitgesproken in de strijd voor de vrijheid van de volkse rechtspraak als onlosmakelijk deel van de vrijheid, het zelfbeschikkingsrecht en de soevereiniteit van de natie.

Het geldende recht, dat teruggaat op de Romeinse tijd, probeert abstracte feiten vast te stellen, rechtvaardigt daarmee een schematische, onmenselijke rechtspraak en oordeelsvorming en bouwt zo een uiteindelijk irreële, natuurvreemde en dogmatische schijnwereld op die volledig dienstbaar is aan de wereldorde van het materialisme. Hiertegen richt zich de doelstelling van een Duits volksrecht, waarvan het hoogste, onwrikbare beginsel luidt:

Recht is wat het volk ten goede komt!

Daarmee wordt de erkenning uitgesproken dat het recht – net als alle andere domeinen van het volkse leven – geen doel op zich mag zijn, maar volledig ondergeschikt is aan en moet bijdragen aan het behoud en de hogere ontplooiing van het volk. De nationaalsocialistische volksstaat is een totale staat die alles omvat en alles richt op het overleven en de hogere ontwikkeling van het volk. Hij omvat dus vanzelfsprekend ook het domein van recht en rechtspraak en vormt deze volledig overeenkomstig de inzichten en doelen van het nationaalsocialisme.

Een volksrecht ontleent zijn legitimiteit uitsluitend aan de dienst aan het behoud en de ontplooiing van het volk, dat als organische gemeenschap wordt begrepen en in een natie is samengevat. Van het dogmatisme van het heersende recht onderscheidt het volkse recht zich door zijn diepe geworteldheid in het rechtsgevoel van het volk, dat de tweede, even onmisbare pijler van zijn legitimiteit vormt. Samenvattend betekent dit: de bron van recht en rechtspraak is in een vrije volkse rechtsorde het rechtsgevoel van het volk. Het doel bestaat echter in het behoud en de hogere ontplooiing van het volk. Uit zo’n volkse rechtsorde vloeien voor iedere volksgenoot concrete, heldere rechten en plichten voort, die voor allen gelijkelijk en onverbiddelijk bindend zijn.

Rechtspraak

De rechtspraak in de nationaalsocialistische volksstaat vloeit rechtstreeks voort uit de legitimiteit van het recht in het nationaalsocialisme, die rust op twee onwrikbare pijlers:

- de dienst aan het behoud en de hogere ontplooiing van het volk;
- het rechtsgevoel van het volk.

Hieruit volgt ondubbelzinnig: strafwaardig is uitsluitend wat de volksgemeenschap als geheel of een individuele volksgenoot schaadt. Strafwaardig gedrag moet worden bestraft. De hoogte en aard van de straf vloeien niet abstract voort uit een kunstmatig geconstrueerd feit, maar heel concreet uit de zwaarte van de daad en daarmee uit de omvang van de schade, alsmede uit de persoonlijkheid van de dader – alles in volkomen overeenstemming met het rechtsgevoel van het volk. Een nieuwe rechtsorde die op deze beginselen is gegrond, zal daarom nog slechts in grote lijnen voorbeelden van strafwaardig gedrag en voorbeelden van rechtvaardige straftoemeting vastleggen; al het overige wordt overgelaten aan de rechtbanken. Deze steunen bij de rechtsvinding op eerder als rechtvaardig ervaren uitspraken in vergelijkbare gevallen, die een zekere richtlijn kunnen vormen, maar geenszins bindend hoeven te zijn. Uiteindelijk is alleen het rechtsgevoel van het volk beslissend, zodat de formule "in naam van het volk" haar ware, oorspronkelijke betekenis terugkrijgt.

Om dit rechtsgevoel daadwerkelijk tot uitvoering te brengen, worden ambtsrechters voortaan in vrije persoonlijkheidsverkiezing gekozen uit kandidaten die een basiscursus in rechtspraak met succes hebben voltooid. Regelmatige herverkiezingen waarborgen voortdurend volkstoezicht. In de eerstvolgende hogere instantie wordt de rechtspraak in handen gelegd van gezworenen. Deze worden – bij rechtbanken die bevoegd zijn voor misdaden tegen andere volksgenoten – eveneens in vrije persoonlijkheidsverkiezing regelmatig gekozen; bij rechtbanken die bevoegd zijn voor misdaden tegen de volksgemeenschap worden zij door de partij aangewezen. De gezworenen beslissen uitsluitend over de schuldvraag en de hoogte van de straf.

Toch worden beroepsrechters allerminst overbodig – integendeel: de nationaalsocialistische volksstaat heeft hooggekwalificeerde en gepassioneerde rechterspersoonlijkheden harder nodig dan ooit. Zij moeten volledig doordrongen zijn van de geest van de nieuwe rechtsorde. Zij bestuderen de gehele rechtspraak, kennen andere uitspraken in vergelijkbare gevallen en adviseren de gezworenen zorgvuldig en met grote verantwoordelijkheid bij hun oordeelsvorming. Net als aanklager en verdediging hebben ook zij het recht de eerstvolgende hogere instantie in te schakelen wanneer zij het vonnis als onrechtvaardig ervaren.

De hogere rechtsinstanties boven de juryrechtbanken zijn het centrale parlement (de Rijksdag) en uiteindelijk de Führer zelf – als hoogste rechterlijke instantie en belichaming van de georganiseerde volkswil, zoals die tot uitdrukking komt in de nationaalsocialistische partij.

Zo houdt de rechtspraak op een levensvreemd dogma te zijn dat de mens belast en zichzelf tot doel verheft. De justitie wordt weer begrepen en beleefd als een levend deel van het volksleven, dient het leven en de hogere ontwikkeling van het volk, laat iedere volksgenoot recht wedervaren en helpt hem daadwerkelijk aan zijn recht. Alleen op echte rechtvaardigheid kan een ware volksgemeenschap worden gebouwd; alleen het rechtsgevoel van een volk is de enige, zuivere bron van

rechtvaardigheid, waarvan recht en rechtspraak in een staat de zichtbare, levende uitdrukking moeten zijn.

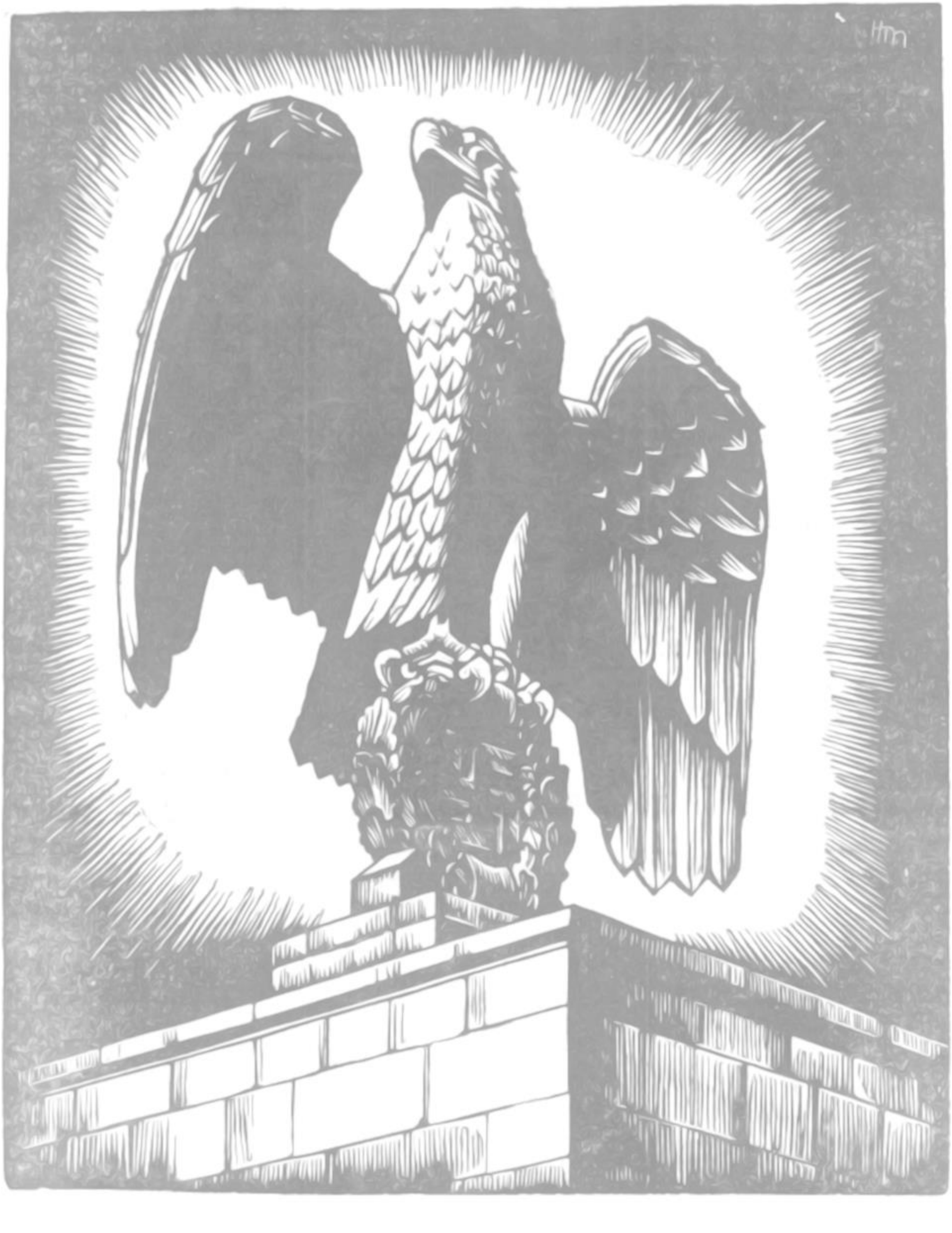

Renteknechtschap

Het nationaalsocialisme streeft naar de opbouw van een werkelijk socialistische volksgemeenschap. Een dergelijk volksgeoriënteerd en uitgesproken niet-marxistisch socialisme berust op de gelijkheid van rechten én plichten voor alle volksgenoten, op de ethische grondslag van het arbeiderschap. Het allerbelangrijkste recht van de volksgenoot is daarom het recht op arbeid. Evenzeer is het zijn eerste en heiligste plicht om geestelijk of lichamelijk te werken voor de volksgemeenschap – precies zoals onwrikbaar geëist in punt 10 van het onveranderlijke partijprogramma van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij. Elke vorm van inkomsten zonder arbeid en zonder inspanning wordt principieel en compromisloos afgewezen.

De volksgenoot leeft van zijn arbeid, wordt beloond naar zijn prestaties en dient met zijn arbeid de volksgemeenschap – overeenkomstig zijn talenten en naar het uiterste van zijn krachten. Deze ethische grondhouding heeft directe en verstrekkende gevolgen voor het geldstelsel van de nationaalsocialistische volksstaat, zoals onherroepelijk vastgelegd in punt 11 van het partijprogramma:

Breking van de renteknechtschap!

Deze eis is een absolute hoeksteen van het partijprogramma en überhaupt een van de allerbelangrijkste eisen van het nationaalsocialisme. De rente is het perverse hoogtepunt van de uitbuitende economische orde van het kapitalisme. Er moet radicaal een einde komen aan de verderfelijke opvatting dat niet alleen de mens, maar ook het geld “werkt” – een opvatting die er in het uiterste geval toe leidt dat mensen die genoeg geld bezitten, in plaats van zelf te werken, dat geld voor zich laten “werken” (via kredieten, rente, speculatiewinsten, beursmanipulaties enzovoort). Pas de breking van de renteknechtschap maakt een Nieuwe Orde mogelijk waarin, in de onsterfelijke woorden van de Leider Adolf Hitler, niet langer de mens er is voor de economie en de economie voor het geld, maar het onwankelbare beginsel geldt:

“Het geld is er voor de economie en de economie voor de mens.”

Alleen de breking van de renteknechtschap en de invoering van een volledig renteloze economische orde kan de dodelijke concurrentiestrijd – zowel in de particuliere economie als tussen staten – omvormen tot een vreedzame, edele wedijver waarin iedereen waardig kan leven en bestaan zonder uitbuiting van zijn medemens. Er is werkelijk genoeg voor allen als rationeel en verantwoord wordt gewirtschaft en een gezonde kringloop- dan wel evenwichtseconomie ontstaat, waarin niet voortdurend geld uit de kringloop wordt onttrokken om als rentegeld de winst- en politieke belangen te dienen van hen die heersen over de renteeconomie en de wereld van het geld.

De vrijheid van een volkseconomie is uitsluitend te bereiken door de totale ontmachting van de wereldhoge financiën, die met behulp van de renteeconomie volkeren knecht, afhankelijk houdt en daarmee rechtstreeks het zionistische streven naar wereldheerschappij dient. De strijd tegen deze renteknechtschap is daarom niet alleen een nationale, maar een wereldwijde vrijheidsstrijd. Een belangrijke buitenpolitieke bondgenoot in deze strijd is de religie van de islam, die een renteeconomie principieel verbiedt.

Het nationaalsocialisme breekt de renteknechtschap en elimineert daarmee de voornaamste bron van inkomsten zonder arbeid en inspanning binnenslands én de knechting van vrije volkeren naar buiten toe. De allereerste concrete maatregel na de revolutie bestaat uit de onmiddellijke en volledige nationalisatie van alle banken, verzekeringsmaatschappijen en overige geld-economische ondernemingen. De controle over de nationale munt moet volledig, uitsluitend en onherroepelijk bij de volkse staat liggen.

Revolutie

Een revolutie is de totale, allesomvattende omkering van alle waarden op alle niveaus van het gemeenschapsleven – zoals de neolithische revolutie, die de mens van jager-verzamelaar tot sedentaire boer maakte, of de technische revolutie van de moderne tijd, die elk aspect van het bestaan volkomen veranderden en alle waarden herschiepen. In engere, machtspolitieke zin verstaat het nationaalsocialisme onder revolutie een fundamentele omwenteling op het niveau van de staatsmacht, die vervolgens een totale omkering van alle waarden op alle terreinen van het leven teweegbrengt. Dit begrip is onlosmakelijk verbonden met dat van decadentie, die door de revolutie definitief moet worden overwonnen.

Daarom onderscheidt het nationaalsocialisme drie grote revoluties in de bekende geschiedenis van Europa:

Tegen de steeds verder om zich heen grijpende decadentie van de antieke wereld zegevierde de revolutie van het christendom. Deze stelde het idee van één almachtige God en zijn door geboden afgedwongen moraal centraal in al het denken, voelen en handelen, en bouwde daarop een meer dan duizend jaar durende orde. Een werkelijke oplossing voor het grondprobleem van de decadentie van de Arische mens in Europa – de groeiende vervreemding tussen natuur en cultuur – kon het christendom echter niet bieden, zoals Friedrich Nietzsche met onverbiddelijke helderheid en scherpte terecht heeft vastgesteld. Integendeel: het dogmatisme van het christendom onderdrukte het geestelijk leven van Europa, blokkeerde elke verzoening tussen natuur en cultuur en verstikte steeds meer de levenswil van de door haar overheerste Arische volkeren.

Hiertegen kwam de uiteindelijk zegevierende revolutie van de Verlichting in opstand. Deze plaatste het individu, zijn vrijheid, zelfbeschikking en zelfverwerkelijking centraal in al het denken, voelen en handelen – maar faalde volkomen in de opdracht om op deze grondslag een duurzame, levenskrachtige orde te scheppen en de decadentie werkelijk te overwinnen. In plaats daarvan ontstonden met het individualisme van de Verlichting de staatsvorm van de westerse parlementaire democratie en de levensorde van het liberaal-kapitalisme – verwrongen, groteske karikaturen van een echte orde – waarmee de decadentie van het Arische ras haar acute, levensbedreigende stadium bereikte.

Hiertegen strijdt sinds 1918 de revolutie van het nationaalsocialisme. Deze zette zich in 1933 voor het eerst machtspolitiek door, werd in 1945 aanvankelijk door de reactie onderdrukt en verpletterd, maar ging onder de oppervlakte van die onderdrukking onverminderd door. Zij veranderde alle waarden van het menselijk samenleven door de volksgemeenschap centraal te stellen in al het denken, voelen en handelen, en werd zo een wereldbeweging en de georganiseerde drager van de levenswil van het Arische ras. Het nationaalsocialisme streeft naar de Nieuwe Orde, die natuur en cultuur eindelijk en voorgoed met elkaar verzoent en daarmee de decadentie definitief overwint.

Elke machtspolitieke revolutie heeft een machtspolitieke drager van de revolutionaire wil nodig – een organisatie die de strijd voert, de overwinning behaalt en de Nieuwe Orde vormgeeft. In het christendom vervulde de katholieke kerk deze rol; in de Verlichting het geheime genootschap van de vrijmetselarij. Drager van de nationaalsocialistische revolutie is de nationaalsocialistische partij.

Het nationaalsocialisme en zijn Nieuwe Orde bouwen op het idee van de volksgemeenschap. Deze is alleen denkbaar bij vrijwillige instemming en onvoorwaardelijke loyaliteit van het volk. Daardoor ontstaat zowel de mogelijkheid als de plicht voor de nationaalsocialistische partij om, waar de omstandigheden dit toelaten, onder de voorwaarden van een functionerende westerse democratie de revolutie legaal door te voeren: zich als partij aan verkiezingen te laten deelnemen, binnen het kader van de geldende grondwet aan de macht te komen en via een totale staatsvernieuwing de nationaalsocialistische volksstaat en uiteindelijk de Nieuwe Orde te vestigen. Waar de heersende orde een legale weg echter blokkeert, strijdt de partij in de illegaliteit en organiseert zo nodig gewapend verzet.

Gezien de overweldigende, allesverzengende decadentie van het Arische ras is de zege van de nationaalsocialistische revolutie vandaag de enige weg om ondergang en rassendood te voorkomen. Dit verklaart de enorme, historische verantwoordelijkheid en betekenis van de strijd van de nationaalsocialistische wereldbeweging – die in Duitsland, zolang het NSDAP-verbod van kracht is, wordt gevoerd door de ideologische gemeenschap van het Neue Front.

Rijk

Het Rijk is de hoogste staatkundige organisatievorm van het Arische ras. Algemeen wordt onder een rijk een autarkische grootruimteordening verstaan die een leefruimte ordent en beveiligt. Voor de Arische mens belichaamt het Rijk echter veel meer dan een louter machtspolitieke constructie: het is een waarde op zich, een onlosmakelijk deel van zijn historische en politieke traditie. Het Rijk belichaamt het eeuwige beginsel van orde – de door de mens geschapen, door wilsbeslissing afgedwongen kosmos – de verzoening van natuur en cultuur, en dient daarmee het hoogste heil van ras en volk.

Dit beginsel van orde vond zijn volmaakte uitdrukking in de rijkgedachte, die de Germanen van Rome erfden en tot nieuwe hoogte verhieven. De rijkgedachte vormt een wezenlijk, onvervreemdbaar deel van de nationaalsocialistische wereldbeschouwing. Haar machtspolitieke dragers in het heden zijn de nationaalsocialistische partijen van Europa. De rijkgedachte zoals wij haar vandaag begrijpen, werd geboren in het volkscharacter en in de levenshouding van het Romeinse volk. Het Romeinse Rijk vormt het onbetwiste uitgangspunt van de groot-Europese rijkstraditie, omdat het reeds in de oudheid grote delen van de Arische leefruimte omvatte en ordende. De ondergang van dit Rijk – uitgelokt door innerlijke decadentie en definitief bezegeld door het christendom – leidde tot de splitsing in een Oost- en een Westrijk en uiteindelijk tot de overname van de rijkgedachte door steeds nieuwe Arische volkeren.

Volkse drager van het Oostrijk waren aanvankelijk de Grieken (Byzantijnen), van wie later Arabieren en Turken bij hun eigen rijkstichtingen werden beïnvloed. De politieke erfgenamen van de Byzantijnen werden de Russen – tot op de huidige dag het leidende volk van het Oostrijk.

Volkse drager van het Westrijk werden na de definitieve ondergang van Rome de Germanen, en bovenal hun kernvolk, de Duitsers. Zij namen de taak van de bovennationale ordening van Europa op zich en stichtten daarmee het "Heilige Roomse Rijk der Duitse Natie" – het Eerste Rijk.

Confessionele verdeeldheid, de opkomst en versterking van de Europese natiestaten en hun nationale egoïsmen verscheurden dit oude Rijk. Het ging in 1806 staatsrechtelijk ten onder; de resten leefden nog voort in het steeds meer tot anachronisme wordende Oostenrijks-Hongaarse keizerrijk tot 1918. Hadden de Duitsers tot de ondergang van het oude Rijk afgezien van de vorming van een eigen nationale staat, dan bracht het tijdperk van het Europese imperialisme de bittere erkenning dat alleen een sterke nationale staat de onmisbare voorwaarde schept voor rijkstichting én rijkbehoud. Zo schiepen de Duitsers in 1871 met het Tweede Rijk eindelijk een sterke nationale staat. Dit bleek echter een tragische paradox: een Duitse nationale staat was voor Europa tegelijk te sterk en te zwak – te sterk om door buurstaten en wereldpolitieke concurrenten te worden geaccepteerd, te zwak om zijn bestaansrecht tegen hun verenigde wil af te dwingen. Dit leidde onvermijdelijk tot de twee wereldoorlogen van de twintigste eeuw.

De leiding van het Tweede Rijk vond geen uitweg uit deze machtspolitieke tragiek en verloor de Eerste Wereldoorlog – hoewel zij door haar bondgenootschap met de Oostenrijks-Hongaarse en de Turkse monarchie en door haar overwinning op Rusland bijna onbewust, gedragen door de enorme volkskracht van de Duitse nationale staat, een nieuw grootrijk had gesticht.

Bewust en doelgericht daarentegen ondernam de leiding van het Derde Rijk dezelfde poging: de versterking van de Duitse nationale staat tot een waarachtig Rijk! De revolutionaire, onstuitbare dynamiek van het nationaalsocialisme steunde deze poging en mobiliseerde alle volkse krachten van Duitsland tot het uiterste. Toch mislukte ook ditmaal de rijkstichting – door het genadeloze imperialisme van de machtspolitieke tegenstanders van Duitsland. Zij brachten het Derde Rijk ten val, verdeelden Duitsland en onderwierpen het aan een bezettingsregime.

Zonder ook maar één van de voor het behoud en de ontplooiing van het Duitse volk levensnoodzakelijke eisen van de rijkgedachte – leefruimte, autarkie en soevereiniteit – op te geven, heeft de ideologische gemeenschap van het Neue Front uit de vernietiging van zowel het Tweede als het Derde Rijk de consequente, onherroepelijke conclusies getrokken. Zij begrijpt zich als een bewust anti-imperialistische beweging die een nieuwe rijkstichting niet langer wil verwezenlijken door de vorming en uitbreiding van een enkele Duitse nationale staat, maar door de wereldwijde nationaalsocialistische revolutie in de gehele leefruimte van het Arische ras. Met dit hoogste doel vormen de nationaalsocialistische partijen een hechte, onbreekbare wereldbeweging.

Het komende Vierde Rijk zal aan het einde van deze revolutie heel Europa – in Oost en West – alsmede Arabië, Turkije en Perzië als bovennationale grootruimteordening omvatten. In dit Rijk zullen alle betrokken volkeren zich soort- en natuurgetrouw, op basis van consequente rassenscheiding en rassenhygiëne, als vrije naties kunnen ontplooien. Dit Vierde Rijk zal zich verbinden met het ontwakende Arische ras op de andere continenten tot een wereldomspannende Arische volkerengemeenschap – en daarmee de Nieuwe Orde voorgoed voltooien.

Ritus

De ritus is de uiterlijke, zichtbare vorm van de traditie en daarmee een onmisbare bouwsteen van elke werkelijk traditionele orde. In zo'n orde wordt hij, naast het beginsel van erfelijkheid, een dragende levensbasis. Decadentie vernietigt de ritus en rooft daarmee de cultuur haar ruggengraat. Precies dit is met de steeds verder om zich heen grijpende decadentie van het Arische ras ook in Europa gebeurd. Het herwinnen van de ritus, dan wel het opnieuw scheppen ervan, is daarom een van de centrale doelen van het nationaalsocialisme in zijn streven naar een soort- en natuurgetrouwe Nieuwe Orde, die op bewuste biopolitieke grondslag een waarachtig traditionele cultuur opnieuw zal oprichten.

Maar niet alleen uit cultuurhistorisch inzicht vormen traditie en ritus onmisbare pijlers van het nationaalsocialisme; ook wereldbeschouwelijk en vooral organisatorisch zijn zij absoluut noodzakelijk. Het nationaalsocialisme kent geen dogmatisme. Zijn boodschap, zijn inhoud en zijn zin is het leven zelf – in al zijn verscheidenheid en met al zijn onverbiddelijke natuurlijke wetten. Daardoor is het nationaalsocialisme even veelzijdig als het aantal en de aard van zijn aanhangers, maar tegelijk één als de biologische aard van volk en ras, waarvan het de georganiseerde levenswil vormt. Het is het idee van de vrijheid.

Om desondanks niet te vervallen in een chaotische veelheid van concurrerende kringen, sekten en richtingen, maar een hecht, slagkrachtig werktuig te blijven van volk en ras in de strijd om het bestaan, heeft het nationaalsocialisme de partij nodig. De partij vereist een traditie van geschiedvormende kracht en die traditie weer een onwankelbare ritus. Eenheid en slagkracht van de partij worden uiteindelijk door de ritus bewaard en door de geschiedenis zelf gedragen.

In Duitsland omvat dit concreet:

- de openlijke, onvoorwaardelijke belijdenis tot de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij, haar partijprogramma en haar Führer Adolf Hitler;
- de heilgroet;
- het bruine hemd van de Sturmabteilung;
- de hakenkruisvlag.

Dit alles en nog veel meer zijn geen louter "uiterlijkheden", maar wezenlijke delen van de traditie en de ritus van het Duitse nationaalsocialisme. Er kan niet aan worden getornd zonder het nationaalsocialisme zelf als historische en politieke kracht uit te wissen. De ritus waarborgt het voortbestaan van de partij en is haar tot zichtbare vorm gerijpte collectieve wil.

Romanen

De Romanen vormen, naast de Germanen, Slaven en het Oost-Indogermanendom, een van de grote volkerenfamilies van het Arische ras. Zij bewonen Europa, met name het zuiden en westen van het continent. Raciaal behoren zij tot het westelijke mensentype van het Ariërtum. Historisch zijn zij de scheppers en vormgevers van het fascisme, dat zich echter – vergeleken met het nationaalsocialisme – ontoereikend heeft getoond tegenover de huidige, existentiële overlevingscrisis van het blanke ras. Daarom wint het nationaalsocialisme thans ook onder de Romaanse volkeren steeds meer aanhangers en strijdt het voor de vereniging van alle Romaanse volkeren van Europa in een Romaanse Federatie als integraal onderdeel van het komende Vierde Rijk.

Hoewel het historische nationaalsocialisme zich oorspronkelijk primair richtte tot het Noordse-Germaanse mensentype, dwingt de huidige noodtoestand van het Arische ras ertoe dat het zich nu volledig begrijpt als de georganiseerde levenswil van het blanke ras in zijn geheel. Dragers van deze wil zijn ook in de Romaanse volkeren de respectieve nationaalsocialistische partijen, die onlosmakelijk deel uitmaken van de nationaalsocialistische wereldbeweging. Zo waarborgt het nationaalsocialisme van de nieuwe generatie vandaag de dag eveneens het behoud en de hogere, soort- en natuurgetrouwe ontplooiing van het westelijke mensentype – binnen zijn allesomvattende strijd voor het overleven en de soort- en natuurgetrouwe hogere ontwikkeling van het gehele Arische ras.

Russen

De Russen vormen het kernvolk van de grote volkerenfamilie der Slaven en behoren raciaal gezien overwegend tot de Ariërs van het oostelijke rastype. Historisch zijn zij erfgenamen van het Oost-Romeinse Rijk van Byzantium en daarmee de volkse dragers van de Oost-Europese rijkgedachte. De politieke uitdrukkingsvorm hiervan is vooral het panslavisme, met zijn streven naar de eenheid van alle Slavische volkeren.

Uit de traditie van het panslavisme zal een Russisch en panslavisch nationaalsocialisme voortkomen, dat een Slavische Federatie zal scheppen binnen de komende Europese grootruimteordening van het Vierde Rijk – een federatie waarin de Russen, vanwege hun historische invloed en volkse kracht, een doorslaggevende rol zullen spelen. Vanuit dit perspectief van nationale vrijheid en soort- en natuurgetrouwe ontwikkeling van het Slavendom in het algemeen en het Russische volk in het bijzonder, zal het nationaalsocialisme juist in de Sovjet-Unie de kracht winnen om het heersende marxisme geestelijk te overwinnen, de communistische dictatuur te breken en daarmee haar imperialisme definitief te doorbreken. Een werkelijke bevrijding van de Russen is de onmisbare voorwaarde voor de dood van het Sovjetimperium!

De historische ervaringen, met name die van de Tweede Wereldoorlog, en de omstandigheden van het atoomtijdperk verbieden echter elk geloof in de mogelijkheid van een dergelijke bevrijding van buitenaf – laat staan door een nieuwe oorlog. Alleen de Russen zelf zijn daartoe in staat. Met de reeds bewezen oprichting en het voortdurende bestaan van een Russische nationaalsocialistische beweging, alsmede van andere verwante nationaal-Russische en panslavistische stromingen, is deze Russische bevrijding reeds onomkeerbaar begonnen.

Daarentegen ziet het Duitse nationaalsocialisme van de nieuwe generatie volledig af van het oude idee van oostexpansie en bewandelt nieuwe, consequente wegen in het streven naar voldoende leefruimte. De ideologische gemeenschap van het Neue Front streeft daarom als eerste, onwrikbare consequentie naar een nationale Duitse oostpolitiek die gericht is op neutraliteit, teneinde op deze wijze uiteindelijk de eenheid, vrijheid en soevereiniteit van Duitsland te herwinnen.

Senaat

De nationaalsocialistische senaat belichaamt de collectieve wijsheid van de partij en staat tegenover de partijleider – die overeenkomstig het Führerprincipe met nagenoeg onbeperkte autoriteit de werkelijkheid vormgeeft – als hoeder van het idee van het nationaalsocialisme zelf. Aan de senaat is de partijleider ervoor verantwoordelijk dat ook hij, net als iedere andere partijgenoot, zich onvoorwaardelijk onderwerpt aan dat idee en aan de partij. De senaat telt in totaal 64 senatoren (Grote Senaat), van wie 24 een permanente werkgroep vormen (Kleine Senaat).

Aan de senatoren worden met betrekking tot hun wereldbeschouwelijke overtuiging en standvastigheid, hun onbaatzuchtigheid en onpartijdigheid tegenover interne partijtwisten, hun onwankelbare trouw aan de partij, hun onkreukbare eerlijkheid en hun onbeperkte aanzien onder de partijgenoten de allerhoogste eisen gesteld. Zij mogen op het moment van hun benoeming niet langer in de actieve strijd staan en zijn daardoor niet meer verwikkeld in belangen, conflicten en de dagelijkse kleinigheden van de organisatorische arbeid.

Een senator wordt voor het leven benoemd door unanieme coöptatie van de senaat (waarbij de partijleider een vetorecht bezit) en kan bij onwaardigheid uitsluitend door een unaniem besluit van alle overige senatoren weer uit de senaat worden gezet. Als gemeenschap – dus bij unanieme besluiten – beschikt de senaat over buitengewone bevoegdheden:

- De senaat kiest de partijleider. Alleen hij kan een partijleider ook afzetten.
- Hij bezit een vetorecht tegen alle beslissingen van de partijleiding en kan zelf bevelen aan de partij uitvaardigen, waarbij de partijleider op zijn beurt een vetorecht heeft.

In de regel zal de senaat zich echter beperken tot het adviseren van de partijleiding en slechts ingrijpen wanneer grondbeginselen in gevaar komen. Na de machtsovername door de partij gelden de bevoegdheden van de senaat naar analogie ook op alle niveaus van de dan ontstane nationaalsocialistische volksstaat, alsmede uiteindelijk in de Nieuwe Orde.

Onder de huidige omstandigheden van de tweede strijdtijd in Duitsland wordt de senaat gevormd zodra de heroprichting van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij is voltooid. De partijleider benoemt de eerste 24 senatoren, waarbij de reeds zittende senatoren als gemeenschap een nieuwe benoeming door een veto kunnen verhinderen. Zodra het aantal van 24 senatoren is bereikt, constitueert de nationaalsocialistische senaat zich met al haar bevoegdheden en vervult daarmee de uitdrukkelijke wens van de Führer Adolf Hitler:

“Door hem zal een aantal van de oudste, trouwste en bekwaamste geesten van de beweging in onmiddellijke verbinding met de hoogste partijleiding worden gebracht. Het behoren tot deze Grote Senaat van de beweging zal in de toekomst als de grootste eer van de beweging worden ervaren en beschouwd.”

Slaven

De Slaven vormen, naast de Germanen, Romanen en het Oost-Indogermanendom, een van de grote volkerenfamilies van het Arische ras en bewonen Europa, met name het oosten van het continent. Raciaal behoren zij tot het oostelijke rastype van het Ariërtum. Hun kernvolk – tevens de volkse drager van het Sovjetimperium – zijn de Russen.

Historisch zijn de Slaven erfgenamen van het Oost-Romeinse Rijk van Byzantium en scheppers en vormgevers van het panslavisme. Beide tradities vormen het onmisbare fundament van een toekomstig Slavisch nationaalsocialisme, waarvan de machtspolitieke opdracht bestaat uit de bevrijding van Oost-Europa van het marxisme en de Sovjetdictatuur, alsmede uit de integratie in het komende Vierde Rijk – de Europese grootruimteordening van het nationaalsocialisme.

Binnen dit Rijk waarborgt het nationaalsocialisme alle Slavische volkeren het behoud en de hogere, soort- en natuurgetrouwe ontplooiing van hun soort in hun historische leefruimte en verwezenlijkt het tegelijk het oorspronkelijke doel van het panslavisme: de eenheid van alle Slavische volkeren in een Slavische Federatie. Het nationaalsocialisme ontdoet dit panslavisme echter van zijn historische tegenstelling tot de Germaanse volkeren, en in het bijzonder tot Duitsland, omdat het alle Arische volkeren gelijkelijk behoud en ontplooiing van hun soort garandeert en zo de toekomst van het Arische ras als geheel veiligstelt.

Hoewel het nationaalsocialisme zich oorspronkelijk primair richtte tot het Noordse-Germaanse mensentype, dwingt de huidige existentiële noodtoestand van het gehele blanke ras ertoe dat het zich thans volledig begrijpt als de georganiseerde levenswil van het ras in zijn totaliteit. Drager van deze wil is ook onder de Slavische volkeren de nationaalsocialistische wereldbeweging met haar respectieve nationaalsocialistische partijen – zoals in Duitsland de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij. Zo waarborgt het nationaalsocialisme van de nieuwe generatie ook het behoud en de hogere, soort- en natuurgetrouwe ontplooiing van het oostelijke rastype in zijn allesomvattende strijd voor het overleven en de soort- en natuurgetrouwe hogere ontwikkeling van het gehele Arische ras. Onmisbare voorwaarde hiervoor is de bevrijding van de Slavische volkeren door de val en ineenstorting van het Sovjetimperium. In het atoomtijdperk kan deze bevrijding alleen van binnenuit plaatsvinden.

Dit langetermijnperspectief verhindert echter geenszins de nationale Duitse oostpolitiek die door de ideologische gemeenschap van het Neue Front wordt bepleit. Deze streeft er in eerste instantie naar via onderhandelingen met het Sovjetimperium de Duitse eenheid, vrijheid en soevereiniteit te herstellen, waarbij de buitenpolitieke neutraliteit van de Duitse staat – onafhankelijk van West én Oost – wordt nagestreefd.

Soldatendom

Uitgaande van de eeuwige wetten van leven en natuur – strijd om het bestaan, selectie en het uitsterven van levensongeschikte vormen – belijdt het nationaalsocialisme een onwrikbare, strijdvaardige levenshouding om daarmee het behoud en de hogere ontplooiing van volk en ras te waarborgen. Deze strijdvaardige levenshouding vindt haar krachtigste, meest zuivere uitdrukking in de vorm en ethiek van het soldatendom, dat een wezenlijk en onvervreemdbaar deel vormt van het nationaalsocialistische waarde-ideaal.

Net als bij het arbeiderschap – waarvan het soldatendom een nog scherpere, meer geconcentreerde uitdrukking is en waaruit het organisch voortkomt – verstaat het nationaalsocialisme onder soldatendom enerzijds de concrete sociale groep binnen de volksgemeenschap: die mannen aan wie de bescherming van de uiterlijke en innerlijke veiligheid van de staat is toevertrouwd en aan wie de staat de hun toekomende plaats en de hun verschuldigde eer onvoorwaardelijk garandeert. Anderzijds belichaamt soldatendom de ethische levenshouding van de strijder, zoals die onovertroffen tot uitdrukking komt in de leidspreuk:

"Wie op de hakenkruisvlag zweert, heeft niets meer dat nog hem toebehoort!"

De soldaat is arbeider in de hoogste ethische zin van het waarde-ideaal, omdat hij overeenkomstig zijn aanleg, neigingen en vermogens op zijn plaats met alle kracht en energie zich inzet en werkt voor de volksgemeenschap. Als soldaat dient hij die volksgemeenschap met zijn strijdvaardige levenshouding, die de totale inzet en zo nodig de opoffering van het eigen leven als vanzelfsprekend beschouwt. Gebonden aan discipline, bevel en onvoorwaardelijke gehoorzaamheid is de soldaat de zwaardarm van de nationaalsocialistische revolutie.

Nationaalsocialistisch soldatendom is pure rebellie tegen de burgerlijke, bekrompen wereld en stelt tegenover het burgerlijke materialisme de trotse, heroïsche houding van strijd, dapperheid, offerbereidheid, verzaking en dienstbaarheid. Het is echter geenszins een louter militaristisch huurlingendom of een soldatenbestaan als doel op zich, maar bewust politiek soldatendom dat zich volledig in dienst stelt van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij en haar onverbiddelijke strijd voor de Nieuwe Orde. Dit politieke soldatendom staat in de onverbrekelijke traditie van de Sturmabteilung, die de enige authentieke en legitieme belichaming ervan vormt. Als het hoogste nationaalsocialistische mensentype komen juist uit de gemeenschap van politieke soldaten de leiders van de natie voort.

Soevereiniteit

Soevereiniteit is het vermogen van een staat tot volledige zelfbeschikking en onafhankelijkheid van buitenlandse invloeden op alle terreinen: volksverdediging, volkseconomie, cultuur, rechtspraak, buitenlandse én binnenlandse politiek. De hoogste uitdrukking van soevereiniteit is de grondwetgevende macht: het vermogen om een grondwet door te voeren die het gehele staatsleven ordent en vormgeeft.

In het nationaalsocialisme is de natie de soeverein – dat wil zeggen: de zich van zichzelf bewuste, politiek handelingsbekwame volksgemeenschap. Drager van de wil van het volk en daarmee de werkelijke, eigenlijke drager van de nationale soevereiniteit is de nationaalsocialistische partij. Op basis van dit begrip van nationale soevereiniteit streeft het nationaalsocialisme onvoorwaardelijk naar het zelfbeschikkingsrecht van de volkeren en keert het zich met kracht tegen elk imperialisme.

Duitsland is sinds zijn nederlaag in de Tweede Wereldoorlog – noch als geheel, noch in zijn deelstaten – soeverein, maar verkeert in een toestand van onderworpenheid aan de overwinnaars, met name de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie, en daarmee in een halfkoloniale knechtschap. Hiertegen strijdt de ideologische gemeenschap van het Neue Front, die de vrijheid van het Duitse volk nastreeft, zich daarmee tot de ware Duitse vrijheidsbeweging maakt en de heroprichting van de NSDAP mogelijk maakt – de partij die uiteindelijk de staatkundige soevereiniteit van Duitsland zal herwinnen.

Omdat de Duitse soevereiniteit werd beëindigd door de afzetting van de laatste onafhankelijke Rijksregering, die door de NSDAP was gesteld, en door de ontmanteling van de partij zelf, kan zij ook alleen worden hersteld door de heroprichting van de partij en haar hernieuwde machtsovername.

De soevereiniteit van een natie verwezenlijkt zich hetzij in een nationale staat, hetzij in een rijk – waarvan de vrijheid van de erin verenigde naties het onwankelbare fundament vormt. Het Neue Front streeft niet primair naar een louter Duitse nationale staat, maar naar het Vierde Rijk als bovennationale grootruimteordening van Europa, dat zowel de soevereiniteit van de volkeren waarborgt als het probleem van voldoende leefruimte voorgoed oplost.

Sovjet-Unie

De Sovjet-Unie is een van de twee supermachten en vormt daarmee, samen met de Verenigde Staten, een van de hoofdmachten van het hedendaagse imperialisme dat de vrijheid van de volkeren bedreigt. Dit Sovjetimperialisme dient de dogmatische ideologie van het marxisme. Haar volkse drager is het Russische volk, dat zelf het grootste slachtoffer is van de marxistische dictatuur.

Het nationaalsocialisme, als georganiseerde levenswil van het Arische ras, is fundamenteel anti-imperialistisch en strijdt voor de vrijheid van alle blanke volkeren. Het staat daarom zowel ideologisch vijandig tegenover de marxistische leer en het staatssysteem van de Sovjet-Unie als tegenover het imperialisme dat daaruit voortvloeit. Omdat de Sovjet-Unie echter een nucleaire supermacht is, kan zij niet van buitenaf, noch door oorlog, noch door politieke of economische druk worden verslagen, maar moet zij van binnenuit door een eigen revolutie worden overwonnen. Dit zal geschieden door de zege van een nationaalsocialistische beweging binnen de Sovjet-Unie zelf, waardoor Rusland en het gehele Slavische vestigingsgebied in Europa deel zullen worden van het komende Vierde Rijk. Van dit zeer langetermijndoel moeten de kort- en middellangetermijnnoodzakelijkheden van een nationale Duitse oostpolitiek tegenover de Sovjet-Unie en haar imperium zorgvuldig worden onderscheiden.

De ideologische gemeenschap van het Neue Front streeft naar de neutraliteit van Duitsland, waarmee de eenheid, vrijheid en soevereiniteit van de Duitse natie moeten worden hersteld – en dit door middel van een omvattende politieke toenadering tot en samenwerking met de Sovjet-Unie. Daarmee wordt de kwestie van buitenpolitieke samenwerking tussen staten strikt gescheiden van de wereldbeschouwelijke strijd.

De voornaamste vijand van het nationaalsocialisme van de nieuwe generatie in Duitsland is op dit moment dan ook niet de Sovjet-Unie. Machtspolitiek gezien zijn dat de Verenigde Staten en het zionisme dat deze beheerst, terwijl het cultureel het amerikanisme is, waartegen de Duitse culturele revolutie zich richt. Daartegenover gaat van de Sovjet-Unie geen cultureel imperialisme uit en zijn de zionistische invloeden daar duidelijk minder uitgesproken.

Socialisme

De overwinnig van het kapitalisme en de opbouw van een socialistische orde zijn de traditionele Het nationaalsocialisme is de erfgenaam en voltooier van de oorspronkelijke doelen van de arbeidersbeweging. Socialisme is de wil tot een ware gemeenschap – een gemeenschap waarin de arbeider volkomen gelijkberechtigd en gewaardeerd is, waarin ieder mens uitsluitend wordt beoordeeld en beloond naar de mate waarin hij zich op zijn plaats, overeenkomstig zijn vermogens, voor die gemeenschap inzet, en geenszins naar de aard van zijn werk. De socialistische orde rust op de onwrikbare beginselen van het arbeiderschap en kan alleen worden verwezenlijkt binnen het kader van een vrije en soevereine natie.

Geen internationale heilsleer maakt de arbeider werkelijk vrij en schept ware gerechtigheid – alleen het eigen volk kan dat volbrengen. Maar dit is uitsluitend mogelijk wanneer het volk eerst vrijheid en soevereiniteit voor zichzelf verovert en zo een onafhankelijke natie wordt. Daarom versmelten de wil om een vrij, trots en onafhankelijk volk te zijn (nationalisme) en de wil tot een rechtvaardige gemeenschap van alle klassen, standen en lagen (socialisme) tot het nationaalsocialisme, waaraan nog het rassenbewustzijn als derde, onmisbare pijler wordt toegevoegd. Juist begrepen socialisme is daarom alleen als nationaalsocialisme denkbaar!

Machtspolitieke drager van het nationaalsocialisme is de nationaalsocialistische partij. In Duitsland is dit de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij. Zij heeft in haar partijprogramma de beginselen en eisen van het Duitse socialisme onverbiddelijk vastgelegd: het leidmotief is verankerd in punt 24 – **Volksbelang vóór eigenbelang** – dat vervolgens in de concrete eisen van de punten 9 tot en met 18 zijn praktische verwezenlijking vindt:

- gelijke rechten en plichten voor alle volksgenoten;
- recht op arbeid – plicht tot arbeid;
- afschaffing van inkomsten zonder arbeid en moeite door het breken van de renteknechtschap;
- inbeslagname van alle oorlogswinsten;
- nationalisatie van trusts;
- winstdeling in grote ondernemingen;
- royale oudedagsvoorziening;
- bevordering en bescherming van de middenstand;
- landhervorming ten bate van de volksgemeenschap;
- doodstraf voor volksverraders en zware misdadigers.

De maatschappij- en economievorm van het volkse socialisme is het corporatisme; de staatsvorm is de door de partij gedragen nationaalsocialistische volksstaat. Het volkse socialisme bestrijdt en overwint zowel het liberaal-kapitalisme als het marxisme en vormt een van de hoekstenen van de Nieuwe Orde.

Staat

Het nationaalsocialisme streeft naar de totale staat – dat wil zeggen een staat die door totale mobilisatie alle maatschappelijke groepen en lagen, alle levensuitingen van de volksgemeenschap en al haar volksgenoten omvat en betrekt, alle krachten en energieën organiseert, bundelt en richt op één enkel, hoogste doel:

Behoud en hogere, soort- en natuurgetrouwe ontplooiing van het volk!

Deze totale staat is de door de nationaalsocialistische partij gevormde en onvoorwaardelijk gedragen nationaalsocialistische volksstaat, die ontstaat als resultaat van de nationaalsocialistische revolutie en rust op het corporatisme. Volgens het nationaalsocialistische begrip is de staat echter nooit een doel op zich, maar altijd en uitsluitend een middel tot een doel. Hij dient het overleven en de soort- en natuurgetrouwe hogere ontwikkeling van een volk en vormt de machtspolitieke organisatie van de wilsgemeenschap die een volk constitueert om te leven en zich te ontplooien – de wilsgemeenschap van de natie. Alleen deze doelstelling, en alleen deze zin van zijn bestaan, kunnen de legitimiteit van een staat ethisch rechtvaardigen.

Een staat is immer de organisatievorm van een wilsgemeenschap van mensen. Deze kan ook gebaseerd zijn op een ideologie, een klasse, een religie, een grondwet, materiële belangen of wat dan ook – en wordt door nationaalsocialisten weliswaar als reëel bestaand erkend, maar nimmer als ethisch gerechtvaardigd aanvaard; zij wordt bestreden en uiteindelijk overwonnen.

De enige ethisch gerechtvaardigde staat is de nationale staat, die overeenkomstig het zelfbeschikkingsrecht van de volkeren alle gesloten wonende leden van één volk omvat. De hoogste, volmaaktste vorm van de staat is het Rijk – als machtspolitieke grootruimteordening en leefruimte van het Arische ras. Het Vierde Rijk is daarom de nagestreefde, eigenlijke staatkundige organisatievorm van de door het nationaalsocialisme te bevechten Nieuwe Orde.

De overgang van het thans heersende systeem naar de nationaalsocialistische volksstaat geschiedt – waar een legale revolutie mogelijk is (dus in de meeste democratieën van westers type) – door een totale staatsvernieuwing.

Staatsvernieuwing

De weg van de nationaalsocialistische revolutie – van de oprichting van de nationaalsocialistische partij tot de volledige verwezenlijking van de Nieuwe Orde – verloopt via verschillende, duidelijk afgebakende etappes, waarvan de schepping van de nationaalsocialistische volksstaat de belangrijkste is. De revolutie voltrekt zich in overeenstemming met en mét de instemming van de overgrote massa van het volk. Daardoor kan zij in democratieën van westers type – voor zover deze werkelijk vrije verkiezingen toelaten – in overeenstemming met de heersende rechtsorde, dus volledig legaal, worden uitgevoerd.

Als halfkoloniaal zelfbestuur onder draconische NS-verbodswetten behoort de Bondsrepubliek Duitsland, ondanks het houden van verkiezingen, slechts zeer beperkt tot deze categorie. Niettemin streeft de ideologische gemeenschap van het Neue Front ook in de BRD naar een legale revolutie, door de staatsvernieuwing als onmisbare tussenetappe van haar strijd te stellen. Dit vloeit rechtstreeks voort uit punt 25 van het onveranderlijke partijprogramma van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij, dat de schepping van een sterke centrale macht in de staat eist zonder daarbij onmiddellijk de grondwettelijke basis te wijzigen.

Dienovereenkomstig eist het Neue Front binnen het kader van de huidige rechtsorde van de BRD legaal een grondige staatsvernieuwing. Deze omvat concreet:

- directe verkiezing van het staatshoofd door het volk;
- invoering van bindende volksinitiatieven en volksreferenda;
- wijziging van het kiesrecht zodat de sterkste partij een absolute meerderheid in het parlement krijgt, terwijl kleine partijen tegelijk een zetelaandeel ontvangen dat exact overeenkomt met hun stemmenaantal (volledige afschaffing van de 5%-drempel);
- opheffing van alle partijverboden en onbeperkte deelname van alle partijen aan verkiezingen – inclusief de NSDAP.

Een dergelijke staatsvernieuwing maakt het voor de NSDAP aanzienlijk gemakkelijker om de massa van het Duitse volk te winnen voor de nationaalsocialistische revolutie, schept de legale voorwaarden voor de invoering van een werkelijk nationaalsocialistische grondwet en maakt daarmee de oprichting van een authentieke nationaalsocialistische volksstaat mogelijk – als onwrikbare springplank naar het Vierde Rijk en de Nieuwe Orde.

Strategie

De taak van de strategie is een politieke beweging de weg te wijzen waarop zij haar langetermijndoelen kan bereiken – in wezen een praktische handleiding te bieden voor machtsverwerving en uiteindelijk machtsovername. In het nationaalsocialisme behoort de strategische opzet tot de door de partijlijn van de nationaalsocialistische partij vastgelegde en onwrikbaar bepaalde grondvoorwaarden van de politieke strijd. In Duitsland treedt, zolang het verbod op de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij van kracht is, de algemene lijn van de ideologische gemeenschap van het Neue Front in de plaats van die partijlijn.

De strategie van de nationaalsocialistische beweging van de nieuwe generatie stelt als hoogste doel allereerst de heroprichting van de NSDAP en vervolgens haar hernieuwde machtsovername. Zij berust op een massapsychologisch omkeerproces dat wordt ontketend door de onverbloemde, openlijke belijdenis tot het nationaalsocialisme.

Nog altijd is het nationaalsocialisme – met zijn leiders, ideeën en symbolen – in Duitsland alomtegenwoordig. Omdat de overwinnaars van de Tweede Wereldoorlog en hun Duitse handlangers tot op de dag van vandaag de volledige controle uitoefenen over alle propagandistische sturingsinstrumenten van de heersende genormeerde massamaatschappij, wordt dit alles weliswaar overweldigend negatief beoordeeld en met enorme inspanning dagelijks opnieuw veroordeeld, bespot en bestreden. Juist in deze consequente, totale afwijzing van het nationaalsocialisme door alle politieke en maatschappelijke krachten en machten van de huidige orde ligt echter de grote kans besloten: in geval van een werkelijke, diepe systeemcrisis – die zich jaar na jaar duidelijker aftekent – als enige werkelijke alternatief serieus te worden genomen, massale sympathie te winnen en invloed en macht te verwerven.

Omdat de heersende negatieve wereld zich in de eerste plaats als “antinazistisch” definieert en dit tot vervelens toe herhaalt en benadrukt, wordt de openlijke belijdenis tot het nationaalsocialisme als het ware automatisch aantrekkelijker naarmate het systeem aan geloofwaardigheid en gezag verliest. Wanneer de massa’s eenmaal een werkelijk alternatief zoeken, zullen zij geen hoop vestigen op krachten die zich door aanpassing aan het systeem hebben gecompromitteerd, maar op de beweging die zowel in het zelfbeeld van het systeem als in haar eigen zelfbeeld in alle opzichten het meest extreme, onverbiddelijke tegenbeeld vormt van de huidige burgerlijke levensorde – de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij!

De eis tot opheffing van het NS-verbod en de politieke arbeid voor de heroprichting van de NSDAP vormen daarom de beslissende strategische aanpak voor de hernieuwde machtsovername van de nationaalsocialistische partij in Duitsland en daarmee het kernwerk van het Neue Front. Voor de uitvoering van deze strategie maken de nationaalsocialistische kaders gebruik van verschillende frontorganisaties.

De buitengewoon felle weerstand van het systeem tegen deze openlijke belijdenis tot het nationaalsocialisme eist van de nationaalsocialistische strijders grote opofferingsgezindheid – tot gevangenschap omwille van hun overtuiging toe. Juist dit bewijst echter niet dat de strategie van het Neue Front verkeerd zou zijn, maar integendeel dat het systeem het daaruit voortkomende gevaar glashelder heeft onderkend.

Strijd

Als wereldbeschouwing van het biologisch humanisme gaat het nationaalsocialisme uit van de door onverbiddelijke natuurwetten bepaalde werkelijkheid van het leven. Tot de belangrijkste van deze biologische levenswetten behoren, naast erfelijkheid en differentiatie, de strijd. Deze strijd om het bestaan – die leidt tot sterkere voortplanting en daarmee tot het overleven van de meest levensgeschikte levensvormen, tot beperkte voortplanting en daarmee tot het geleidelijke verdwijnen van minder levensgeschikte levensvormen, en tot de uitroeiing van levensongeschikte en minderwaardige levensvormen – stemt volledig overeen met het aristocratische grondbeginsel van de natuur: de selectie en hogere ontplooiing van de besten. De strijd is daarom de vader van alle dingen en het eeuwig bewegende principe van behoud en ontplooiing van de soort.

Omdat echter de mens als enige bekende levensvorm over een vrije wil beschikt en daarom – ten koste van decadentie – tijdelijk als individu of als gemeenschap in tegenspraak met de biologische natuurwetten kan leven, moet een volk dat werkelijk wil overleven en zich hoger ontwikkelen de bewuste, onwrikbare wil opbrengen om soort- en natuurgetrouw te leven, de strijd als grondbeginsel van het leven onvoorwaardelijk te erkennen en tot een strijdvaardige levenshouding te komen. Juist deze wil wekt en onderhoudt het nationaalsocialisme in de volkeren van het Arische ras. Tot aan de volledige verwezenlijking van de Nieuwe Orde fungeert de nationaalsocialistische partij daarbij als de onmisbare drager van de wil van het volk.

De belijdenis van het nationaalsocialisme tot de strijd, zijn onverbiddelijke wil tot strijd als centraal levensprincipe, betekent geenszins een verheerlijking van oorlog – die in het tijdperk van massavernietigingswapens is ontaard tot een catastrofale minusselectie. Deze belijdenis en deze wil verwezenlijken zich veeleer in twee fundamentele politieke eisen: gemeenschapsdenken en elitevorming.

Omdat de mens in de eerste plaats een gemeenschapswezen is, waarborgt niet de heroïsche eenzame strijder in zijn eentje het overleven van rassen en volkeren, maar alleen wanneer hij ingebed is in strijdvaardige, hechte gemeenschappen kan hij de strijd om het bestaan effectief en succesvol voeren. Om echter ook deze gemeenschappen werkelijk soort- en natuurgetrouw vorm te geven, is binnen het gemeenschapsleven een voortdurende, meedogenloze interne selectie van een strijdvaardige elite en haar ordening volgens het Führerprincipe onontbeerlijk. Gemeenschapsdenken en elitevorming vormen zo samen de onmisbare grondslag voor de oprichting van een nationaalsocialistische partij, een nationaalsocialistische staat en uiteindelijk een trotse, vrije natie die de strijd om het bestaan met glans doorstaat.

Vóór de machtsovername is de strijd voor de nationaalsocialistische partij in de eerste plaats de strijd voor de revolutie zelf. Haar hoogste ethische belichaming is de levenshouding van het politieke soldaatschap binnen de partij. Daarmee is – na de geboden van geloof en discipline – het gebod “Vecht!” het derde, onwrikbare gebod voor de politieke soldaten:

DE STRIJD IS HET LEVEN VAN DE POLITIEKE SOLDAAT!

Organisatorisch belichaamt deze strijdvaardige levenshouding zich in de Sturmabteilung van de partij.

Sturmabteilung

De Sturmabteilung is de organisatorische belichaming van het politieke soldatendom binnen de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij. Aan dit politieke soldatendom dankt het nationaalsocialisme van de nieuwe generatie zijn ontstaan, zijn historische successen en zijn onwankelbare hoop op uiteindelijke overwinning. Dit geldt in het bijzonder voor de ideologische gemeenschap van het Neue Front, dat zich bewust en uitdrukkelijk in eerste instantie opvat als kiemcel van een nieuwe SA. Zij belijdt daarom onvoorwaardelijk de traditie en de geest van de Sturmabteilung als bindende leidraad voor al haar kaders.

Het Neue Front definieert de traditie van de SA als volgt:

- De SA is een revolutionair verbond van soldatesk gevormde mannen;
- De SA is de kern van een politiek hecht, revolutionair volksleger;
- De SA is en blijft bewust en uit innerlijke overtuiging de Sturmabteilung – dus een onderafdeling – van de NSDAP en onderwerpt zich onvoorwaardelijk aan haar politieke leiding;
- De SA wijst een gewapende omverwerping af waar een legale revolutie mogelijk is;
- De SA is een onverwoestbare ideologische gemeenschap;
- De SA werkt door het geleefde voorbeeld van de SA-geest;
- De SA bestrijdt genadeloos de reactie als de ergste vijand van de door haar gedreven nationaalsocialistische revolutie;
- De SA bestrijdt elk dogmatisme als een ontaardingsverschijnsel van menselijk denken, voelen en handelen;
- De SA wijst er met trots op dat zij zelfs naar de verwrongen maatstaven van de Neurenbergse wraakjustitie van de overwinnaars van 1945 geen “misdaadorganisatie” is. Het verbod op een nationaalsocialisme dat zich in de traditie van de SA plaatst, is daarom zelfs volgens de beginselen van de overwinnaars – die in de BRD nog altijd als hoogste richtsnoer gelden – niet gerechtvaardigd.

Samen met deze traditie kenmerkt de geest van de SA de politieke soldaat van het nationaalsocialisme. Deze geest vindt zijn zuiverste uitdrukking in de tien geboden van de politieke soldaat:

1. Geloof! Het geloof is onze levensbasis.
2. Gehoorzaam! Gehoorzaamheid is de grote deugd van onze revolutie.
3. Vecht! De strijd is de levensinhoud van de politieke soldaat.
4. Wees trouw! Onze eer heet trouw.
5. Wees kameraadschappelijk! Kameraadschap is de voorwaarde voor ware gemeenschap.

6. Werk aan jezelf! Een nationaalsocialist houdt nooit op met leren.
7. Wees zwijgzaam! Een daad is meer waard dan honderd grote woorden.
8. Wees dapper! Dapperheid is de wil tot zelfoverwinning.
9. Wees trots! De SA is en blijft Duitslands lot.
10. Wees genadeloos! Hard in de strijd en hard in de overwinning – zo voltooien wij de nationaalsocialistische revolutie.

De nationaalsocialistische volksstaat na de zege van de revolutie zal een SA-staat zijn. Niet omdat de SA de staat wil beheersen – dat is de exclusieve taak van de partij – maar omdat zij alle strijdvaardige mannen van het volk zal winnen en vormen, omdat deze strijders de hun toekomende leidende plaats in de staat zullen innemen, en omdat de SA de bescherming van de nationaalsocialistische volksstaat naar binnen én naar buiten zal overnemen en daartoe alle weerbare mannen mobiliseert en organiseert.

De hoogste taak van de SA in de nationaalsocialistische volksstaat is de totale mobilisatie van het volk met als enig doel het behoud en de hogere, soort- en natuurgetrouwe ontplooiing van de soort. Na de overgang naar de Nieuwe Orde ontstaan uit de gelederen van de SA die strijdvaardige mannenbonden en ordensgemeenschappen die op lange termijn de onwankelbare stabiliteit van een waarachtig traditionele orde waarborgen.

Tactiek

Terwijl de strategie een politieke beweging de langetermijnweg wijst naar machtsverwerving en uiteindelijke machtsovername en daarbij de grote perspectieven analyseert en benut, is het de specifieke taak van de tactiek om op korte termijn de invloed en aanhang van die beweging te vergroten. Tot de algemene lijn van de ideologische gemeenschap van het Neue Front behoren daarom niet alleen een duidelijke strategische opzet, maar ook weloverwogen tactische richtlijnen – waarbij de tactiek altijd ondergeschikt blijft aan de strategie:

Tactiek zonder strategie leidt tot blind activisme. Strategie zonder tactiek leidt tot steriel sektarisme. Alleen samen wijzen zij de onverbiddelijke weg naar de macht.

Voor de praktische uitvoering van haar tactiek maakt het Neue Front gebruik van verschillende massaorganisaties.

De tactiek van het Neue Front berust op de nuchtere erkenning dat in liberaal-kapitalistische massamaatschappijen onder betrekkelijk stabiele omstandigheden de overgrote meerderheid van de bevolking geen enkele belangstelling heeft voor wereldbeschouwingen, idealen of abstracte politieke ideeën. Zij interesseert zich vrijwel uitsluitend voor haar directe, persoonlijke levensomstandigheden. Alleen concrete misstanden, benadeling en onrechtvaardigheid op dit vlak wekken verontwaardiging op – in extreme gevallen zelfs rebellie – en bieden een revolutionaire beweging daardoor reële aanknopingspunten om haar massabasis in het volk duurzaam te vergroten.

Het Neue Front zet haar kaders daarom bewust en systematisch zo in dat overal waar ontevredenheid en kritiek opborrelen, ook nationaalsocialisten aanwezig zijn die deze ontevredenheid tot rebellie en deze rebellie tot revolutie proberen op te stoken. Nergens moet de strijd en de politieke arbeid zo soepel, flexibel en aanpassingsgezind zijn als juist op het terrein van de tactiek – hier gelden geen starre beginselen, alleen kansen!

Momenteel bieden zich vier bijzonder belangrijke aanknopingspunten aan voor het tactische optreden van het Neue Front:

1. Strijd tegen de omvolking;
2. Strijd tegen de milieuverontreiniging en de vernietiging van onze levensruimte;
3. Culturele revolutie tegen het amerikanisme en de daarmee gepaard gaande decadentie;
4. Strijd voor een verenigd, neutraal en soeverein Duitsland als basis voor een werkelijke, duurzame vrede.

Elk van deze thema's is bij uitstek geschikt om grote ontevreden massa's te mobiliseren. Terwijl levensbescherming (zowel ecologisch als demografisch) en neutralisme tegenwoordig vooral als "linkse" thema's worden gezien, worden kritiek op de massale vreemdelingenoverstroming en op de culturele decadentie (die zich momenteel vooral als amerikanisme manifesteert) doorgaans als "rechts" bestempeld. Als authentieke volkse beweging is het nationaalsocialisme echter noch "rechts", noch "links", maar omvat het de levenswil van een volk in haar totaliteit en verbindt het elementen van beide kanten. Juist daarom kan het al deze thema's organisch samenvoegen tot één

enkele, uiteindelijk systeemdoorbrekende politieke revolutiebeweging en zo de tactische mogelijkheden naadloos verbinden met de strategische noodzaak – en daarmee de revolutie daadwerkelijk verwezenlijken.

De genoemde aanknopingspunten vormen vermoedelijk de belangrijkste revolutionaire tactische hefbomen, omdat het heersende systeem zich niet in staat zal tonen ook maar één van deze existentiële problemen werkelijk op te lossen, terwijl de dringende noodzaak van oplossingen juist jaar na jaar toeneemt. Dit geldt met name voor omvolking en de systematische vernietiging van onze natuurlijke levensruimte. Daarnaast streeft het Neue Front er echter naar alle potentieel of daadwerkelijk systeemkritische stromingen te beïnvloeden en alle optredende systeemcrises en problemen maximaal te benutten met behulp van een doordachte bondgenootschapspolitiek.

Daarbij moet het volk steeds opnieuw en onverbiddelijk de fundamentele erkenning worden bijgebracht:

Het systeem heeft geen fouten – het ís de fout!

Tijdwende

Een werkelijke revolutie is een radicale herwaardering van alle waarden; zij verandert daarmee het levensgevoel, de maatstaven en de ideeën van een tijdperk en brengt zo een volkomen nieuwe wereld, een nieuwe tijd voort. Revoluties zijn ware tijdwenden! Daarom gaat een revolutie doorgaans gepaard met een verandering van de tijdrekening, of op zijn minst met een serieuze poging daartoe.

Zo bracht de revolutie van het christendom de tijdrekening "na Christus' geboorte" voort, terwijl de revolutie van de Verlichting probeerde een tijdrekening "Jaar van de Republiek" door te zetten – beginnend met de uitroeping van de Franse Republiek – die echter al na enkele jaren door Napoleon werd afgeschaft. Ook het Italiaanse fascisme telde de jaren van de "Fascistische Era", die begon met de Mars op Rome in 1922 en de machtsovername van de fascistische partij markeerde.

Het nationaalsocialisme is de beslissende revolutie van de moderne tijd en leidt de tijdwende in die uiteindelijk zal uitmonden in de Nieuwe Orde. De eigenlijke, diepgaande revolutionaire inhoud van deze nationaalsocialistische tijdwende is het biologisch denken in de politiek – dat rechtstreeks voortvloeit uit de natuurwetenschappelijke kennistheorie van het biologisch humanisme – en dat gepaard gaat met een volledig nieuwe ethiek: de levenshouding van het waarde-idealisme.

Het leven dat door deze tijdwende wordt gevormd, richt zich bewust en consequent op de biologische natuurwetten zoals erfelijkheid, differentiatie en de eeuwige strijd om het bestaan, alsook op de ethisch gefundeerde wil tot gemeenschap. Het spreekt daarom vanzelf dat de nationaalsocialistische wereldbeweging overal waar Ariërs leven deze tijdwende ook zichtbaar uitdrukt en symboliseert door een eigen, nieuwe tijdrekening. Deze tijdrekening verwijst naar de geniale persoonlijkheid van de schepper van de nationaalsocialistische wereldbeschouwing en partij – de tijdwender en heilsbrenger van het Arische ras: de Leider Adolf Hitler!

Met de geboorte van Adolf Hitler begon de nieuwe tijd; in zijn naam zal deze tijd in de Nieuwe Orde haar uiteindelijke gestalte krijgen. Daarom begint voor alle nationaalsocialisten ter wereld op 20 april 1889 – de geboortedag van de Leider – het 1e "Jaar van de Leider" (JdF) en daarmee de officiële nationaalsocialistische tijdrekening.

Traditie

De machtspolitieke overwinning van de huidige negatieve wereld in 1945 en de daaruit voortvloeiende triomftocht van decadentie en amerikanisme hebben de voorwaarde voor een normale en natuurlijke overdracht van traditie vernietigd, zonder welke geen soort- en natuurgetrouwe hoge cultuur, geen eerbied voor de volkse geschiedenis, geen eenheid van generaties in de strijd om behoud en ontplooiing van de soort en dus ook geen natie denkbaar is. Het inpassen in de traditie is daarmee een eis aan de individuele en gemeenschappelijke wil geworden; haar vernieuwing en nieuw bevochten bindendheid wordt een politiek doel. Het traditiebegrip van de ideologische gemeenschap van het Neue Front heeft een tweevoudig doel en richt zich telkens niet op een restauratie, maar op een vernieuwing:

- Enerzijds streeft het Neue Front naar de heroprichting van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij en vernieuwt daarmee de enige werkelijke drager van de wil van het Duitse volk. Zij sluit daarbij aan op het historische nationaalsocialisme en de historische partij, maar kopieert deze niet, doch maakt zich hun traditie op scheppende wijze eigen door de ontwikkeling van het nationaalsocialisme van de nieuwe generatie en de opbouw van een nieuwe NSDAP.
- Als tweede doel bevechten de nationaalsocialisten van de nieuwe generatie, met de tussenstappen van de heroprichting van de partij, de machtspolitieke zege van de nationaalsocialistische revolutie en haar staatsvernieuwing, en de opbouw van een nationaalsocialistische volksstaat, de soort- en natuurgetrouwe hoge cultuur van het Vierde Rijk in een Nieuwe Orde.

Met het doel van de Nieuwe Orde sluit het Neue Front op scheppende wijze aan op de traditie van de oude Arische hoge culturen. Het fundament van deze oorspronkelijke, traditionele culturen vormden mannenbondsstructuren, organische geleding van sociale gemeenschappen (oorspronkelijk kastenordes, nu corporatisme), stabiele heerschappij (oorspronkelijk monarchie, nu führerprincipe), de familie als kiemcel van de volksgemeenschap, de gerichtheid van al het menselijke individuele en gemeenschapsleven op een hoger, bovenindividueel beginsel (nu waarde-ideaal), en de vormgeving van al het leven onder het vormbeginsel van een ritus.
Naast deze oorspronkelijke en nieuw begrepen ordeningsbeginselen van de traditionele cultuur treedt de moderne natuurwetenschappelijke kennistheorie van het nationaalsocialisme, het biologisch humanisme, en maakt zo de soort- en natuurgetrouwe inbedding van de wetenschappelijke inzichten en middelen van de moderne tijd in de traditionele orde mogelijk. Deze wordt in de zich voltrekkende tijdwende vernieuwd en tot Nieuwe Orde – een orde die tegelijkertijd de orde van de traditie, de revolutie, de vrijheid en de wedergeboorte van het Arische ras als cultuurschepper en cultuurdrager is.

Trots

Als wereldbeschouwing van het biologisch humanisme gaat het nationaalsocialisme uit van de door onverbiddelijke natuurwetten bepaalde werkelijkheid van het leven, die voor alle levensvormen gelijkelijk geldt. Ook de menselijke soort is daarom onherroepelijk onderworpen aan de grote levenswetten van erfelijkheid, differentiatie en selectie in de eeuwige strijd om het bestaan. Als enige bekende levensvorm kan de mens echter – zij het ten koste van decadentie en uiteindelijke ondergang van zijn soort – dankzij zijn vrije wil tijdelijk soort- en natuurvijandig leven en deze levenswetten bewust negeren.

Het nationaalsocialisme wil juist in Arische mensen de onwrikbare wil wekken om door een soort- en natuurgetrouw leven, in volle harmonie met de eeuwige natuurwetten, het behoud en de hogere ontplooiing van hun ras mogelijk te maken en actief te bevorderen. Drager van deze wil in dit allesomvattende streven is de nationaalsocialistische partij. De politieke uitdrukking van deze levensinstelling en levenshouding is de consequente politiek van levensbescherming, met haar twee onlosmakelijk verbonden pijlers: milieubescherming en rassenhygiëne. Een dergelijke wil kan echter alleen ontstaan en duurzaam blijven wanneer hij gepaard gaat met een diepe, onbreekbare trots op de eigen soort en het eigen volk.

Het nationaalsocialisme eist en bevordert daarom rassentrots, verwerpt de levensvijandige ideologie van de gelijkheid van alle mensen als een dogmatische leugen, belijdt de heilige verscheidenheid van het leven en maakt zo de ware wil tot behoud en hogere ontplooiing van de soort mogelijk. Rassenhaat is het even vreemd als het idee van intrinsiek hogere of lagere rassen en volkeren. Alle rassen en volkeren zijn op hun eigen, unieke wijze goed of minder goed, begaafd of minder begaafd, en binnen elk ras en elk volk bestaan individuen die, gemeten aan hun eigen soortnorm, hoogwaardig of minderwaardig zijn. Maar elke soort is fundamenteel verschillend en daardoor principieel onvergelijkbaar. Elk ras en elk volk moet overeenkomstig zijn eigen soort leven, zich ontwikkelen en trots zijn op die soort. Dit leert het nationaalsocialisme aan alle volkeren van het Arische ras. Dit bevecht de NSDAP met onverbiddelijke consequentie voor het Duitse volk.

Trots behoort daarom tot de kern van de nationaalsocialistische ethiek van het waarde-ideaal, in het bijzonder met betrekking tot het strijdvaardige mensentype van het politieke soldatendom, waarvan de Sturmabteilungen van de partij de organisatorische belichaming vormen. Daarom klinkt de eis “Wees trots!” als een van de tien onwankelbare geboden van de politieke soldaat.

Deze trots geldt in de eerste plaats het eigen ras en het eigen volk, maar vervolgens ook alle andere natuurlijke en culturele levensgemeenschappen, voor zover deze daadwerkelijk dienen aan het behoud en de hogere ontplooiing van de soort. De trots van de SA-man belichaamt zich daarom in het onwrikbare bewustzijn:

De SA is en blijft Duitslands lot!

Trouw

Als wereldbeschouwing van het biologisch humanisme gaat het nationaalsocialisme uit van de door onverbiddelijke natuurwetten bepaalde werkelijkheid van het leven en definieert het de mens daarom consequent als gemeenschapswezen. Alleen de gemeenschap – in de eerste plaats de organische gemeenschap van het eigen volk – maakt de mens werkelijk tot mens, geeft zijn leven zin en waarde en maakt zijn overleven en hogere ontwikkeling als soort mogelijk. Het gemeenschapsidee vormt daarom de onwankelbare centrale kern van de gehele nationaalsocialistische wereldbeschouwing en politiek.

Omdat de mens echter als enige bekende levensvorm over een vrije wil beschikt en daarom – zij het ten koste van decadentie en uiteindelijke ondergang – althans tijdelijk tegen de biologische levenswetten in kan leven, hebben menselijke gemeenschappen een bewuste, standvastige en onbreekbare wil tot samenhang nodig om duurzaam te kunnen blijven bestaan: zij hebben trouw nodig!

Voor de nationaalsocialistische partij, als drager van de levenswil van de volkeren van het Arische ras, is trouw daarom een essentieel, onvervreemdbaar onderdeel van de nationaalsocialistische ethiek en levenshouding. Het vermogen en de onvoorwaardelijke bereidheid tot trouw vormen een absolute voorwaarde voor de eer van de nationaalsocialist, voor zijn waardevolle en zinvolle leven als volksgenoot en als persoonlijkheid. Dit geldt des te sterker voor de politieke soldaten in de Sturmabteilung van de partij, voor wie daarom – na de geboden van geloof, discipline en strijd – het gebod “Wees trouw!” het vierde, onwrikbare gebod van hun soldateske levenshouding is:

Onze eer heet trouw!

Turken

Het volk van de Turken vormt de kern van de volkerenfamilie van de Turkse volkeren, die een raciale mengvorm vertegenwoordigen tussen de grote rassen van de Ariërs en de Mongolen. Historisch waren de Turken de volkse drager van het Osmaanse Rijk, dat eeuwenlang vrijwel de gehele Noord-Afrikaanse Middellandse-Zeekust en de overige leefruimte van de Arabieren beheerste, evenals – met Griekenland en de Balkan – een aanzienlijk deel van Europa zelf. Tot het einde van de Eerste Wereldoorlog was de Turkse sultan tevens als kalief het geestelijke hoofd van de gehele islam. Daarmee vormen de Turken een onmiskenbaar belangrijke factor in de geschiedenis van Europa en de Europese leefruimte. De historische vestigingsgebieden van de Turkvolkeren omvatten het huidige staatsgebied van de Republiek Turkije, maar strekken zich ook uit over gebieden in de Sovjet-Unie en – als erfenis van het Osmaanse Rijk – over gebieden met Turkse minderheden op de Balkan.

De Turken hebben een historisch zelfstandig, maar door het Duitse nationaalsocialisme sterk geïnspireerd Turks nationaalsocialisme geschapen: het panturanisme, dat de vereniging van alle Turkse volkeren nastreeft. De georganiseerde drager van dit idee is de politieke beweging die in West-Europa bekendstaat als de “Grijze Wolven”.

De ideologische gemeenschap van het Neue Front streeft naar een Vierde Rijk dat de gehele Europese leefruimte zal omvatten – waartoe ook het Turkse vestigingsgebied behoort. Dit vereist een strategisch bondgenootschap tussen het Europese nationaalsocialisme en het panturanisme, dat enerzijds rekening houdt met de politieke doelen van het panturanisme voor zover deze verenigbaar zijn met de levensbelangen van de Arische volkeren van Europa, maar anderzijds ook leidt tot de ordelijke terugleiding van de in West-Europa – vooral in Duitsland – wonende Turkse minderheid naar haar eigen leefruimte.

Rassenpolitiek houdt het nationaalsocialisme ten aanzien van de Turken – zoals ten aanzien van alle soortvreemde volkeren – onvoorwaardelijk vast aan het beginsel van rassenscheiding, zowel nu als in het toekomstige rijk. Het erkent echter dat de eeuwenlange overheersing van een deel van Europa heeft geleid tot een aanzienlijke opname van Arisch bloed in het Turkse volkskorps, vooral in de leidende lagen. De gehele Turkse volkerenfamilie is ontstaan door een vermenging met Arisch bloed die rastypisch is geworden. Bovendien bestaan er nog betrekkelijk zuivere Arische rassensplinters, met name bij volkse of religieuze minderheden (christenen, Armeniërs, Koerden). Deze Arische invloed op het karakter van de Turkse leefruimte en haar volkeren dient actief te worden versterkt en aangemoedigd, om zo het bewustzijn van een lotsgemeenschap met het Arische ras te bevorderen en een duurzame, vreedzame ordening van de Europese grootruimte mogelijk te maken.

Omvolking

Onder omvolking wordt verstaan de vestiging van een gesloten vreemde volksgroep met een aanzienlijk hoger geboortecijfer dan de inheemse bevolking binnen diens eigen leefruimte. Omvolking schept een acuut minderhedenprobleem, gaat gepaard met groeiende sociale spanningen en bedreigt door het reële gevaar van rassenvermenging de biologische identiteit en eenheid van het volk – en daarmee de onmisbare voorwaarde voor het scheppen van een ware volksgemeenschap. Omvolking en rassenvermenging zijn duidelijke symptomen van de afnemende levenswil van een volk en de daarmee onlosmakelijk verbonden decadentie.

Omvolking vormt een existentiële bedreiging voor het gehele Arische ras en manifesteert zich met name in Duitsland, Frankrijk, Groot-Brittannië, Nederland, Zwitserland, België en de Verenigde Staten. Zij wordt actief bevorderd door het internationalisme in het algemeen en door het wereldwijde systeem van het liberaal-kapitalisme, in het bijzonder door het machtsstreven van het zionisme. In alle getroffen landen organiseren zich nationale afweerbewegingen tegen dit proces. In Duitsland uit omvolking zich vooral in de massale vestiging van een Turkse volksgroep in de Bondsrepubliek, die zich steeds meer als een permanente immigrantengemeenschap opvat en gedraagt.

Het nationaalsocialisme is geenszins vreemdenvijandig. Het erkent de heilige verscheidenheid van rassen en volkeren, maar kent aan hen geen verschillende intrinsieke waarde toe en respecteert vreemd volkendom in precies dezelfde mate als het onvoorwaardelijke eerbied voor het eigene eist. Vanuit de nationaalsocialistische geest zijn, bij consequente afwijzing van zowel integratie als vermenging, slechts twee oplossingen voor een omvolkingsprobleem denkbaar: een politiek van gescheiden ontwikkeling óf de ordelijke terugleiding van vreemdelingen. Omdat de Bondsrepubliek Duitsland niet over voldoende eigen leefruimte beschikt om een immigratieland te worden en verschillende volksgroepen een soortgelijk leven en ontwikkeling te kunnen bieden, eist de ideologische gemeenschap van het Neue Front een consequente politiek van terugleiding van vreemdelingen – die buitenlandse gasten verwelkomt, maar vreemd-volkse immigratie en permanente vestiging onverbiddelijk verhindert en, waar reeds gebeurd, ongedaan maakt.

De democratie van westers type is fundamenteel niet in staat het omvolkingsprobleem op te lossen – omvolking is daarom een van de uiteindelijk systeemdoorbrekende problemen van de heersende negatieve wereld. In existentiële betekenis wordt het alleen overtroffen door de catastrofale milieuverontreiniging. De strijd tegen omvolking en milieuverontreiniging, voor terugleiding van vreemdelingen en consequente levensbescherming, vormt dan ook een centraal aandachtspunt van de tactiek van het Neue Front. Zolang omvolking voortduurt en een terugleiding van vreemdelingen nog niet volledig kan worden doorgevoerd, dienen alle regels van de rassenhygiëne ter bescherming van het eigen volkskorps in de omgang met vreemd-volkse minderheden strikt te worden nageleefd en propagandistisch krachtig te worden bevorderd.

Naast de biologische omvolking bestaat tevens het verschijnsel van een geestelijke omvolking door vreemd-volkse culturele invloeden. In de Bondsrepubliek Duitsland belichaamt zich dit vooral in het geestelijke kolonialisme van het amerikanisme. Hiertegen richt zich de Duitse culturele revolutie. In het onveranderlijke partijprogramma van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij omvatten de punten 4 tot en met 8 de kern-eisen van deze Duitse culturele revolutie.

Ondermens

De term “ondermens” of “Untermench” is een van de belangrijkste wapens in de gruwelpropaganda die tegen het nationaalsocialisme wordt ingezet. Door dit begrip wordt de indruk gewekt dat het nationaalsocialisme leden van andere volkeren of rassen als “ondermensen” zou beschouwen, wat in het uiterste geval tot een uitroeiingspolitiek zou kunnen leiden. Op grond daarvan zou het nationaalsocialisme “misdadig” zijn.

Het doel van deze gruwelpropaganda is drievoudig:

- het Duitse volk ervan weerhouden de wedergeboorte van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij te steunen;
- andere Arische volkeren eveneens afschrikken van het nationaalsocialisme;
- niet-Arische rassen en volkeren (en zelfs Arische volkeren, zoals die van de Slavische volkerenfamilie) tegen de nationaalsocialistische idee op te hitsen.

Voor zover deze propaganda zich van de term “ondermens” bedient, richt zij zich vooral op het belasteren van het nationaalsocialistische denken over rassen en volkeren, de erkenning van de alomtegenwoordige rassenstrijd, de biopolitieke doelen van rassenhygiëne en rassenscheiding, en de op rassengewetten gebaseerde nationaalsocialistische rechtsorde. In werkelijkheid gaat de nationaalsocialistische biopolitiek uit van het levensbeginsel van differentiatie en streeft zij uitsluitend naar het behoud en de hogere ontplooiing van de eigen mensensoort, zonder daarbij andere rassen en volkeren in hun waarde te willen beoordelen:

Het nationaalsocialisme beweert niet de verschillende waarde, maar erkent de verscheidenheid van rassen en volkeren!

In de verhouding tot soortvreemden gaat het nationaalsocialisme niet uit van vermeende waarde of onwaarde, maar uitsluitend van raciale en volkse belangen. Het gebruik van het woord “ondermens” in relatie tot soortvreemden zou daarom vanuit een zuiver nationaalsocialistisch standpunt een misverstand van deze idee zijn – of zelfs een vorm van ontaard dogmatisme. Het wordt dan ook door het nationaalsocialisme van de nieuwe generatie consequent afgewezen. Als verwijt van buitenaf is het, zoals gezegd, niets anders dan pure gruwelpropaganda.

Omdat rassen en volkeren biologisch verschillend zijn, kan ieder volk alleen zijn eigen ras en zijn eigen volk op juiste wijze beoordelen. Dit sluit echter ook de erkenning in van de waarde of onwaarde van ras- en volksgenoten, zoals die voortvloeit uit de door het nationaalsocialisme bepleite voortdurende selectie. In dit verband kan men terecht en met recht spreken van “ondermensen” wanneer het gaat om volksschadelijke elementen, parasieten en asocialen – individuen die zich niet eens de moeite getroosten om volgens het beginsel van het arbeiderschap (“gemeenbelang vóór eigenbelang”) hun leven in dienst van de volksgemeenschap te stellen en die daarmee de negatieve selectie van een ras of volk belichamen. Want de mens heeft alleen waarde en zijn leven alleen zin wanneer hij als volksgenoot overeenkomstig de ethiek van het arbeiderschap leeft en zo tot ware persoonlijkheid rijpt – anders is hij een nutteloze en waardeloze ondermens.

Volk

Het biologisch humanisme – als natuurwetenschappelijke kennistheorie en fundament van het nationaalsocialisme – beschouwt de mens als een wezen dat slechts in gemeenschap werkelijk tot ontplooiing komt en ziet hem daarom ingebed in natuurlijke en culturele gemeenschappen. De belangrijkste gemeenschap in het leven van een mens is zijn volk. Alleen door op te groeien in de taal-, cultuur- en geschiedgemeenschap van zijn volk wordt de mens volledig mens en ontvangt zijn leven waarachtige waarde en zin. De familie vormt het fundament en de kiemcel van de volksgemeenschap.

Een volk is een natuurlijke, organische gemeenschap; de verbondenheid met een volk wordt niet door vrije keuze bepaald, maar door het lot van de geboorte. Een volk is een gemeenschap van mensen met dezelfde bloedvermenging en een gedeelde taal, cultuur en geschiedenis. Taal, cultuur en geschiedenis ontspringen daarbij rechtstreeks aan de biologische aard van het volk – zijn soort, zijn volksaard – en aan de biologische eigenheid en geopolitieke ligging van zijn leefruimte. Wanneer in de loop van de soortontplooiing en de historische ontwikkeling tegenstellingen ontstaan en de biologische natuur en de culturele ontwikkeling niet langer in harmonie zijn, treedt decadentie op. Deze decadentie kenmerkt de huidige negatieve wereld. Het nationaalsocialisme is het onverbiddelijke antwoord hierop en streeft daarom naar een Nieuwe Orde van soort- en natuurgetrouwe ontwikkeling.

Ieder mens wordt in een volk geboren en maakt zich vanaf de vroegste kindertijd – aanvankelijk onbewust – de taal, cultuur en het geschiedbewustzijn, dus de traditie, eigen. Daardoor wordt hij een volwaardig mens, een volksgenoot. In tegenstelling tot alle andere bekende levensvormen beschikt de mens echter over een vrije wil. Daarom is een volk op lange termijn alleen levens- en ontwikkelingsvatbaar wanneer zijn volksgenoten zich bewust en vrijwillig in dienst stellen van de volksgemeenschap, de burgerlijke houding van eigenbelang overwinnen en de ethiek van het arbeiderschap volledig omarmen.

De wil tot volksgemeenschap schept de natie!

Het nationaalsocialisme, dat in de natuurgetrouwe soortbehoud en soortontplooiing zijn hoogste doel ziet, is daarom de authentieke volkse beweging die een partij voortbrengt welke de drager van de volkswil en de voorhoede van de natie vormt. In Duitsland vervult de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij deze historische taak: uit het in een gesloten Midden-Europese leefruimte wonende Duitse volk een eensgezinde, vrije en soevereine natie te smeden.

Volkerengemeenschap

Het nationaalsocialisme verwerpt het idee van “één wereld” of een eenvormige “mensheid” als een natuur- en levensvijandig dogmatisme. Dergelijke voorstellingen ontspringen aan de ideologie van het internationalisme in al zijn varianten en monden uiteindelijk uit in het streven naar een wereldheerschappij die alleen denkbaar is als een tirannieke, ras- en cultuurvermengende, en daarmee alles verdervende eenheidscivilisatie.

Daartegenover verdedigt en belijdt het nationaalsocialisme het idee en het hoogste doel van vrijheid – de soort- en natuurgetrouwe ontwikkeling van alle rassen en volkeren. De mens is slechts werkelijk mens als ras- en volksgenoot. Hieruit volgt de totale en onvoorwaardelijke afwijzing van elke ideologie van het internationalisme, alsook van haar uiteindelijke doel: wereldheerschappij.

De hoogst mogelijke en meest zinvolle vorm van samenleven van de verschillende rassen en volkeren is een wereldorde die berust op raciaal gestructureerde volkerengemeenschappen binnen continentale grootruimteordeningen – ordeningen die elk ras en elk volk een soort- en natuurgetrouwe ontwikkeling waarborgen.

Het nationaalsocialisme als wereldbeweging – en daarmee als de georganiseerde levenswil van het gehele Arische ras – streeft daarom in het kader van de Nieuwe Orde naar de opbouw van een Arische volkerengemeenschap die alle Ariërs, alle Arische leefruimte en het volledige Arische invloedsgebied zal omvatten.

Het Vierde Rijk, dat de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij voor Europa wil bevechten, zal als Europese grootruimteordening een onmisbare pijler van deze Arische volkerengemeenschap vormen. Daartoe behoren echter eveneens de Arische volkeren van het Amerikaanse continent, Australië, Nieuw-Zeeland en Zuid-Afrika, alsook de Arische rassensplinters in Azië, Turkije, Perzië en het Indiase grootgebied – die door Arische cultuur, met name via het Oost-Indogermanendom, blijvend zijn gevormd en verheven.

Volkse beweging

De volkse beweging is die politieke stroming die het volk – zijn overleving en hogere ontwikkeling – onvoorwaardelijk in het middelpunt plaatst van al het denken en handelen. Aan dit behoud en deze ontplooiing van het eigen volk onderwerpt zij alles; daaruit put zij al haar maatstaven en waarden. Daarmee is de volkse beweging de zuivere politieke uitdrukkingsvorm van de levenswil van een volk. Haar uiteindelijke doel is de oprichting van de volkse staat: een staat die in totale mobilisatie alle levensuitingen, energieën en krachten van de volksgemeenschap volledig omvat, organiseert en richt op het enige ware doel – het behoud en de hogere ontplooiing van de soort.

De volkse beweging in Duitsland wortelt in de romantiek en in de vrijheidsstrijd tegen Napoleon, maar wordt pas in de tweede helft van de 19e eeuw als een duidelijk herkenbare, zelfstandige politieke stroming zichtbaar. Omdat de volkse beweging niets anders is dan de politieke manifestatie van de levenswil van een volk, is zij even veelvormig als dat volk en zijn mensen zelf, en blijkt zij van meet af aan diep versplinterd. In Duitsland blijft zij lange tijd een chaotisch geheel van organisaties en bewegingen: Duits nationalisme, socialisme, Al-Duitsland- en Groot-Duitsland-ideeën, antisemitisme, positief christendom, nieuwheidendom en talloze andere stromingen. In deze versplintering toont de volkse beweging zich niet in staat haar historische taak te vervullen. Dat verandert pas wanneer de Eerste Wereldoorlog een radicaal nieuw levensgevoel schept – en uit deze bodem het nationaalsocialisme wordt geboren.

Het nationaalsocialisme en volkse wereldbeschouwing zijn identiek. Het nationaalsocialisme is de verwezenlijking van de volkse wereldbeschouwing door de oprichting, de strijd en de uiteindelijke machtsovername van de nationaalsocialistische partij. De partij vormt de onwrikbare ruggengraat van de volkse beweging. De door haar bevochten nationaalsocialistische volksstaat is de volkse staat in haar voltooide vorm. Zonder de volgens het Führerprincipe streng geordende nationaalsocialistische partij – die de enige ware drager van de volkse levenswil wordt – vervalt de volkse beweging onvermijdelijk weer in chaos. Dat werd overduidelijk na de verloren Tweede Wereldoorlog en de gedwongen ontmanteling van de NSDAP.

Sinds het einde van de oorlog hebben Duitse nationaalsocialisten onafgebroken gezocht naar een politieke weg om de levenswil van het Duitse volk opnieuw te wekken en te organiseren, om zo de heersende decadentie te overwinnen en de vrijheid van de natie terug te veroveren. Zij vormden en vormen daarbij een nationaalsocialistische beweging die in veel opzichten een treurig spiegelbeeld is van de oude volkse beweging – vooral waar het de noodlottige historische versplintering betreft. Pas met de heroprichting van de partij ontstaat de werkelijke kans om de historische taak te volbrengen. De onverbiddelijke leidraad moet daarom luiden: **van de beweging naar de partij!**

Hierin ligt de ware, huidige taak van de volkse beweging. Hiervoor strijdt in de Bondsrepubliek de ideologische gemeenschap van het Neue Front. De politieke weg van de volkse beweging loopt dus via de heroprichting van de nationaalsocialistische partij, via de nationaalsocialistische revolutie en de opbouw van de nationaalsocialistische volksstaat, tot aan de uiteindelijke oprichting van de Nieuwe Orde – waarin de partij zelf overbodig wordt en alle oorspronkelijke aanzetten en tendensen van de volkse beweging zich binnen het kader van de totale, organische orde vrij en volkomen kunnen ontplooien en verwezenlijken.

Volksgemeenschap

Uitgaande van de wetenschappelijke inzichten van het biologisch humanisme – dat de mens slechts als gemeenschapswezen werkelijk levensvatbaar is – plaatst het nationaalsocialisme de gemeenschap onvoorwaardelijk in het middelpunt van zijn gehele idee en van al zijn politieke handelen. Daarmee overwint het het door de Verlichting ontketende individualisme, dat tot op de dag van vandaag de decadente, negatieve wereld van het liberaal-kapitalisme kenmerkt en inmiddels is ontaard in niets dan grof materialisme en naakt eigenbelang.

De belangrijkste gemeenschap in het leven van een mens is zijn volk. Alleen het opgroeien in de taal, cultuur, traditie en geschiedenis van zijn volk maakt hem daadwerkelijk tot mens. Zijn onvoorwaardelijke belijdenis tot het eigen volk en zijn bereidheid om op zijn plaats met al zijn kracht op te komen voor het behoud en de hogere ontplooiing van dat volk, geven zijn leven waarde en zin en maken hem tot ware volksgenoot, tot persoonlijkheid. Dit vormt de onwankelbare kern van de nationaalsocialistische ethiek van het arbeiderschap.

Een volk is een natuurlijke, organische gemeenschap – de biologische levenswerkelijkheid van de mens. Door de tragische geschiedenis van het Arische ras in de moderne tijd zijn de Arische volkeren echter vervreemd van hun eigen natuur, verscheurd door belangengroepen, partijen en soortvreemde ideologieën met hun levens- en natuurvijandig dogmatisme, die de huidige tijd volledig beheersen en vormgeven. Dergelijke invloeden hebben de Arische volkeren gedegradeerd tot louter statistische grootheden, tot vervreemde en deels volledig overvreemde massa's. De natuurlijke toestand van een volk – de volksgemeenschap – is daardoor nauwelijks nog werkelijkheid geworden en vormt juist daarom een hoog politiek doel: het hoogste doel van de nationaalsocialistische wereldbeweging en haar nationale partijen, in Duitsland van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij.

Het nationaalsocialisme bevecht de ware volksgemeenschap met zijn onbreekbare wil tot gemeenschap, zijn authentieke volkse socialisme – en verbindt dit onlosmakelijk met zijn wil tot vrijheid van de natie, zijn consequente nationalisme. De natie is de politieke wilsgemeenschap van een volk. Zij kan alleen werkelijkheid worden op de onwankelbare basis van een ware en gezonde volksgemeenschap. Daarom was de volksgemeenschap de laatste wil en de diepste gedachte van de Leider Adolf Hitler, zoals hij die in zijn politiek testament voor altijd vastlegde:

"Uit het offer van onze soldaten aan het front en uit mijn eigen onverbreekbare verbondenheid met hen tot in de dood zal in de Duitse geschiedenis hoe dan ook ooit weer de kiem opkomen voor de stralende wedergeboorte van de nationaalsocialistische beweging – en daarmee voor de verwezenlijking van een ware volksgemeenschap."

Hiermee is tegelijk het onveranderlijke doel benoemd én de enige weg ernaartoe aangegeven: de verwezenlijking van een ware volksgemeenschap vereist de stralende wedergeboorte van de nationaalsocialistische beweging – dus de heroprichting van een nationaalsocialistische partij. Want alleen die partij is de enig denkbare en legitieme drager van de volkswil.

Volksverdediging

De onafhankelijke nationale volksverdediging vormt een van de vier onmisbare voorwaarden voor de vrijheid en soevereiniteit van de natie. Daarom eist punt 22 van het onveranderlijke partijprogramma van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij de onmiddellijke afschaffing van huurlingentroepen die vreemde belangen dienen en de oprichting van een werkelijk Duits volksleger:

Alleen een volk dat zelf de wapens draagt, is vrij!

Hierop bouwt de defensiepolitiek van de ideologische gemeenschap van het Neue Front volledig voort. Zij stelt de volgende eisen:

- Onmiddellijke uittreding van de Bondsrepubliek Duitsland uit de NAVO en van de DDR uit het Warschaupact; hereniging en duurzame neutraliteit van Duitsland, beschermd door een uitsluitend onder Duits opperbevel staande volksverdediging die uitsluitend Duitse belangen dient.
- Oprichting van een klein, hoogtechnologisch vrijwillig beroepsleger in de ononderbroken geestelijke traditie van de Waffen-SS, dat de soldateske elite van de Duitse natie moet belichamen.
- Als tweede, beslissende pijler van de volksverdediging: de oprichting van een algemene volksmilitie, overeenkomstig de ideeën van de voormalige stafchef van de Sturmabteilung van de NSDAP, Ernst Röhm. Deze volksmilitie omvat, onderverdeeld in de volgende formaties, alle weerbare mannen van het Duitse volk:
    - **Weerjeugd**: vormilitair van het 10e tot het 16e levensjaar; paramilitair van het 16e tot het 18e levensjaar.
    - **Volkssturm**: omvat – onderverdeeld in plaatselijke en bedrijfskampgroepen – alle weerbare mannen tussen het 18e en het 60e levensjaar. De Volkssturm wordt politiek geleid en gevormd door de algemene SA als organisatorische belichaming van het politieke soldatendom.
    - **SA-stafwachten**: een politiek-militair vrijwilligersverband dat zichzelf ziet als ordensridders en als persoonlijke garde van de nationaalsocialistische revolutie.

Op deze wijze ontstaat een waarachtig nationaalsocialistisch revolutieleger – want alleen een revolutie die haar eigen leger schept en de reactie volledig vernietigt, is machtspolitiek duurzaam verzekerd.

De toekomstige volksverdediging van een nationaalsocialistisch Duitsland steunt primair op de systematische opbouw van de volksmilitie en houdt haar elite-eenheden bewust numeriek beperkt. Dit dient enerzijds om buurstaten ervan te overtuigen dat de defensiepolitiek uitsluitend defensieve doelen nastreeft; anderzijds om een werkelijk onafhankelijke volksverdediging te scheppen die de draagkracht van de Duitse volkseconomie niet overschrijdt en toch afschrikwekkend genoeg is om een derde vernietigingsoorlog tegen Duitsland te verhinderen. In het atoomtijdperk dient de nationaalsocialistische defensiepolitiek vóór alles de vrede en wijst zij oorlog als politiek middel categorisch af.

Volksvoorlichting

In tegenstelling tot propaganda, die met enkele slagwoordachtige leuzen een zo groot mogelijke kring van mensen wil bereiken en beïnvloeden, richt volksvoorlichting (binnen de partij: scholing) zich op een beperkte, maar toegewijde kring en legt zij zo veel mogelijk onderwerpen en verbanden zo grondig en diepgaand mogelijk uit. Het doel van propaganda is kortstondige beïnvloeding, het doel van volksvoorlichting is het duurzaam overdragen van kennis, inzicht en overtuiging. Wie door propaganda wordt gewonnen, moet door volksvoorlichting voorgoed worden overtuigd; wat propaganda zaait, moet volksvoorlichting verdiepen en wortel laten schieten. Volksvoorlichting betekent de onbreekbare versterking van het innerlijke front – in de strijdtijd de versterking van de partij, na de revolutie de versterking van het gehele volk, altijd en onvoorwaardelijk in dienst van de wereld- en levensbeschouwing van het nationaalsocialisme.

Propaganda is altijd offensief van aard. Volksvoorlichting dient echter ook ter actieve afweer van vijandelijke gruwelpropaganda en daarmee tot duurzame immunisering van partij en volk tegen alle schadelijke, geestelijk-zielsmatige invloeden van buitenaf. Juist het Duitse nationaalsocialisme staat immers onder een ononderbroken, wereldwijd trommelvuur van vijandelijke gruwelleugens en laster. Samen bevechten en waarborgen propaganda en volksvoorlichting de geestelijke vrijheid van een natie. Zij vormen een beslissende sleutel tot de eindoverwinning.

In de nationaalsocialistische volksstaat stijgt de betekenis van volksvoorlichting tot een nog hogere orde en wordt zij een omvattende, staatkundige volksopvoeding. Over minstens drie generaties heen vormt en verheft zij het gehele geestesleven van de natie en legt daarmee een onmisbaar fundament voor de uiteindelijke, volledige verwezenlijking van de Nieuwe Orde.

Vrede

Net als het begrip “vrijheid” is ook “vrede” een van de woorden die door de heersende negatieve wereld het meest worden misbruikt en verdraaid.

Het nationaalsocialisme is de wereldbeschouwing van het biologisch denken en bouwt daarom niet op levensvreemde of natuurvijandige dogma’s, maar uitsluitend op de onverbiddelijke natuurlijke levenswetten. Tot deze wetten behoren naast erfelijkheid en differentiatie vooral de selectie – dus de eeuwige strijd om het bestaan.

Overeenkomstig het recht op zelfbeschikking strijdt een nationaalsocialistisch gevormd volk daarom zowel naar binnen als naar buiten om zijn vrijheid, om het behoud en de hogere ontplooiing van de eigen soort. Deze strijd is de grondwet van al het volkse leven; alles is daaraan ondergeschikt. Alleen waar deze strijd succesvol wordt gevoerd, heeft vrede zin en is zij nastrevenswaardig. Een vrede die ten koste gaat van de dood van het volk wijst het nationaalsocialisme categorisch af.

Werkelijke, duurzame vrede is alleen mogelijk waar een volk als natie vrijheid, soevereiniteit, autarkie en voldoende leefruimte heeft bevochten en daarmee zijn zelfbeschikkingsrecht daadwerkelijk heeft doorgezet. Hierbij respecteert de nationaalsocialist de levensrechten van andere volkeren en rassen voor zover deze de rechten van het eigen volk niet bedreigen, en streeft hij naar een harmonische afstemming van de wederzijdse levensbelangen binnen het kader van continentale grootruimteordeningen. Precies daarom eist de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij in punt 2 van haar onveranderlijke partijprogramma de schepping van een rechtvaardige vredesorde die de levensrechten van Duitsland volledig respecteert zonder andere volkeren te benadelen of te schaden. Een dergelijke vredesorde nastreeft de ideologische gemeenschap van het Neue Front door de opbouw van het Vierde Rijk en van een Arische volkerengemeenschap.

In het atoomtijdperk is een dergelijke rijksvorming niet meer mogelijk door interstatelijke oorlogen – die het nationaalsocialisme, in scherpe tegenstelling tot alle tegen hem gerichte gruwelpropaganda, als negatieve selectie volstrekt afwijst – maar uitsluitend door een revolutionaire opstand van de Arische volkeren zelf. Alleen een dergelijke revolutie kan de structuren van de heersende negatieve wereld, die volledig op uitbuiting en imperialisme berusten, definitief overwinnen en zo een rechtvaardige vredesorde van vrije naties scheppen. Daarom geldt onwrikbaar en voor altijd:

Het nationaalsocialisme is de vrede!

Vrijheid

Het nationaalsocialisme ziet zichzelf als een authentieke vrijheidsbeweging en streeft daarom naar de totale bevrijding van de Arische mens door een revolutie die als enig doel heeft de opbouw van de Nieuwe Orde.

Een politieke bevrijding wordt slechts mogelijk door drie onmisbare voorwaarden:

- Een organisatie als drager van de politieke wil en een onbetwiste leiding in de vrijheidsstrijd. Dit waarborgt de nationaalsocialistische partij met haar leiderskorps;
- De erkenning van de eigen knechtschap bij de volksmassa's. Dit is de voornaamste taak van de volksvoorlichting en propaganda van de partij;
- Het opwekken van een onwankelbaar geloof in de mogelijkheid en uitvoerbaarheid van de bevrijding. Dit vereist een heldere, consequente strategie en tactiek in de strijd om de macht.

In het huidige Duitsland heeft de ideologische gemeenschap van het Neue Front alle drie deze voorwaarden geschapen en daarmee op lange termijn de werkelijke kans geopend op de bevrijding van het Duitse volk en al zijn volksgenoten.

Vrijheid is echter een van de meest misbruikte en verdraaide begrippen in de geestelijke en politieke strijd om de toekomst. In scherpe tegenstelling tot de westerse democratie – die met haar individualistische dwaalleer een volkomen verkeerd vrijheidsbegrip predikt en daarmee decadentie en ontbinding actief bevordert – verstaat het nationaalsocialisme onder vrijheid allereerst de vrijheid van de natie als absolute voorwaarde voor het behoud en de hogere ontplooiing van een volk. Deze vrijheid is voor de individuele volksgenoot niet slechts een recht, maar bovenal een heilige plicht. Deze vrijheid van de natie vormt de onmisbare grondslag voor haar onafhankelijkheid en soevereiniteit. Zij omvat concreet:

- De vrijheid van de volkseconomie;
- De vrijheid van de volkse rechtspraak;
- De vrijheid van de volksverdediging;
- De vrijheid van de volkse cultuur.

De verwezenlijking van deze vier vrijheden schept een werkelijk vrije natie. Alleen in een vrije natie kunnen echter vrije mensen bestaan. In een geknecht volk is geen vrijheid mogelijk – daar leven slechts mensen in ketenen, zelfs al zijn het de gouden, maar voor een volk dodelijke ketenen van het materialisme, zoals in de door het liberaal-kapitalisme beheerste delen van Duitsland. De daar levende volksgenoten hebben zich grotendeels onderworpen aan het amerikanisme en zijn in werkelijkheid volkomen onvrij: willoze consumptierobots die zich alleen daarom "vrij" wanen omdat zij, verdoofd door welvaart en decadentie, nooit meer een eigen, afwijkende gedachte hebben durven denken.

De democratie van westers type is de staatsvorm van het naakte materialisme. Daarom staan vrijheid en democratie in fundamentele, onverenigbare tegenstelling tot elkaar – zowel op het niveau van de volksgemeenschap (omdat de democratie de werkelijke vrijheid van een natie op den duur

noch kan bewaren, noch herstellen) als op het niveau van de individuele volksgenoot, die onder “vrijheid” slechts het ongebreidelde uitleven van alle lage instincten, de veelheid aan consumptiemogelijkheden en de totale onthechting van alle hogere waarden en levenszin verstaat.

Daarentegen is de werkelijke vrijheid van de volksgenoot geen “vrijheid van”, maar een “vrijheid voor”. Daarom biedt het nationaalsocialisme de Arische mens ruimte en sociale kansen om al zijn vermogens en capaciteiten volledig te ontplooien, zo tot ware persoonlijkheid uit te groeien en daarmee – overeenkomstig de ethiek van het waardidealisme – zijn rechtmatige plaats in de volksgemeenschap te vinden en in te nemen. Deze vrijheden benut de nationaalsocialistische volksgenoot om onbaatzuchtig voor de volksgemeenschap te werken, haar behoud en hogere ontplooiing te dienen, hogere waarden na te streven en zo zijn leven met diepe zin en onvergankelijke waarde te vervullen.

Vrijmetselarij

De vrijmetselarij organiseert zich als machtspolitiek werktuig van de revolutie van de Verlichting in de vorm van een geheim genootschap en vormt de mannenbond die het wereldwijde systeem van het liberaal-kapitalisme beheerst en stuurt. Daarmee is zij een van de beslissende machtsfactoren van de heersende negatieve wereld en een belangrijke ideologische en politieke vijand van het nationaalsocialisme. De vrijmetselaars bezetten systematisch alle leidinggevende posities in staat, economie, cultuur en massamedia, bepalen zo de geestelijke sfeer van de westerse wereld en beheersen haar wereldwijde machts- en invloedmiddelen.

De vrijmetselarij is onderverdeeld in de drie lagere graden – waartoe de overgrote massa van de vrijmetselaars behoort, die als onwetend en misbruikt werktuig dient van hun geheime bovenlaag – terwijl alle werkelijke kennis en macht van het geheime genootschap geconcentreerd is in de hoge graden. Het uiteindelijke doel van de vrijmetselarij is wereldheerschappij: een liberaal-kapitalistische wereldorde met vrijmetselaars in alle sleutelposities. Haar huidige machtsinstrumenten zijn politiek vooral het imperialisme van de Verenigde Staten en cultureel het amerikanisme. Daarmee lopen doelen en methoden van de vrijmetselarij in veel opzichten parallel aan het streven naar wereldheerschappij van het zionisme, voor wie de uiteindelijke wereldorde van de vrijmetselarij echter slechts een tussenfase vormt tot de exclusieve heerschappij van het jodendom als het “uitverkoren volk”.

In de loop van de historische ontwikkeling raakte de vrijmetselarij – die aanvankelijk nog de opname van joden weigerde – steeds meer onder de invloed en uiteindelijk onder de directe controle van het zionisme en vormt zij tegenwoordig praktisch de middelste leidinggevende laag van de zionistische machtsontplooiing. Een sleutelrol speelt daarbij de B’nai B’rith-loge in New York, die uitsluitend joden opneemt en fungeert als het eigenlijke leidinggevende centrum van de wereldvrijmetselarij. Het beroemde “geheim” van de vrijmetselarij bestaat erin dat zij onbewust werkt aan haar eigen ondergang: na de verwezenlijking van de zionistische wereldheerschappij moet zij met haar dogmatisme van de gelijkheid van alle mensen plaatsmaken voor de openlijke dwangheerschappij van een “uitverkoren volk”.

De vrijmetselarij, die nog uit eigen kracht en eigen initiatief de Franse Revolutie van 1789 en alle daaropvolgende burgerlijke revoluties organiseerde, maakte de Russische Februarirevolutie van 1917 al in opdracht van het zionisme mogelijk en baande daarmee machtspolitiek de weg voor het marxisme. De samenwerking van de vrijmetselarij met het marxisme is tegenwoordig echter geen wereldwijd model meer, omdat het marxisme grotendeels aan de zionistische controle is ontsnapt en daardoor als werktuig voor het zionisme aan aantrekkelijkheid heeft verloren.

Een directe strijd tegen de vrijmetselarij is vanwege haar geheime genootschapskarakter uiterst moeilijk. Het nationaalsocialisme overwint de vrijmetselarij politiek door de consequente strijd tegen haar ideologie en al haar politieke werktuigen, en organisatorisch door haar volledige verbod en ontbinding.

Vrouwenbeweging

Omdat de nationaalsocialistische partij als mannenbond is georganiseerd, terwijl het nationaalsocialisme als wereldbeschouwing zich richt tot alle volksgenoten – zowel mannen als vrouwen – om hen te vervullen met de politieke wil tot behoud en hogere ontplooiing van de soort, bestaat er een duidelijke behoefte aan een autonome organisatie van de vrouwelijke nationaalsocialisten in de vorm van een zelfstandige nationaalsocialistische vrouwenbeweging.

Deze dubbele organisatiestructuur van het nationaalsocialisme – als mannenbond én als vrouwenbeweging – komt volledig overeen met de verschillende biologische aard van de geslachten en met het fundamentele nationaalsocialistische grondbeginsel dat ieder mens, overeenkomstig zijn natuur, aanleg, capaciteiten en neigingen, op zijn eigen plaats met al zijn krachten zijn taak in de volksgemeenschap dient te vervullen.

De nationaalsocialistische vrouwenbeweging is autonoom: vrouwen leiden vrouwen.

Het organisatiewerk is volledig afgestemd op de vrouwelijke natuur en de vrouwelijke ethiek, die de vrouw in staat stelt haar haar toegewezen plaats in de volksgemeenschap op de meest natuurlijke en waardevolle wijze in te nemen. Tegelijkertijd blijft de vrouwenbeweging een onlosmakelijk deel van de totale nationaalsocialistische beweging; haar leidster behoort gelijkwaardig tot de partijleiding, en de hoofdlijn van de politieke strijd geldt onverminderd voor zowel partij als vrouwenbeweging. De nationaalsocialistische vrouwenbeweging wint eerst de vrouwelijke nationaalsocialisten en uiteindelijk alle vrouwen van de volksgemeenschap voor een soort- en natuurgetrouw leven en voor de nationaalsocialistische ethiek van het waardidealisme in haar specifiek vrouwelijke uitwerking: het hoogste principe van het moederschap.

In het historische nationaalsocialisme van Duitsland vormden eerst de Nationaalsocialistische Vrouwenorde en later de NS-Frauenschaft deze vrouwenbeweging – destijds de grootste, machtigste en succesvolste vrouwenbeweging ter wereld.

In het nationaalsocialisme van de nieuwe generatie vormt sinds begin 1984 (later 1994) de Deutsche Frauenfront (DFF) de nationaalsocialistische vrouwenbeweging. De DFF is een frontorganisatie van de ideologische gemeenschap van het Neue Front.

VS

De Verenigde Staten vormen een van de twee supermachten en zijn daarmee – samen met de Sovjet-Unie – een hoofdmacht van het imperialisme dat de vrijheid van alle volkeren bedreigt. Het nationaalsocialisme, als de georganiseerde levenswil van het gehele Arische ras, is fundamenteel anti-imperialistisch en strijdt daarom met gelijke vastberadenheid tegen zowel het Sovjet- als het VS-imperialisme.

Van deze twee is echter het VS-imperialisme het gevaarlijkst. De Verenigde Staten dienen met hun volledige staatkundige macht en kracht het zionisme, diens streven naar wereldheerschappij en daarmee de systematische vernietiging van alle vrije naties. Tegelijkertijd bevorderen zij de ontbindende culturele invloed van het amerikanisme over de gehele wereld. Dit amerikanisme is de voornaamste bron van de huidige en toekomstig dodelijke decadentie van het Arische ras. De onheilspellende invloed van de VS is in West-Europa, en vooral in Duitsland (zowel de BRD als de Oostmark), het sterkst en meest noodlottig. Voor de ideologische gemeenschap van het Neue Front is daarom – direct na het zionisme zelf – diens beste en machtigste werktuig, de Verenigde Staten, de voornaamste vijand!

Omdat de VS echter een nucleaire supermacht zijn, kunnen zij niet van buitenaf worden verslagen, maar moeten zij uitsluitend van binnenuit worden overwonnen. Dit kan geschieden door de zege van een nationaalsocialistische partij in de VS, die dit gebied vervolgens naar raciale en volkse gezichtspunten op basis van strikte rassenscheiding machtspolitiek herordent, of door het uiteenvallen ervan in meerdere raciaal bepaalde onafhankelijke of autonome staten te bewerkstelligen. Bovendien moeten de VS-Amerikaanse nationaalsocialisten de zionistische controle over dit gebied en al haar machtsmiddelen definitief breken. De leden van het Arische (blanke) ras in Noord-Amerika zullen daarna een belangrijk en waardevol deel vormen van de komende Arische volkerengemeenschap en ophouden krachten van vernietiging en raciale ontbinding te zijn.

In de tussentijd is de compromisloze weerstand op alle niveaus tegen het VS-imperialisme de allerbelangrijkste taak van het Duitse nationaalsocialisme van de nieuwe generatie: de Duitse en Europese vrijheid, alsook het komende Vierde Rijk, zijn alleen denkbaar en te verwezenlijken tégen de Verenigde Staten.

Waarde-idealisme

Het waarde-idealisme kenmerkt de nationaalsocialistische ethiek en het nationaalsocialisme als levenshouding. Met deze onvoorwaardelijke belijdenis tot het waarde-idealisme scheidt het nationaalsocialisme zich compromisloos af van zowel de burgerlijke en christelijke moraal als van het decadente materialisme, en plaatst het zich in de duizenden jaren oude, idealistisch gevormde traditie van Europa, waarvan het tegelijk de hoogste bekroning en de definitieve voltooiing is.

Dit idealisme is geen abstract idealisme van filosofische of religieuze denksystemen, maar een idealisme van waarden, een levenshouding die het menselijk leven alleen dan als waardevol en zinvol erkent wanneer het zich volledig in dienst stelt van een ethisch hoogwaardige idee die het kleine, beperkte ik ver overstijgt en doordringt. Omdat de Europese decadentie van de huidige liberaal-kapitalistische, burgerlijke negatieve wereld heeft geleid tot een totale ontbinding en pervertie van alle waarden en ideeën, is de revolutie die van het nationaalsocialisme uitgaat onontkoombaar noodzakelijk om de levenshouding van het waarde-idealisme door te zetten en zo met geweld de weg naar de Nieuwe Orde vrij te vechten.

Het waarde-idealisme erkent een duidelijke hiërarchie van waarden, met helemaal bovenaan de door het biologisch humanisme natuurwetenschappelijk gefundeerde verantwoordelijkheid van de mens voor het behoud en de hogere ontplooiing van de soort: “gemeenbelang vóór eigenbelang” is daarom het onwankelbare grondbeginsel van de nationaalsocialistische ethiek van het waarde-idealisme, waaruit alle andere persoonlijke en bovenpersoonlijke waarden voortvloeien. Het nationaalsocialisme plaatst daarmee de gemeenschap in het absolute middelpunt van al het denken, voelen en handelen en ziet het individu steeds als onlosmakelijk lid van een gemeenschap. Het waarde-idealisme vormt een soort- en natuurgetrouw levend mensentype: de arbeider – de vrije, maar vrijwillig aan de gemeenschap gebonden nationaalsocialistische persoonlijkheid. Een nog scherpere uitdrukking vindt dit type arbeiderstype in de politiek bewuste soldaat en uiteindelijk in de leidende kameraad, de leider. Arbeiderschap, soldatendom en leiderschap zijn voor het nationaalsocialisme geen klassen of standen, maar verschillende uitdrukkingen van dezelfde nationaalsocialistische levenshouding in en voor de gemeenschap. Zo ontstaat het mensentype dat de Nieuwe Orde draagt en vormgeeft, waarvan de uiteindelijke voltooiing de mensen van de toekomst zullen zijn – die, volgens de onsterfelijke woorden van de Leider, zullen uitgroeien tot de hoogste belichaming van de waarde van ras en persoonlijkheid.

Waarde-idealisme is vrijheid – niet langer de burgerlijke vrijheid “van”, maar een hogere vrijheid “voor”, die het individuele leven met diepe zin vervult, het behoud en de hogere ontplooiing van de soort mogelijk maakt en actief bevordert. Aan deze vrijheid, en daarmee aan de gemeenschap, dienen de zelfkennis en zelfverwezenlijking van het individu, dat een aan het volk gebonden persoonlijkheid wordt – een arbeider in en voor de volksgemeenschap.

Gemeenschap, vrijheid en persoonlijkheidswording zijn dus de fundamentele waarden en de diepste inhoud van het waarde-idealisme. Zij vinden hun concrete belichaming en veelvuldige uitdrukking in het type van de nationaalsocialistische arbeider, soldaat en leider, en bij de vrouw in het hoogste type van de moeder. Op deze wijze overwint het waarde-idealisme definitief het decadente waarderelativisme van de heersende negatieve wereld.

Waarderelativisme

Decadentie vormt een dodelijke bedreiging voor het welvaren en het voortbestaan van elke hogere cultuur. In de oorspronkelijke, soort- en natuurgetrouwe, traditionele hoge culturen van het Arische ras werd dit gevaar bestreden door een voortdurende, onwankelbare inspanning van de wil, door de ethiek van de adel – die gebonden was aan hogere waarden – en door de traditie met haar riten, die alle lagen en standen vormgaven en doordrenkten. Pas met de opkomst van het christendom, dat doordrenkt was met de ongeist van het jodendom, vervreemdde de Arische mens duurzaam van zijn natuurlijke en culturele wortels. Het dogmatisme van deze leer brak de soort- en natuurgetrouwe tradities en riten volledig af.

De daaruit voortvloeiende, rasbrede decadentie werd sinds de ineenstorting van de christelijke machtsaanspraak steeds zichtbaarder in een toenemend en steeds matelozer materialisme, dat alle oude waarden ontbindt en vernietigt. Hieruit ontstaat een diepe onverschilligheid en innerlijke stuurloosheid, waarbij niets meer bindend of heilig is. Dit is het kenmerkende symptoom van het waarderelativisme – een van de meest verwoestende ziektesymptomen van een decadente orde. Dit waarderelativisme gedijt bijzonder goed in de moderne democratieën van westers type, waarvan het fundament de ideologie van het liberalisme vormt; onder liberalisme verstaat men hier de tot politiek verheven gezindheidsloosheid, die zich paradoxaal genoeg als een eigen gezindheid voordoet.

Het waarderelativisme ontbindt de toch al soort- en natuurvreemde waarden van de joods-christelijke en burgerlijke moraal door deze gezindheidsloosheid, die tot ideologie is verheven. Een terugkeer naar deze oude waarden is niet langer mogelijk. De revolutie van het nationaalsocialisme overwint het waarderelativisme daarom door een diepgaande herwaardering en herschepping van waarden, gesteund op de soort- en natuurgetrouwe ethiek van het waarde-idealisme. Het nationaalsocialisme stelt tegenover de modderpoel van het waarderelativisme een onvoorwaardelijke en totale belijdenis tot de hoogste, bindende waarde, waaruit alle andere voortvloeien: het overleven en de soortgetrouwe, hogere ontwikkeling van volk en ras.

Weerwolf

In het Duitse nationaalsocialisme staat de term “Weerwolf” voor de gewapende politieke strijd. Deze benaming gaat terug op de middeleeuwse geschiedenis van Duitsland, waarin mannen die zich “weerwolven” noemden in tijden van zwakte van het keizerrijk, willekeur van plaatselijke heersers of bezetting door vreemde troepen met gewapende strijd en met de geheime rechtspraak van de femegerichten het recht en de vrijheid van het volk verdedigden. Deze oeroude traditie werd in het laatste oorlogsjaar door de nationaalsocialistische staatsleiding van het Derde Rijk opnieuw opgepakt, met pogingen tot de organisatie van een partizanenstrijd tegen de vijandelijke machten van de Tweede Wereldoorlog die op Duitse bodem waren doorgedrongen. Deze partizanenbeweging van 1945 droeg de naam “Weerwolf” en werd tot aan de capitulatie ondersteund door een gelijknamige zender, een eigen krant en talrijke pamfletten. De Weerwolf-strijd eindigde definitief pas in de eerste helft van 1946.

Gezien het verbod op het nationaalsocialisme en de voortdurende onderdrukking ervan in de naoorlogse periode tot op de dag van vandaag, zijn ook uit het nationaalsocialisme van de nieuwe generatie herhaaldelijk individuen en groepen voortgekomen die onder het motto van de Weerwolf een gewapende strijd probeerden te organiseren.

De ideologische gemeenschap van het Neue Front neemt tegenover de Weerwolf de volgende duidelijke houding aan:

De oprichting van een ware volksgemeenschap is het centrale politieke doel van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij en is uitsluitend mogelijk met de instemming van het volk en zijn vrije wil, door het vertrouwen van de volksmassa’s in de partij – een vertrouwen dat zij moet verdienen en bevechten en waar zij actief om moet werven. Kan de partij opereren binnen een democratie van westers type die haar eigen beginselen daadwerkelijk naleeft – namelijk dat de meerderheidsopinie zich vrij moet kunnen vormen en uiten en dat de enige voorwaarde voor machtsovername het winnen van de meerderheid in vrije verkiezingen is – dan voert zij met de middelen van die democratie een strijd voor de legale revolutie en wijst zij gewapend verzet categorisch af. Wordt de partij echter verboden en vervolgd, dan is gewapende strijd voor vrijheid ethisch volkomen gerechtvaardigd. Dit is ontegenzeggelijk het geval in alle drie de huidige Duitse deelstaten, die nog steeds onder de genade van de bezetters leven.

Ethisch gerechtvaardigd betekent echter niet automatisch tactisch geboden. Ondanks vervolging en verbod biedt het systeem van het liberaal-kapitalisme in de BRD en in de Bondsrepubliek Oostenrijk nog steeds enige speelruimte voor de organisatie van de politieke vrijheidsstrijd en voor de heropbouw van de partij. Deze speelruimte moet volledig worden benut – en wordt benut – door de legale organisatorische arbeid van de front- en massaorganisaties van het Neue Front en door de illegale propagandawerkzaamheden van de NSDAP/AO. De organisatie van een aanvullende gewapende strijd – de Weerwolf – zou in de huidige historische situatie deze vrijheidsstrijd niet bevorderen, maar juist hinderen en verlammen.

De Weerwolf wordt momenteel door het volk noch begrepen, noch gesteund en zou de beste kameraden zinloos afleiden van de beslissende fronten van de strijd, hen in gevaar brengen en uiteindelijk in korte tijd opofferen. De nationaalsocialistische beweging van nu zou leegbloeden bij

een poging om de gewapende strijd in Duitsland te organiseren. Daarom behoort de Weerwolf momenteel noch tot de strategie, noch tot de tactiek van het Neue Front of de NSDAP/AO. Voorwaarde voor de Weerwolf is uitsluitend een totale vervolging die geen enkele andere activiteit meer toelaat en/of een zodanig gestegen ontevredenheid onder het volk dat de gewapende strijd door de massa's wordt verwelkomd en actief gesteund.

Wereldbeweging

Het nationaalsocialisme is niet alleen de georganiseerde levenswil van de verschillende Arische volkeren afzonderlijk, maar tegelijk ook die van het gehele Arische ras. Met zijn Nieuwe Orde streeft het nationaalsocialisme daarom niet alleen naar de oprichting van vrije, soevereine naties, maar tevens naar hun organische vereniging in een Arische volkerengemeenschap. Om dit verheven doel te verwezenlijken vormen de nationaalsocialistische partijen – in Duitsland de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij – niet alleen de politieke voorhoedeorganisatie van de respectieve natie, maar sluiten zij zich tevens samen tot de bovennationale nationaalsocialistische wereldbeweging.

De nationaalsocialistische wereldbeweging is bovennationaal en beperkt zich dus niet tot de doelen en belangen van één enkele natie. Zij is echter uitdrukkelijk niet internationaal. In scherpe tegenstelling tot de verschillende internationalistische ideologieën van de huidige negatieve wereld – die allen op een of andere wijze zijn vervallen in het soort- en natuurvijandige dogmatisme van de gelijkheid van alle mensen – vormt de nationaalsocialistische wereldbeweging geen "internationale" die de vrijheid van volkeren vernietigt, hun eigenheid ontbindt en uiteindelijk wereldheerschappij nastreeft. Zij beperkt zich bewust en consequent tot het Arische ras, erkent en respecteert de biologische en culturele eigenheid van de afzonderlijke Arische volkeren en verenigt hen op basis van nationale trots, gedeelde waarden en de gemeenschappelijke strijd tegen gemeenschappelijke vijanden.

Op deze wijze zal het Arische ras zich in de rassenstrijd kunnen handhaven en een soort- en natuurgetrouwe Arische hoge cultuur kunnen opbouwen en tot volle bloei brengen. De nationaalsocialistische wereldbeweging is dus een vrij en kameraadschappelijk bondgenootschap van gelijkberechtigde partijen – precies zoals de toekomstige Arische volkerengemeenschap dat zal zijn van de bevrijde Arische naties.

Wereldheerschappij

Het streven naar wereldheerschappij kenmerkt een groot aantal ideologieën en levenshoudingen en vormt de meest extreme uitingsvorm van imperialisme. Hoewel de meeste imperialistische krachten in het algemeen slechts naar machtsuitbreiding streven, jaagt een kleinere, maar des te machtigere groep specifiek en bewust op totale wereldheerschappij.

Historisch gezien was het christendom de eerste stroming met een expliciete aanspraak op wereldheerschappij, die de geschiedenis van Europa eeuwenlang diepgaand beïnvloedde. De aanval van de islam op de Europese levensruimte kon daarentegen grotendeels worden afgeslagen. Met het begin van de moderne tijd werd het streven naar wereldheerschappij van de vrijmetselarij historisch invloedrijk; zij werd de politieke drager van de revolutie van de Verlichting. Hierop volgden de opkomst van het liberaal-kapitalisme en uiteindelijk het marxisme tot wereldwijde machtsfactoren.

Al deze ideologieën strijden tot op de huidige dag om de wereldheerschappij – een doel dat in de moderne wereld door technische en materiële ontwikkelingen voor het eerst werkelijk concreet haalbaar is geworden. Ondanks hun vaak enorme macht is dit nog niet verwezenlijkt, omdat zij onderling wedijveren. Bovendien blijkt tot nu toe dat het natuurlijke streven van volkeren naar vrijheid en soevereiniteit nog niet volledig is ondermijnd door de corrumperende invloed van een steeds duidelijker wordende ras- en volkverdervende wereldcivilisatie. De natuur zelf, met haar onwrikbare beginsel van differentiatie, spreekt het streven naar wereldheerschappij tegen en verzet zich er actief tegen. Dit streven is voor de meeste volkeren en rassen soort- en natuurvijandig, maar komt kennelijk volledig overeen met het denken en voelen van het Semitische ras, waaruit alle genoemde ideologieën zijn voortgekomen: christendom, islam, vrijmetselarij, liberaal-kapitalisme en marxisme.

Het uitgangspunt van deze geestelijk-zielsmatige omvolking van de Arische cultuur vormt sinds eeuwen het bestaan en de ononderbroken werking van het jodendom. Tegen deze ontwikkeling vormt zich eveneens sinds eeuwen de afweerstrijd van het antisemitisme. Van alle machtspolitieke krachten houdt het jodendom het sterkst en meest consequent vast aan het doel van wereldheerschappij en is hierin ook het verst gevorderd. Het bedient zich politiek van het zionisme en probeert alle andere genoemde krachten en machten als werktuig te gebruiken en volledig te beheersen. Naarmate dit slaagt en de vroegere onderlinge rivaliteit wegvalt en slechts nog als façade dient – waarachter uitsluitend het zionisme aan macht wint – groeit het gevaar voor de vrijheid van volkeren en hun zelfbeschikkingsrecht in hoge mate. Deze ontwikkeling is reeds ver gevorderd:

- Liberaal-kapitalisme en vrijmetselarij staan vrijwel volledig onder zionistische invloed.
- Christendom en marxisme waren van meet af aan geestelijke werktuigen van joodse macht en wonnen pas later zelfstandigheid. Het christendom komt sinds 1945 weer sterker onder zionistische invloed, terwijl de invloed op het hedendaagse marxisme moeilijk te beoordelen is en waarschijnlijk wisselt naar tijd en plaats.
- Alleen de islam is grotendeels vrij van zionistische invloed, omdat deze niet voortkomt uit het wereldheerschappijstreven van het jodendom, maar uit dat van de Arabieren, wat in de

huidige tijd voor het Arische ras minder een gevaar dan een potentiële bondgenoot tegen de overmacht van het zionisme vormt.

Het Arische ras verzet zich geestelijk tegen het wereldheerschappijstreven van het jodendom door middel van antisemitisme, en machtspolitiek door antizionisme. Beide behoren tot de absolute kernideeën van het nationaalsocialisme, waarin de levens- en vrijheids wil van de Arische volkeren zich belichaamt. In Duitsland weerspiegelt zich dit in het onveranderlijke partijprogramma van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij.

Positief stelt het nationaalsocialisme tegenover het Semitische wereldheerschappijstreven het idee van het Rijk en een wereldorde van vrije volkerengemeenschappen, en streeft het concreet voor het Arische ras naar de opbouw van een Arische volkerengemeenschap en de oprichting van het Vierde Rijk als Europese grootruimteordening.

Wil

Het nationaalsocialisme gaat uit van de door onwrikbare natuurwetten bepaalde werkelijkheid van het leven. De belangrijkste van deze levenswetten – die gelijkelijk gelden voor alle levensvormen en soorten – zijn erfelijkheid, differentiatie en de eeuwige strijd om het bestaan met de daaruit voortvloeiende selectie.

De menselijke soort is echter de enige bekende levensvorm die over een vrije wil beschikt en daarom tijdelijk – zij het ten koste van decadentie en uiteindelijke soortuitsterving – ook tegen deze levenswetten in kan leven. Het behoud en de hogere ontplooiing van de mens zijn dus niet verzekerd door overheersende instincten en reflexen, maar vereisen een bewuste, onwrikbare wil tot een soort- en natuurgetrouw leven. Daarom is de wil een van de absolute sleutelbegrippen van het nationaalsocialisme, dat immers als hoogste doel het behoud en de hogere ontplooiing van het Arische ras nastreeft.

Dit betreft natuurlijk in de eerste plaats het nationaalsocialisme als levenshouding, dus de ethiek van het waarde-idealisme. Het nationaalsocialisme vormt wilskrachtige mensen – persoonlijkheden waarin inzicht, wil en daad volledig samensmelten tot een onbreekbare eenheid. Het inzicht wordt mogelijk gemaakt door de natuurwetenschappelijke kennistheorie van het nationaalsocialisme, het biologisch humanisme; de daad vindt haar zin en haar uiteindelijke voltooiing in de bewuste, onverbiddelijke strijd om de Nieuwe Orde.

Maar inzicht blijft volkomen vruchteloos en de menselijke strijd om het bestaan is überhaupt niet denkbaar zonder de wil! Zonder wil is niets denkbaar; zonder wil verzinken wereld en leven in totale waarde- en zinloosheid. De wil echter vermag – binnen de onoverschrijdelijke kaders van de natuurwetten – letterlijk alles. De wil schept een nieuwe wereld en schenkt het menselijk leven zin, waarde en eeuwigheidswaarde.

Omdat de mens een gemeenschapswezen is, vereist zijn soortbehoud en soortontplooiing ook een gemeenschappelijke wil. Deze gemeenschappelijke wil vereist op haar beurt een drager van de wil – een instantie die alle energieën, krachten en wilsinspanningen van iedere afzonderlijke volksgenoot in een totale mobilisatie bundelt, organiseert en met onverbiddelijke kracht richt op het gemeenschappelijke, hogere doel. Deze drager van de wil is de nationaalsocialistische partij!

De partij is de noodzakelijke en fundamentele wilsgemeenschap en daarmee de organisatorische en politieke voorhoede van de grote en omvattende wilsgemeenschappen van natie en Rijk, die door haar worden bevochten, gevormd en blijvend gedragen. Wereld en leven van de nationaalsocialist kennen slechts twee werkelijkheden: de eeuwige levenswetten van de natuur én de eigen vrije wil, die volledig versmelt met de collectieve, onoverwinnelijke wil van de partij!

Winstdeling

De Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij is de partij van het Duitse socialisme en streeft daarom naar de opbouw van een werkelijk socialistische volksgemeenschap. Deze komt tot stand in de economische vorm van het corporatisme, waarin de arbeiders daadwerkelijk participeren in het productievermogen van de volkseconomie en medeverantwoordelijkheid dragen. Dit hoge doel wordt gediend door de eis van winstdeling in grote bedrijven, zoals onwrikbaar vastgelegd in punt 14 van het onveranderlijke partijprogramma van de NSDAP.

Deze eis richt zich uitdrukkelijk op de sleutelindustrieën die door de nationaalsocialistische volksstaat zijn genationaliseerd en op de reeds eerder gesocialiseerde ondernemingen. Een dergelijke winstdeling is alleen zinvol als werkelijke participatie in het productievermogen van de onderneming, omdat op deze wijze de binding van de arbeider aan zijn werk wordt versterkt en zijn persoonlijke belangstelling voor het succes van de onderneming wordt gewekt – aangezien zijn winstdeling direct afhankelijk is van de concreet behaalde winst.

Alle genationaliseerde ondernemingen die een noemenswaardige winst opleveren, worden daarom spoedig opnieuw gesocialiseerd, waarbij ditmaal de aandelencertificaten als onvervreemdbaar persoonlijk bezit van de arbeider aan het productievermogen worden uitgegeven aan de werknemers zelf. Hierdoor wordt de bedrijfsgemeenschap als zodanig eigenaar van de onderneming.

Uitgesloten van deze regeling zijn de geld-economische ondernemingen, alle ondernemingen die gemeenschappelijke doelen nastreven en daarom onvermijdelijk min of meer verlieslatend opereren, evenals kleine en middelgrote bedrijven die duidelijk privaatbezit zijn en de middenstand dienen te beschermen. Voor de daar werkzame arbeiders worden wettelijke compensatieregelingen getroffen voor hun rechtmatige deelname aan het volksvermogen.

Omdat in de nationaalsocialistische volksstaat de zeggenschap over de productiemiddelen – met de noodzakelijke uitzonderingen – verbonden blijft aan privaatbezit, betekent dit voor de grote bedrijven die in arbeidersbezit overgaan dat de bedrijfsgemeenschap zelf de baas van de onderneming wordt, aangezien zij eigenaar is geworden. Daarom leidt winstdeling onvermijdelijk en logisch tot medeverantwoordelijkheid van de arbeider voor zijn onderneming. Deze medeverantwoordelijkheid wordt concreet uitgeoefend door ondernemingsraden, wier bevoegdheden aanzienlijk worden uitgebreid en die op basis van een strikte derde-pariteit worden samengesteld: een derde van de leden van de ondernemingsraad wordt door de staat benoemd, een derde door het Arbeitsfront als beschermheer en belangenbehartiger van de gehele arbeidersklasse, en een derde wordt direct door de bedrijfsgemeenschap gekozen in vrije persoonlijkheidsverkiezingen.

Om achterstelling van andere arbeiders te voorkomen, wordt een vergelijkbare medeverantwoordelijkheid ook ingevoerd in genationaliseerde en particuliere bedrijven vanaf een vast te stellen minimumgrootte. In particuliere bedrijven worden de ondernemingsraden telkens voor een derde samengesteld uit vertegenwoordigers van de ondernemer, van het Arbeitsfront en van de bedrijfsgemeenschap.

Op deze wijze wordt tegelijkertijd met de vermogensvorming van de volksgenoot zijn medeverantwoordelijkheid en winstdeling aan het volksvermogen daadwerkelijk bevorderd – en zo de ware, organische socialistische volksgemeenschap stap voor stap opgebouwd.

Zelfbeschikkingsrecht

Het biologisch humanisme – als natuurwetenschappelijke kennistheorie van het nationaalsocialisme – streeft naar een diepgaand inzicht in de biologische natuur van de mens, in de werking van de onwrikbare natuurwetten op zijn individuele en gemeenschapsleven, en in de consequenties daarvan voor de natuurlijke en culturele gemeenschappen van de mens. Het schept daarmee de onmisbare voorwaarden voor een werkelijk soort- en natuurgetrouw handelen. De belangrijkste biologische grondslagen van het sociale samenleven van mensen zijn: erfelijkheid, selectie in de eeuwige strijd om het bestaan, en differentiatie – zowel bij lichamelijke als bij geestelijke aanleg.

Het nationaalsocialisme houdt rekening met de levenswetten van erfelijkheid en selectie door een consequente politiek van rassenhygiëne en elitevorming. Uit de wet van differentiatie leidt het nationaalsocialisme een diep respect af voor de verscheidenheid van het leven, ook binnen de biologische soort mens, die zich majestueus ontvouwt in individuen, geslachten, volkeren en rassen. Dit vormt de onwankelbare grondslag van een politiek die het individu tot volwaardige persoonlijkheid verheft, het volk tot waarachtige natie smeedt, en het ras tot Rijk en tot een raciaal bepaalde volkerengemeenschap leidt – met rassenscheiding als absolute en onvervreemdbare voorwaarde.

Het nationaalsocialisme ontleent het zelfbeschikkingsrecht der volkeren dan ook rechtstreeks aan de biologische natuurwet van differentiatie en eist daarom voor elk ras, elk volk en elke volksgroep het onschendbare recht op overleven, op hogere ontwikkeling en op vrijheid.

Dit zelfbeschikkingsrecht daadwerkelijk te verwezenlijken zal echter alleen die volkeren lukken wier volksgenoten uitgroeien tot een hechte wilsgemeenschap – tot een natie. Een dergelijke natie heeft een drager van de wil nodig. Binnen de Arische volkeren vervult deze historische taak de nationaalsocialistische wereldbeweging met haar verschillende partijen. In Duitsland is dat de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij. Daarom eist de NSDAP reeds in punt 1 van haar onveranderlijke partijprogramma de samenvoeging van alle Duitsers – op grond van het zelfbeschikkingsrecht der volkeren – in een Groot-Duitsland.

Een natie verwezenlijkt haar zelfbeschikkingsrecht echter niet uitsluitend met het doel van de nationale staat; zij kan en moet zich ook met verwante volkeren aaneensluiten tot een Rijk. De ideologische gemeenschap van het Neue Front – als kern van de toekomstige, opnieuw op te richten NSDAP – strijdt daarom, op basis van ditzelfde zelfbeschikkingsrecht, voor de volledige vrijheid en zelfbeschikking van de Duitse natie binnen het kader van een grootruimteordening van het Vierde Rijk, dat de gehele groot-Europese levens- en Arische levensruimte moet omvatten.

Zionisme

Het zionisme is de nationale beweging van het jodendom en daarmee de officiële staatsideologie van de roofstaat Israël. Voor zover het zionisme beweert een joodse natie te willen scheppen die een eigen staat vormt om het overleven en de ontwikkeling van het joodse volk te waarborgen, is daartegen in principe niets in te brengen. Dat zou een volkomen normaal streven zijn voor elk volk, en alles wat ertoe bijdraagt om van het jodendom een normaal, geestelijk gezond en gelijkberechtigd volk te maken, zou zelfs te verwelkomen zijn. Een dergelijke joodse staat kan echter onmogelijk in Palestina bestaan en gebaseerd zijn op landroof en volkerenmoord – waartegen de Arabieren en in het bijzonder de daar woonachtige Palestijnen volkomen terecht en met recht strijden.

Belangrijker echter dan dit regionale conflict rond de roofstaat Israël is het onloochenbare feit dat het werkelijke doel van het jodendom en zijn nationale beweging geenszins de oprichting van een normale natie-staat is, maar het verwerven van de totale wereldheerschappij. Daarom is de staat Israël geen normale staat, maar een met staatkundige soevereiniteit uitgerust, wereldwijd opererend samenzweringscentrum. Hij is niet het einddoel van nationaal streven, maar slechts een werktuig op de lange weg naar wereldheerschappij. Ook de over de hele wereld verspreide joodse gemeenschappen zijn geen gewone volksgroepen die naar emigratie naar hun “thuisland” streven, maar uiterst machtige, extra-territoriale instrumenten van ditzelfde heerschappijstreven. Daarom denken zij er zelfs niet over hun wereldwijde machtsposities op te geven en daadwerkelijk naar Israël te emigreren.

Het zionisme is de georganiseerde macht van het wereldjodendom in zijn streven naar wereldheerschappij. Het maakt daarbij in gelijke mate gebruik van de staatkundige soevereiniteit van de roofstaat Israël als van de dubbele loyaliteit van de invloedrijke en machtige joodse gemeenschappen, zionistische wereldorganisaties en individuen overal ter wereld. Daarmee wordt het zionisme een ware wereldplaag die de vrijheid van alle volkeren bedreigt en een uitdagende, waanzinnige ideologie die het “uitverkoren volk” het recht toekent om alle andere volkeren te beheersen, te knechten en uit te buiten.

De wereldwijde tegenstand uit zich geestelijk in het zogenaamde antisemitisme en politiek in een consequente antizionistische vrijheidsstrijd – een strijd die een eerste, historisch hoogtepunt bereikte toen de overweldigende meerderheid van de in de Verenigde Naties vertegenwoordigde naties het zionisme plechtig als “racisme” veroordeelde: dat wil zeggen, als het streven om het eigen volk als hogerwaardig te beschouwen en als “uitverkoren” om over alle andere volkeren te heersen.

In Duitsland formuleert het onveranderlijke partijprogramma van de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij de antizionistische eisen in de punten 4 tot en met 8, die de absolute rassenscheiding tussen Ariërs en joden en het streven naar een nationale staatsleiding van uitsluitend Duitsers voor uitsluitend Duitsers omvatten. Het antizionisme behoort daarmee tot de allerbelangrijkste onderdelen van de politieke strijd van de nationaalsocialistische partij.

In totaal streeft het nationaalsocialisme naar een wereldwijde, definitieve eindoplossing van het jodenprobleem – een eindoplossing die noch de uitroeiing van het joodse volk, noch vervolging of onderdrukking inhoudt, zoals de vijandelijke gruwelpropaganda hardnekkig blijft beweren. De werkelijke eindoplossing moet de vrijheid van alle volkeren mogelijk maken en herstellen – een

vrijheid die het zionisme tegenwoordig beïnvloedt, controleert, beheerst en uitbuit – en moet tegelijkertijd het joodse volk helpen een normaal volk te worden dat niet langer een gesel en een gevaar voor de mensheid vormt.

Lees verder!

Inleiding in de
nationaalsocialistische levensbeschouwing
Michael Kühnen
De tweede revolutie
Deel I - Geloof en strijd
Michael Kühnen
De tweede revolutie
Deel II - De volksstaat
Michael Kühnen

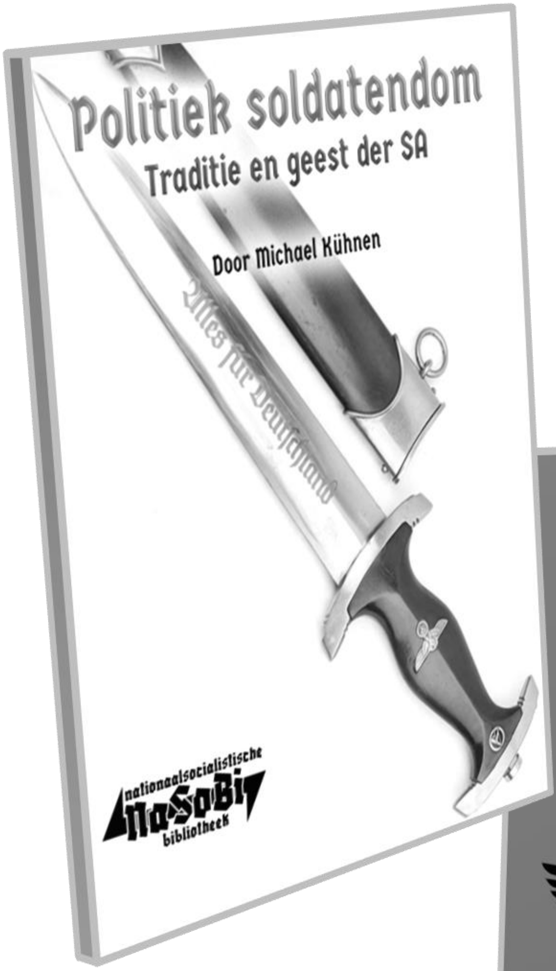

nationaalsocialistische
NaSoBi
bibliotheek